CARAGH M. O'BRIEN

Maestrul mângâierilor

ALCRIS

Prolog

Când Therese Caroll intră în încăpere, A.K. Lewison se ridică de la birou si se îndreptă spre ea cu braţele deschise. Ochelarii lui cu lentile groase îi măreau ochii si-i făcea restul feţei să pară foarte mică.

O întâmpină cu bucurie si căldură.

- îmi pare bine că te văd, spuse el. Aceia sunt cercei sau momeli pentru peste?

Therese râse clătinând din cap, iar lumina se reflecta în cerceii de argint ce se asortau cu desenul de pe jacheta ei albastră de mătase.

- Mătuşa mea mi i-a trimis din Sao Paulo, răspunse ea. Vrei să ţi-i împrumut când te duci la pescuit?

A.K. râse amuzat.

- Aş arăta caraghios.

- Numai dacă-l vei purta, spuse Therese veselă.

De câte ori îl vedea pe vechiul prieten al tatălui ei, bucuria îi era umbrită de o oarecare tristeţe. în acele momente, i se părea că tatăl său ar fi trebuit să fie alături de ei.

Deşi cei doi prieteni, foşti colegi de facultate, locuiseră la mare distanţă unul de celălalt, păstraseră întotdeauna legături strânse, făcuseră schimb de păreri, îşi povestiseră diverse aventuri.

Therese îi zâmbi lui A.K., ghicind că şi acesta îi simţea lipsa tatălui ei.

- Ei bine, mai eşti curioasă? întrebă A.K. Te-ai gândit vreodată că vei primi un astfel de fax?

Therese primise un fax foarte succint care, în propoziţii foarte scurte, aproape cifrate, spunea următoarele: „M. Dansforth, parizian, om de afaceri în domeniul artei, fost prieten al lui Harry Caroll. Pe 13 februarie, la prânz, la Lewison."

Fusese intrigată si oarecum amuzată de acest fax care semăna mai degrabă cu o telegramă.

- Chiar l-a cunoscut pe tatăl meu? întrebă ea.

- Se pare că da. Are un proiect de restaurare pentru tine. După câte am înţeles, este vorba de un proiect destul de interesant.

Therese începuse colaborarea la renovarea muzeului de artă Bay State cu cinci ani în urmă, la scurt timp după moartea tatălui ei. Curând după aceea, fusese cotată drept una dintre cele mai talentate restauratoare de artă pe care le avusese vreodată muzeul.

în timp ce majoritatea colegilor săi treceau de la un serviciu la altul, ea fusese angajată permanent si realiza cât de mult îi surâsese norocul. îndemnată de răbdare si devotată restaurării vechilor picturi, Therese lucra deseori ore întregi, si chiar la sfârşit de săptămână. Altfel, nu prea îi rămânea mult timp liber pentru plimbări şi distracţii. Nici nu-şi amintea de când nu mai privise stelele sau de când nu se relaxase citind o carte bună.

- Ei bine, dar el unde este? întrebă ea, netezindu-şi cu palma părul negru.

A.K. deschise braţele într-un gest neajutorat.

- Nu ştiu. Poate caută un loc de parcare.

- înseamnă că va dura o eternitate, spuse Therese strâmbându-se.

- De fapt, a durat o jumătate de oră, spuse un bărbat care tocmai intra pe uşă.

Auzind vocea rezonantă, Therese se întoarse, ridicând bărbia într-un gest inconştient de iritare.

Milo Dansforth închise uşa şi, din trei paşi mari, ajunse

lângă ea, întinzându-i mâna. Ea i-o întinse la rândul ei, simţind apoi o strângere caldă şi puternică. în sinea ei, rămase surprinsă. Crezuse că Milo era mai bătrân, cam de vârsta lui A.K., dar el părea să aibă mai mult de treizeci şi cinci de ani.

El îi eliberă mâna şi se îndreptă spre cuierul de lemn să-şi scoată haina. Therese folosi această ocazie pentru a-l studia puţin.

Avea un profil obişnuit, cu nasul puţin neregulat, şi era destul de înalt. în timp ce-şi scotea haina, ea observă umerii largi, puternici şi mişcările aproape graţioase. Părul castaniu era pieptănat într-o parte, iar câteva şuviţe subţiri îi cădeau pe frunte. Purta o pereche de pantaloni călcaţi impecabil şi un sacou de lână. Nu avea o înfăţişare conservatoare, dar totuşi clasică. Privindu-l, Therese simţi o atracţie neaşteptată faţă de el. Se aştepta ca el să se întoarcă şi să zâmbească.

Milo nu zâmbi însă. O studia atât de intens încât putea părea aproape nepoliticos. Therese gândi că era probabil surprins de culoarea pielii ei, ce reflecta originea pe jumătate braziliană. Tatăl ei provenea din Minnesota, dar Therese prefera rudele din partea mamei, din Brazilia. Dacă Milo căuta vreo asemănare cu tatăl ei, cu siguranţă că era dezamăgit.

Therese adoptă o ţinută mândră, provocându-l parcă să recunoască feminitatea înfăţişării ei. Observă că privirea lui devine mai intensă, iar ochii îi fixau pe ai ei. Brusc, simţi cum un fior îi străbate întreg trupul. Pentru o clipă, i se păru că-l cunoştea, dar apoi decise că acest lucru nu era posibil.

- îmi face plăcere să te cunosc în sfârşit, spuse el.

- Mai ales după ce ai petrecut o jumătate de oră căutând un contoar liber, răspunse ea zâmbind.

Milo părea surprins.

- Până la urmă am găsit un loc de parcare fără contoar, explică el.

Ea râse.

- Norocul tău. Contoarul meu o cam ia razna. Este blestemat să expire, indiferent despre ce este vorba.

A.K. chicoti din colţul celălalt al biroului, dar Milo îi aruncă Theresei o privire nedumerită, dovedindu-i acesteia că nu avea simţul umorului.

Chiar în acel moment, după ce ciocăni scurt la uşă, secretara lui A.K. intră şi i se adresă acestuia:

- Iertaţi-mă că vă întrerup. Aveţi o clipă liberă? Persoana cu care trebuia să vă întâlniţi la ora unu a sosit deja.

A.K. rămase o clipă surprins, apoi bombăni, adresându-se Theresei şi lui Milo:

- Vă rog să mă scuzaţi. Nu voi lipsi mult.

Spunând acestea, îşi aşeză mai bine ochelarii şi părăsi în grabă biroul.

O dată cu plecarea lui, Therese simţi că tensiunea crescuse în încăpere. îl urmări pe Milo care se apropia de fereastră.

- Din moment ce contoarul tău funcţionează continuu, iar timpul poate expira dintr-o clipă în alta, dă-mi voie să-ţi explic câteva lucruri şi apoi să trecem la subiect, începu el. L-am cunoscut pe tatăl tău acum cincisprezece ani, când scotea pe ascuns din ţară obiecte de artă.

Therese ridică din sprâncene. Nu era ceva obişnuit să afle că tatăl ei, respectat cunoscător de artă, fusese timp de doi ani contrabandist. Acesta considerase întotdeauna că operele de artă cele mai importante din Europa se aflau în primejdie. încă de când Therese era copil, el lucrase din greu să restaureze anumite picturi pentru proprietarii lor. Acest lucru îl ştia şi, indiferent ce graniţe fusese nevoit să treacă, era convinsă că tatăl ei nu făcuse niciodată ceva lipsit de etică.

- Cred că pe atunci, tatăl meu se afla în România cu o bursă de studii, spuse ea.

- Făcea contrabandă cu picturi şi avea nevoie de un ghid.

Therese râse.

- Vrei să spui că ai fost ghidul tatălui meu atunci când a scos ilegal picturi din România? Scuză-mă dacă par sceptică. în primul rând, tu eşti american, nu-i aşa? Pe de altă parte,

acum cincisprezece ani nu cred că terminaseşi încă liceul.

- Mai exact, aveam şaptesprezece ani, răspunse el. Am locuit în România timp de mai mulţi ani. Cunoşteam foarte bine locurile. Tatăl tău a considerat că-l pot ajuta şi, într-un fel, chiar am făcut-o.

Therese se întoarse spre el ca să-l poată vedea mai bine.

- Să auzim, spuse ea. Mai ales ce înseamnă „într-un fel“.

- Cred că ar fi trebuit să încep cu sfârşitul. Acum cincisprezece ani, am lucrat cu tatăl tău la Bucureşti. Era în perioada solstiţiului de iarnă şi afară era foarte frig. în oraş se oprea deseori curentul electric şi mereu se întâmpla să-l întâlnesc pe dânsul pe întuneric. Din acest motiv, cel mai bine îmi amintesc vocea lui.

Milo privi îngândurat plantele de la fereastră. Therese auzea parcă ecoul vocii tatălui ei şi simţi cum trupul îi este străbătut de fiori.

- Continuă, spuse ea.

- într-o noapte, mă aflam împreună cu Harry Caroll în subsolul unui depozit părăsit. Ascunsesem acolo vreo zece picturi, gata să fie scoase din ţară. Cel puţin două dintre ele sunt acum nepreţuite, dar atunci erau total necunoscute, dar incredibil de frumoase. Vocea lui deveni mai blândă. întoarse faţa din nou spre ea, iar Therese simţi intensitatea privirii lui. Tatăl tău şi-ar fi dat viaţa pentru acele picturi.

Therese coborî privirea, mişcată de cuvintele lui. Ştia că nu exagerase deloc. Pentru anumite picturi care-l impresionau profund, tatăl ei şi-ar fi dat într-adevăr viaţa. Arta era ca un drog pentru el, sau chiar mai mult - un element fără de care nu putea trăi.

Milo Dansforth, acest individ împietrit şi fără simţul umorului, cunoscuse şi înţelesese pasiunea tatălui ei. Considera acest lucru o contradicţie.

- Se pare totuşi că n-a murit pentru acele picturi, spuse ea. Ce s-a întâmplat?

- Autorităţile au înconjurat depozitul. Ştiam că vor căuta

până vor găsi pe cineva, dar nu era nevoie să ne prindă pe amândoi. Cine eram eu? Doar un copil în încurcătură. Harry, însă, avea familie, te avea pe tine.

Therese se simţi pierdută. îi era dor de tatăl ei, iar cuvintele lui Milo redeschideau o rană nevindecată în întregime. Instinctul îi spunea să-şi mascheze suferinţa printr-o glumă.

- Pe atunci eram tare năzdrăvană, spuse ea. Aproape că i-am băgat în mormânt pe bunicii mei.

- Vorbea tot timpul despre tine.

- Orice tată vorbeşte despre copiii săi.

- Spunea întruna că nu va putea fi prezent la un spectacol în care urma să joci.

Auzind ultimele lui cuvinte, Therese se simţi cuprinsă de un fior de gheaţă. Deşi îi promisese că va veni, tatăl ei lipsise de la piesa „Vrăjitorul din Oz", în care ea interpretase rolul Sperietoarei de ciori. Acest lucru îi rămăsese întipărit în memorie şi apoi, în scurt timp, dezamăgirea sa se transformase într-o teamă crescândă că nu-l va mai vedea niciodată.

Trecuseră multe săptămâni şi chiar luni fără nici o veste de la tatăl său. îi asaltase pe bunici cu întrebări la care nu puteau răspunde. Apoi, în sfârşit, tatăl ei venise acasă bolnav, dar viu.

Therese se cufundase în amintiri. Totuşi, exista o întâmplare pe care nu şi-o amintea prea bine. Era legată de un băiat numit Peter sau Pablo. Povestea lui Milo putea oare să fie adevărată?

- într-adevăr, a lipsit de la spectacol, spuse ea încet. Ce s-a întâmplat în noaptea aceea, în subsol?

Milo se apropie puţin. Chipul îi era luminat de soarele ce pătrundea prin fereastră, iar ochii lui păreau mult mai expresivi.

- I-am spus tatălui tău să se ascundă în pivniţa pentru vinuri. A refuzat. Era prins între dorinţa de a salva tablourile şi

aceea de a se întoarce acasă, la fiica sa. Auzeam sirenele şi vedeam luminile maşinilor de poliţie care se îndreptau spre noi. L-am lovit pe Harry în cap şi l-am ascuns în pivniţă. Chiar înainte de a sosi poliţia, am reuşit să ascund lângă el şi unul dintre tablouri.

Therese clătină din cap, nevenindu-i să creadă o asemenea poveste nebunească. Când se întoarse din România, tatăl său era bolnav şi nu prea vorbise despre ce i se întâmplase acolo. Menţionase doar că fusese unul dintre marile lui eşecuri. îşi amintea că bunicii ei erau foarte îngrijoraţi pentru că avea mereu coşmaruri. Totuşi, nimic din toate astea nu confirma povestea lui Milo.

- îmi pare rău, spuse ea. A.K. trebuia să-ţi spună că sunt foarte ocupată la muzeu. Chiar dacă l-ai cunoscut pe tata, eu nu...

El o întrerupse.

- Am localizat pictura pe care am ascuns-o cu tatăl tău în România.

Therese îl privi surprinsă.

- Unde? Cum?

- N-are importanţă. Ceea ce contează este faptul că o am şi nimeni n-o va mai lua.

Tonul lui solemn o amuză pe Therese.

- Mulţumesc pentru avertisment. Deci, să înţeleg că doreşti s-o restaurez eu?

- Nu „doresc“ s-o restaurezi, spuse el calm. „Trebuie.“

Ea râse. Probabil că dintre toţi bărbaţii autoritari şi lipsiţi de simţul umorului, el era cel dintâi.

- „Trebuie“, repetă ea. E un cuvânt foarte folosit de tirani. „Trebuie“ înseamnă că întotdeauna este pielea cuiva în joc.

El părea că-şi stăpâneşte cu greu iritarea.

- Poţi să mă scuteşti de sarcasm. Am înţeles ideea. Te rog să restaurezi pictura. Este mai bine?

- „Te rog“ sună întotdeauna mai frumos, răspunse ea. Fără să vrea, vorbise pe un ton oarecum ispititor.

O clipă, ochii lui străluciră ciudat, apoi se întoarse din nou să privească pe fereastră.

Therese dorea cu orice preţ să risipească tensiunea ce plutea între ei. Era sigură că el nu-i povestise totul, dar nu asta o deranja. Milo însuşi, cu magnetismul lui irezistibil, era motivul îngrijorării ei. Ar fi dorit să-l tachineze sau chiar îi venea să-l strângă de gât. Ambele impulsuri erau periculos de intense.

Când Milo se întoarse din nou spre ea, ochii îi erau plini de hotărâre.

-Am suficienţi bani pentru a face o donaţie semnificativă muzeului din partea ta, spuse el. Aş putea chiar să plătesc un înlocuitor la muzeu. îţi poţi stabili singură salariul. Poate să fie oricât de mare.

Schimbarea lui de tactică o luă total prin surprindere. îl privea, căutând să descopere pe chipul lui o dovadă că nu vorbea serios. în schimb, ceea ce observă o făcu să îngheţe.

-Văd că în sfârşit am trecut la subiect, remarcă ea pe un ton de aparentă indiferenţă. Pictura se află în Franţa?

-Da. Eu locuiesc în Paris, răspunse el. Vreau să vii cu mine acolo.

-Bineînţeles. Şi când va începe restaurarea?

Milo părea satisfăcut.

-în această după-amiază sau, cel mai târziu, luni.

Therese se străduia să-şi păstreze atitudinea neutră şi să continue farsa, dar în sinea ei se simţea dezamăgită şi rănită.

Toată atracţia pe care o exercitase Milo asupra ei atunci când îi povestise despre tatăl ei dispăruse imediat ce vorbise de bani.

El credea probabil că banii erau singurul lucru care ar putea s-o convingă. îl privi din nou, căutându-i ochii reci a căror expresie era de nepătruns şi apoi, se întoarse în altă parte.

-îmi pare rău, spuse ea. Este imposibil. Va trebui să cumperi pe altcineva.

Dintr-un singur pas, Milo veni lângă ea şi o apucă de braţ. Therese simţea atingerea mâinii lui puternice prin bluza subţire de mătase.

- Faci o greşeală, spuse el pe un ton imperios. Am nevoie de ajutorul tău. Am nevoie acum!

Therese se simţi cuprinsă de un amestec de mândrie şi demnitate. Era hotărâtă să nu-i dea satisfacţie. Voia să-şi elibereze braţul din strânsoarea lui uşoară, dar atingerea lui îi răspândise parcă un val de căldură în întreg trupul.

- Dă-mi drumul, îi ceru ea cu ochii plini de mânie.

După un moment ce i se păruse o eternitate, el o eliberă, punân- du-şi ambele mâini în buzunare.

Therese se retrase câţiva paşi. Obrajii îi ardeau de furie. Scutură braţul pe care o atinsese el, încă simţindu-i atingerea. Figura lui Milo rămăsese tot ca o mască de nepătruns.

Chiar atunci, A.K. se întoarse în birou, mormăind o scuză. Therese observă o uşoară expresie de nemulţumire pe chipul lui Milo, dar ea se simţea uşurată de apariţia bătrânului.

- Până la urmă vei restaura pictura lui Milo? întrebă A.K. Nu ţi se pare ceva fascinant?

- Nu, răspunse ea scurt, luându-şi apoi geanta.

A.K. îşi plimbă nelămurit privirea de la ea la Milo.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el.

- Domnul Buldozer are nevoie de câteva lecţii pentru a-l iniţia în arta convingerii. Asta e tot, răspunse Therese.

- Aşteaptă, îi ceru Milo.

Ea se întoarse să-l înfrunte, controlându-şi cu greu mânia.

- Nu mai am nimic să-ţi spun. Nu meriţi să-ţi mai acord atenţie.

Milo se apropie puţin, lăsând la o parte orice formalism, cu o disperare evidentă în privire. Therese observă expresia de pe chipul lui, dar nu mai avea deloc încredere în el.

- Nu, te rog să te mai gândeşti, o rugă el. îmi pare rău. N-am vrut să... îmi este greu să cred că fiica lui Harry Caroll ar putea refuza să mă ajute. El ar fi murit dacă ar fi fost prins şi

dus la închisoare!

- Chiar aşa? Tatăl meu era un supravieţuitor. Probabil i-ar fi fost mai bine în închisoare dacă nu l-ai fi lovit tu. Asta în cazul în care aş putea crede că l-ai ascuns în pivniţă.

- Chiar aşa s-a întâmplat! N-ar fi supravieţuit trei ani în închisoarea de acolo.

Ea râse sarcastic.

- Ei nu întemniţează trei ani străinii veniţi la studii. Ambasada l-ar fi eliberat.

- Atunci pe mine de ce nu m-au eliberat?

Ea îl privi lung.

- Vrei să spui că ai petrecut trei ani într-o închisoare din România, pentru tatăl meu? Si el nu s-a obosit niciodată să-ţi pomenească numele? Asta dovedeşte că nici măcar nu l-ai cunoscut. N-ar fi fost niciodată atât de nerecunoscător.

Milo se apropie mai mult de ea şi părea că ar fi devorat-o din priviri. Therese se retrase cu un pas înapoi.

- Pablo, spuse el. Tatăl tău îmi spunea Pablo.

Auzind acest nume, mintea Theresei se lumină brusc. Îşi aminti că tatăl ei îi povestise în copilărie despre salvatorul său - Pablo. Amintirile îi reveniră una după alta.

„Mă aflu aici datorită lui Pablo", îi spusese tatăl ei, chiar în noaptea întoarcerii sale.

Ea adormise în camera ei din casa bunicilor, dar simţise când tatăl ei intrase în încăpere. Acesta se aşezase pe marginea patului şi o îmbrăţişase strâns.

- Nu uita, draga mea, îi spusese el. Datorită lui Pablo m-am întors.

încet, Therese se îndreptă spre Milo, încercând parcă să-l vadă mai bine, să-şi dea seama ce fel de om era cu adevărat. Dacă ar fi putut şterge urmele lăsate de trecerea anilor de pe chipul acestui bărbat, dacă ar fi putut vedea dincolo de aparenţa lui dură, poate ar fi descoperit băiatul entuziasmat care-i salvase tatăl.

- Pablo, murmură ea pentru sine. Datorită lui Pablo.

Chipul lui se luminase de o nouă speranţă în timp ce o urmărea. îndrăzneala cu care o apucase mai devreme de braţ se potrivea cu impetuozitatea băiatului care se sacrificase pentru tatăl ei. Şi numele, Pablo, era o dovadă. Toate se potriveau, deci trebuia să-l creadă.

Therese se aşeză încet pe un scaun, capitulând în sfârşit.

- Te voi ajuta de dragul tatălui meu.

A.K. se apropie de ea, punându-i mâna pe umăr.

- Mă bucur, spuse el. Ştiam eu că despre el trebuie să fie vorba. Tatăl tău mi-a vorbit despre el, chiar dacă ţie nu ţi-a povestit prea multe. De aceea am acceptat să vină aici.

Therese îl privi pe Milo, a cărui figură severă era acum însufleţită. Citi pe chipul lui uşurare şi mulţumire. De fapt, gândi ea, în acest moment, Milo părea periculos de uman.

- E minunat, spuse el. Putem pleca la Paris imediat ce eşti gata. Am un atelier pregătit pentru tine şi un apartament cu femeie de serviciu şi bucătar...

- Stai puţin, îl întrerupse Therese. Te voi ajuta, dar n-am spus că voi merge la Paris. Nu-mi pot abandona obligaţiile de la muzeu. Adu tabloul aici, la Boston, iar eu mă voi ocupa de el atunci când voi putea. Asta-i tot ce pot promite.

încurcat, Milo îşi trecu o mână prin părul castaniu.

- Pictura nu poate fi adusă aici, la muzeu, spuse el.

- De ce? Laboratoarele sunt dotate cu tot ce le trebuie şi va fi în deplină siguranţă.

- Pentru că este un loc public.

- Da, dar este păzit în permanenţă. Dacă toate tablourile lui Sargents şi Matisse sunt în siguranţă în muzeu, înseamnă că şi tabloul tău necunoscut din România va fi, de asemenea.

Milo clătină din cap, în semn de refuz.

- Nu, îmi pare rău. Dacă nu vii la Paris, voi închiria un atelier aici, în Boston. Pictura nu poate fi adusă în laboratoarele muzeului unde o poate vedea oricine.

Therese ridică exasperată privirea spre tavan.

-Ar fi trebuit să-mi imaginez că ne vom contrazice în

continuare. Nu este suficient că am acceptat să te ajut.

El o urmărea cu o expresie nedumerită.

- N-o să ne contrazicem tot timpul, spuse el.

Aceste cuvinte păreau atât de neaşteptate din partea lui încât ea râse încet.

- Mă bucur că gândeşti astfel. Mai ales că mi se pare îngrozitor să ne contrazicem de la mare distanţă.

Milo ezită o clipă şi apoi îi explică pe scurt:

- Există şi alte persoane interesate de tablou. Ar putea încerca să-l fure. Dacă l-ar vedea expus într-un loc public, ar fi periculos. De aceea, insist asupra păstrării secretului. Voi veni la Boston să supraveghez personal restaurarea lui.

După aceea, Milo îi povesti despre tabloul ce reprezenta un portret de la începutul secolului optsprezece. Era vorba despre o copilă, pe nume Louisa de Plentagon, care pozase îmbrăcată în mireasă, chiar înainte de nunta sa. Se căsătorise la vârsta de treisprezece ani şi avusese apoi cincisprezece copii.

- Cine a pictat tabloul? întrebă Therese.

- Un francez, Soupçon, sau poate elvul său, Malgré, răspunse Milo, pronunţând cu uşurinţă numele. Soupçon era un maestru şi majoritatea picturilor lui Malgré i-au fost atribuite lui, chiar dacă n-a făcut decât să execute retuşurile finale.

Therese consideră că aşa ceva era tipic pentru perioada respectivă.

- Retuşurile maestrului, spuse ea absentă. Si de ce este atât de special acest tablou?

Milo aruncă o privire spre fereastră. Părea mult mai destins. Therese observă pe chipul lui un fel de aşteptare, de bucurie ce-i transformase figura dură. Părea un copil care primise pe neaşteptate un dar frumos. Nu era un zâmbet, dar o intriga teribil pe Therese. Când o privi din nou, el oftă şi ridică din umeri.

- Nu ştiu cum să-l descriu, spuse el. Pictura aceasta are

ceva unic în ea. Vei vedea.

-Am înţeles. Tatăl meu avea aceeaşi pasiune. Era un împătimit al artei.

El n-o contrazise.

- Există multe lucruri mult mai grave de care să fii dependent.

Ea râse.

- Stiu. Acum îmi dau seama de ce te-a simpatizat tata.

O umbră trecătoare întunecă chipul lui Milo, dar dispăru înainte ca Therese să-şi dea seama ce însemna. El coborî solemn privirea şi apoi îi întinse mâna.

Ea i-o întinse pe a ei cu un gest aproape brusc, amintindu-şi de ultima lui atingere. El abia dacă-i luă degetele într-ale lui. Therese se ridică instinctiv de pe scaun pentru a fi la acelaşi nivel cu el, dar Milo îi duse mâna la buze şi o sărută.

Un fior de plăcere străbătu întreg braţul Theresei şi simţi cum roşeşte sub intimitatea neaşteptată a privirii lui. El îi coborî mâna, fără s-o elibereze, şi zâmbi enigmatic.

Therese simţi o căldură plăcută invadându-i trupul şi cu greu îşi stăpâni tremurul mâinilor. Ridicând nedumerită din sprâncene, aştepta o explicaţie din partea lui Milo. Ce însemnase gestul lui curtenitor şi privirea aceea intensă? Privindu-l, remarcă faptul că ochii lui erau gri, asemeni cenuşii.

- Poate că există o speranţă să mă simpatizezi şi tu, spuse Milo, eliberându-i în sfârşit degetele.

„O, acum este foarte mieros. Poate chiar prea mieros“, îşi spuse ea. Dacă n-ar fi avut aversiunea faţă de genul autoritar, acum ar fi fost în mare încurcătură.

Capitolul 1

într-o dimineaţă rece de sâmbătă, după două săptămâni de la întâlnirea extraordinară din biroul lui A.K., Therese se pregătea să-l întâlnească din nou pe Milo Dansforth.

în urmă cu două zile, acesta îi lăsase o cheie la muzeu, însoţită de un bileţel în care o anunţa că pictura sosise, că închiriase un atelier pe bulevardul Commonwealth, în Brooklin şi o ruga să vină acolo sâmbătă.

în timp ce urca treptele spre apartament, Therese se întreba dacă tatăl ei şi-ar fi imaginat vreodată că ea îi va face un serviciu lui Pablo. Chipul i se lumină la gândul unui nou proiect interesant care avea, într-un fel, legătură cu tatăl ei. Ar fi dorit să-şi amintească mai mult din cele povestite de el, dar nu reuşea. Tot ce ştia era că Pablo, adică Milo Dansforth, câştigase afecţiunea, respectul şi recunoştinţa tatălui ei.

Therese privi bileţelul. în el nu era menţionată nici o oră, dar acum se făcuse zece şi i se părea un moment destul de potrivit pentru întâlnirea cu Milo. Dacă i-ar fi lăsat un număr de telefon ar fi sunat, dar pe bileţel nu era scris nici unul. Ajungând sus, observă o uşă masivă din lemn de stejar. Gândi că Milo alesese o clădire drăguţă, aparent recent renovată. Scoase cheia şi încercă să descuie, fără să-şi dea seama că poate ar fi trebuit să bată la uşă. Uşa se deschise şi din interior se auzi un zgomot. Therese rămase nemişcată.

- Este cineva acolo? întrebă ea.
- Therese, tu eşti?

După voce, Milo părea somnoros.

- Să vin mai târziu?
- Nu. Aşteaptă o clipă. Cât este ceasul?
- Zece, spuse ea, realizând că îl trezise din somn. Mă voi întoarce mai târziu.
- Nu, insistă el, scoţând capul pe uşă.

Cu părul răvăşit şi cu o figură somnoroasă, Milo nu arăta deloc asemeni bărbatului distant şi formal pe care-l cunoscuse Therese în biroul lui A.K. Nu se putea abţine să nu-l privească

fix. Ei bine, el era într-adevăr incredibil. Mai mult decât atât, era extraordinar. Şi stătea atât de aproape de ea. Ochii lui mari şi gri, umbriţi de gene lungi şi negre, erau somnoroşi. Ea nu se aşteptase să-l vadă într-o asemenea ipostază.

Milo zâmbi uşor, descoperind două şiruri de dinţi albi. Impresionată, Therese se strădui cu greu să nu-şi piardă echilibrul.

- Pari uluită, spuse el. Probabil că abia te-ai trezit.

- Da, adică nu, murmură ea. Cum Dumnezeu nu observase până acum cât de chipeş era? Ochii lui larg deschişi o urmăreau cu atenţie, iar zâmbetul îi dădea un aer vesel, molipsitor.

- Foarte bine, spuse el. Eu abia m-am trezit şi mi se pare suficient că unul dintre noi este somnoros. Haide, intră.

Spunând acestea, el deschise larg uşa. Therese intră, trecând pe lângă el. Observă că purta doar o pereche de pantaloni negri, iar pieptul îi era dezgolit. Roşind, ea întoarse privirea în altă parte, dar nu înainte de a-şi forma o primă impresie asupra bustului zvelt, musculos şi puţin bronzat. Privind în jur, atenţia i se îndreptă spre un pat dublu, cu o cuvertură aruncată într-o dezordine provocatoare pe un colţ. Patul se afla chiar lângă fereastră şi aceasta nici măcar nu avea perdele.

- îţi place? întrebă el.

Se referă la pat? Nu, la bustul său. Ba nu, la cameră.

- Bineînţeles, răspunse ea, aruncând o privire spre partea camerei ce fusese transformată în atelier.

- Te rog să scuzi dezordinea. Am dormit prea mult.

Milo luă un tricou şi se îmbrăcă cu el. Astfel, Therese se putea uita la el fără ca privirile să-i fie atrase de pieptul lui. Cu toate acestea, tricoul de bumbac era foarte strâmt şi nu reuşea să-i ascundă prea bine liniile trupului.

- Vom avea nevoie de nişte jaluzele, spuse ea, încercând să improvizeze o conversaţie. Lumina este minunată, dar pentru tablou nu este bine să fie expus strălucirii soarelui.

- Jaluzele, desigur.

Therese se întreba dacă el se gândise de asemenea la pat şi privirea îi era atrasă irezistibil în direcţia aceea. Si-l putea imagina cu uşurinţă dormind adânc în patul acela mare şi confortabil. Aruncând o privire scurtă spre Milo, observă că acesta zâmbea din nou şi o privea curios.

- Te-ai răzgândit? întrebă el.

- Nu ştiam că vei locui aici, reuşi ea să răspundă.

- Nici nu va fi aşa. Voi rămâne aici doar două zile. Am angajat un paznic, dar el poate veni abia luni şi...

Milo îşi trecu mâna prin părul castaniu şi des, apoi buzele i se întredeschiseră din nou într-un zâmbet.

- Therese, începu el.

Uimită de tonul lui intim, ea aşteptă îngrijorată. El puse mâinile în şolduri şi scutură din cap.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

- Nu mi-am cerut suficiente scuze pentru că te-am apucat de braţ în biroul lui A.K. De atunci, m-a frământat acest gând şi mi-am promis că prima oară când te voi întâlni, îţi voi cere scuze. N-aş vrea să crezi că...

Therese îl întrerupse cu un gest al mâinii.

- Nu este nevoie, spuse ea.

Milo părea că ar fi vrut să mai adauge câteva scuze, dar ea se simţea stânjenită de felul lui de adresare. în ultimele două săptămâni, îşi amintise de nenumărate ori acel moment. Deşi n-o strânsese cu putere, senzaţia atingerii lui era încă prezentă. La fel se întâmpla şi cu mâna pe care el i-o sărutase. Urmele buzelor lui parcă se întipăriră pe pielea ei pentru totdeauna.

- Nu vreau să crezi că sunt o persoană care se bazează pe forţa fizică, spuse el.

Ea îl privi lung, studiindu-i constituţia atletică, bărbia mândră, umerii largi şi râse.

- Nu eşti? Nici un pic?

Obrajii lui nebărbieriţi se îmbujorară şi Milo respiră adânc..

- Nu, răspunse el. Şi acum, ar fi mai bine să fac un duş. între timp, aruncă o privire prin cameră să vezi dacă am adus tot ce trebuia. Să nu deschizi cutia. Vreau să ţi-o arăt chiar eu pe Louisa.

Spunând acestea, Milo dispăru în spatele unei uşi. Therese simţi că putea respira în voie când auzi zgomotul prozaic al apei curgând.

Aşa nu mai mergea, gândi ea. Dacă începea să se lase în voia pasiunii pe care i-o inspira acest bărbat, chiar dacă doar în imaginaţia ei, era pierdută. Se simţea stânjenită că îl întrebase dacă este o persoană care-şi foloseşte forţa fizică pentru a obţine ceea ce doreşte. Era evident că trupul lui emana virilitate şi putere. Milo era o combinaţie între Peter Weller şi James Dean, cu ochi negri, pătrunzători, şi cu o senzualitate debordantă.

Therese se dojeni în sinea ei, spunându-şi că nu avea nici un rost să se amăgească. Cu toate acestea, nu fusese pregătită să-l vadă în postura aceea care-i trezise simţurile. Oare ce va face în continuare? Cum îşi va stăpâni fiorul de senzualitate care o străbătea de câte ori îl privea? Putea doar să spere că atunci când va ieşi de la duş, Milo i se va părea mai puţin atrăgător.

începu să se plimbe neliniştită prin cameră, aşteptând ca zgomotul apei ce curgea să se oprească.

Jumătate din cameră fusese amenajată ca atelier şi se aflau acolo aproape toate instrumentele cu care ea era obişnuită în laboratorul muzeului. încăperea era foarte luminoasă, spaţioasă, şi avea podele de culoare deschisă din lemn de stejar. într-un colţ, era aşezat un birou cu un computer pe el, iar alături se afla o bucătărie mică, improvizată. în rest, pe lângă patul mare şi confortabil, camera era mobilată simplu, dar viu colorat. Pe jos se afla un covor oriental cu dungi turcoaz şi indigo. Nu departe de pat, erau aşezate două scaune şi o măsuţa de lemn. Pe măsuţă, un set de şah din lemn, alături de o revistă aranjată cu grijă,

dădeau impresia că cineva tocmai jucase o partidă.

Therese îşi scoase haina şi o puse pe spătarul unuia dintre scaune. îşi netezi puţin hainele cu mâinile şi apoi scutură din umeri pentru a alunga tensiunea ce o stăpânea. îşi aranjă câteva şuviţe din părul negru, prins cu o agrafă albastră. Era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni negri mulaţi, un pulovăr gri de caşmir şi în picioare purta o pereche de cizme albastre. Această combinaţie de culori i se păruse potrivită, mai ales că îi scotea în evidenţă albastrul intens al ochilor.

Deşi ei i se păruse că trecuse o veşnicie, îşi dădea seama că duşul lui Milo nu dura chiar atât de mult. Continuă să se plimbe prin cameră, iar la fiecare pas, sunetul cizmelor sale pe podeaua de lemn răsuna ca un ecou. Apoi, se îndreptă spre colţul unde era amenajat atelierul. Aruncă o privire pe etichetele sticluţelor aflate acolo şi recunoscu diverse soluţii necesare restaurării: etanol, alcool izopropilic şi aşa mai departe. în spatele lor era o cutie cu bucăţi de bumbac pe care ea le folosea la curăţatul pensulelor şi vopselelor. Toate celelalte materiale şi accesorii pe care le solicitase fuseseră aduse acolo. Chiar şi o lampă cu ultraviolete. Se vedea că Milo nu precupeţise nici un efort şi nici o cheltuială.

Pe o masă imensă se afla o cutie de lemn. Cuiele cu care fusese închisă erau desprinse. Therese se aplecă să se uite înăuntru, dar nu reuşi să vadă nimic. Cutia avea un miros plăcut de brad. Ea inhală adânc şi apoi rămase brusc nemişcată, ascultând.

Apa de la duş se oprise, iar în jur se instalase o linişte plină de anticipare, care i se părea Theresei chiar mai îngrijorătoare. Când uşa de la baie se deschise în sfârşit, ea se temu o clipă că el va apărea îmbrăcat doar într-un prosop. Temerile sale se dovediră nefondate pentru că Milo îşi făcu apariţia complet îmbrăcat, încheindu-şi nasturii de la cămaşa albă de bumbac. Părul său castaniu şi încă ud era pieptănat pe spate.

- Scuză-mă că te-am făcut să aştepţi atât, spuse el.

Veşti proaste, gândi Therese. Milo era la fel de atrăgător şi complet îmbrăcat.

- Nici o problemă, răspunse ea.

Cămaşa albă, curată şi călcată frumos dovedea că nu se ocupa singur de propria lenjerie, dar blugii păreau foarte purtaţi şi comozi. Când Milo se aplecă să se încalţe, Therese observă că erau chiar cusuţi în spate. Nu purta nici un ceas elegant şi nici alte accesorii care să trădeze faptul că era un om bogat.

După ce se încălţă, el se ridică şi se apropie de ea. Un miros de mentă şi de curat veni o dată cu el. Ea observă că se bărbierise.

- Când ai sosit de la Paris? întrebă ea.

- Acum două zile, atunci când ţi-am lăsat cheia. Intenţionam să te sun ca să stabilim ora pentru întâlnirea de astăzi, dar am avut o problemă cu transportul şi tabloul a sosit abia aseară târziu.

- Este în regulă.

Therese ar fi dorit să-l întrebe de ce părea atât de diferit şi ce-l determinase să se schimbe în ultimele două săptămâni, astfel că acum putea să zâmbească.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Ea clătină din cap.

- Pari mult mai relaxat decât atunci când ne-am întâlnit în biroul lui A.K.

- în schimb, tu pari mult mai stânjenită.

Ea râse.

- M-ai prins.

Milo îşi mângâie bărbia cu un gest al mâinii, verificând parcă dacă s-a bărbierit corespunzător, în timp ce ochii lui o studiau cu curiozitate.

- Tu râzi de câte ori te simţi stânjenită, remarcă el.

- Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine, dar nu reuşeşte întotdeauna.

El oftă, coborându-şi privirea. Apoi, îndreptându-se spre

cutia de lemn, întrebă:

- Ei bine, vrei s-o vezi?

Uşurată, ea i se alătură. Tabloul, pe care Milo îl personificase, reprezenta un teren neutru care o putea face pe Therese să-şi concentreze mintea asupra muncii.

Milo apucă cu grijă capacul cutiei. Therese stătea în partea opusă a mesei şi împreună ridicară capacul, de sub care ieşi la iveală un ambalaj protector de plastic. Puseră capacul la o parte şi ridicară tabloul pentru a-l aşeza pe masă. O bucată subţire de hârtie acoperea pictura. Therese aşteptă răbdătoare lângă Milo, până ce acesta o îndepărtă cu grijă. în câteva clipe, portretul Louisei de Plentagon se afla în faţa lor.

Therese privi cu un ochi critic părţile deteriorate ale picturii. Aceasta era înnegrită, dovedind că fusese afectată de prezenţa fumului. în colţul din stânga sus, observă că pânza nu fusese bine întinsă, ceea ce însemna că cineva o desfăcuse de pe suportul său original. Pe lângă acestea, mai existau şi câteva perforaţii în pânză, mai ales în zona mâinii drepte a Louisei. Therese decise că o va inspecta mai târziu pentru a-şi forma o impresie mai exactă, dar pentru moment era optimistă. Văzuse alte picturi în stare mult mai proastă.

După aceste prime constatări critice, aşeză tabloul pe masă şi se retrase câţiva paşi pentru a privi portretul. Părea că artistul încercase să imortalizeze reflexia fetei în oglinda toaletei în faţa căreia stătea aceasta.

Frumoasa copilă era aşezată în centrul picturii, cu mâinile îndoite în faţă. Pielea obrajilor ei era moale şi radia de tinereţe, iar buzele i se îngustaseră într-o expresie de acceptare stoică. Părul castaniu-închis era pieptănat într-un coc elegant, încercând parcă fără succes să maturizeze copila căreia i s-ar fi potrivit mai bine două codiţe împletite. Ochii ei albaştri erau blânzi, netemători, umbriţi de gene lungi şi negre. Purta o singură bijuterie în jurul gâtului: un lănţişor cu o perlă imensă. Aceasta era Louisa de Plentagon.

Therese se retrase încă un pas, stând acum umăr lângă

umăr cu Milo. Abia acum observă cu adevărat frumuseţea picturii şi simţi că
i se taie răsuflarea. De la această distanţă, toate amănuntele portretului - trăsăturile Louisei, fundalul, rochia, poziţia copilei - se uneau într-o imagine luminoasă a inocenţei. Therese îşi plimba privirea asupra potretului, încă nevenindu-i să creadă ceea ce vedea. Pictura emana puritate şi graţie. Nici o urmă de naivitate sau ignoranţă, doar adevărată inocenţă. Copila părea neobişnuit de vie, iar Theresa simţi nevoia să întindă mâna pentru a se convinge că Louisa nu era reală.

- Şi spui că a avut cincisprezece copii? întrebă ea.

- Ţi se pare incredibil, nu-i aşa?

Therese clătină din cap, captivată încă de expresia dulce a chipului Louisei.

- O poţi restaura? întrebă Milo.

Therese se apropie din nou de tablou şi toată inocenţa emanată de acesta dispăru, dezvăluind o mulţime de pete şi de defecte. Părea că numai de la o anumită distanţă puteai pătrunde ca pe o uşă magică în lumea inocentă a Louisei. Se întoarse să vadă dacă Milo era conştient de acest lucru, dar el privea încă vrăjit portretul. Expresia ochilor lui îi spunea Theresei că Milo tânjea după ceva. Era atât de intensă şi de evidentă încât Therese simţi o durere bruscă în piept.

Realiză că exista o portiţă secretă spre sufletul lui Milo, iar ea o descoperise. O, Milo, gândi ea, simţind strigătul singurătăţii din el. Oare tânjea după propria sa inocenţă, sau după a altcuiva?

Când Milo se uită la ea, expresia i se înăspri brusc pentru a ascunde vulnerabilitatea pe care o expusese în mod inconştient.

- Ei bine? Te-am întrebat dacă o poţi restaura.

- Doar ţi-am spus că pot, chiar înainte de a o vedea, răspunse Therese. Am avut dreptate. Voi avea nevoie de câteva lucruri de la muzeu, iar restul le găsesc aici.

El părea mulţumit.

- în cazul acesta, poţi începe chiar acum?

Ea zâmbi.

- Aproape. Priveşte aici. îi arătă un semn abia vizibil în partea stângă a pânzei. înainte de a se apuca de lucru, un artist construieşte o ramă de lemn şi întinde pânza foarte bine pe ea. Acum, pentru a fixa pânza pe ramă se folosesc instrumente mai moderne, dar înainte se foloseau cuie. Spunând acestea, Therese ridică tabloul cu grijă pentru a-i arăta partea din spate. Odată, pânza a fost desprinsă de pe rama originală. Poate pentru că aşa a fost mai uşor de transportat. Din punctul de vedere al picturii, nu este o idee prea bună. în orice caz, mai târziu, cineva a făcut o nouă ramă şi a întins din nou pânza. îi arătă vechile găuri ale cuielor, vizibile pe partea din spate a pânzei, iar apoi poziţia noilor cuie.

- înţeleg, spuse el apropiindu-şi capul de al ei pentru a vedea mai bine. Si aceste semne înseamnă că rama n-a avut chiar mărimea potrivită?

Therese îi simţea căldura respiraţiei în dreptul urechii, iar mâna lui trecu la câţiva centimetri de a ei când o întinse să arate semnele rămase de la cuie. Se întrebă ce ar simţi dacă mâna lui ar aluneca cu aceeaşi grijă de-a lungul pielii ei. La gândul acesta, inima începu să-i bată cu putere.

- Sau n-a avut forma potrivită, răspunse ea încet.

El întoarse capul spre ea, dar Therese continuă să privească tabloul.

- Observi că pânza atârnă puţin? Este foarte fragilă. Pentru a o pune cum trebuie, voi scoate cuiele, voi mări puţin rama şi apoi voi fixa pânza la loc, bine întinsă.

Milo îşi plimbă degetele de-a lungul ramei, până ce ajunse foarte aproape de mâna Theresei.

- Acest lucru este greu de făcut?

Ea se întoarse spre el, constatând că îi despărţeau doar câţiva milimetri. Avea impresia că împărtăşeau un secret, secretul apropierii lor, al dorinţei nerostite de a vedea cât de aproape puteau sta fără să se întâmple nimic între ei. Respiră

adânc în aşteptare, iar degetele lui abia le atinseră pe ale ei când şi le retrase de pe ramă.

în adâncul sufletului, Therese simţi aprinzându-se o flacără. Dacă Milo o putea face să se simtă astfel deşi abia o atinsese, ce s-ar întâmpla dacă ar săruta-o? Râse încet, îndepărtându-se puţin de el şi punând tabloul culcat pe masă.

- Nu este greu. Trebuie doar să ai experienţă şi să fii atent.

Spunând acestea, se îndreptă spre lampa cu ultraviolete.

- Ai o debara?

El rămase puţin surprins de întrebarea ei.

- Da, dar nu este prea mare.

- Nu trebuie decât să încapă tabloul în ea.

Milo deschise o uşă de lângă baie, unde se afla o debara mică.

- E perfectă, spuse Therese. Restauratorii de artă petrec multă vreme în asemenea cămăruţe. Vrei să mă ajuţi?

împreună cu Milo, ridică tabloul şi îl duse în debara, sprijinin- du-l pe un scaun. Therese se pregătea să închidă uşa, dar Milo o opri.

- Pot să mă uit şi eu? întrebă el.

Inima Theresei tresăltă când auzi rugămintea lui. Privi spaţiul strâmt din debara. Abia dacă avea loc o persoană, darmite două.

- Doar o clipă. Te rog, insistă el.

- Bine, consimţi Theresa înghesuindu-se într-un colţ pentru a-i face loc. Aprinse apoi lampa şi se uită spre el.

Milo intră şi închise uşa. în acest spaţiu restrâns, ea îi putea auzi respiraţia şi se ruga ca el să nu-i audă bătăile accelerate ale inimii. Dacă s-ar fi mişcat puţin, cotul lui s-ar fi atins de braţul ei. Razele luminii ultraviolete se reflectau ciudat pe cămaşa lui albă, dându-i parcă o nuanţă purpurie. Pictura căpătase o culoare verde fosforescent, dizolvând silueta Louisei.

- De ce se vede totul verde? întrebă Milo.

- Din cauza unei soluţii naturale din răşină, răspunse ea.

Artistul a adăugat acest strat protector după ce a terminat pictura. Vezi aceste pete? întrebă ea arătând spre câteva suprafeţe întunecate. Cineva a pictat peste original şi l-a acoperit cu un strat nou. Nu sunt prima care-l restaurează. Probabil că persoana care l-a întins pe noua ramă, l-a şi refăcut.

Therese se aplecă mai aproape să vadă pata închisă din dreptul mâinii Louisei. Retuşurile erau atât de clasice încât avea impresia că mai văzuse cândva acest tablou. Dintr-o dată, o cuprinse un sentiment ciudat de déjà-vu. Privi din nou pictura, oftând.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Milo.

- Nimic, îl asigură ea.

Suprafaţa întunecată avea forma unui mic trifoi, aflat chiar pe mâna stângă a Louisei.

Milo se întinse să vadă mai bine şi o atinse din greşeală cu cotul pe braţ, distrăgându-i atenţia. Therese aproape tresări.

- S-a întâmplat ceva? întrebă el.

Ea se îndepărtă puţin de el, constrânsă de spaţiul strâmt şi întunecat. Milo era atât de aproape de ea încât simţea mirosul cămăşii lui curate şi căldura emanată de trupul lui. El întoarse capul spre ea şi Therese îi observă chipul atrăgător, în care se reflecta lumina verde. Privirea îi zăbovi poate prea mult asupra curbei senzuale a buzelor lui. I se părea atât de uşor să întindă degetele prin întuneric şi să-l atingă. Probabil înnebunise, gândi ea.

- Poţi să deschizi uşa, te rog? şopti ea.

într-o clipă, lumina inundă debaraua, aproape orbind-o. Milo se duse în cameră, iar Therese răsuflă uşurată.

„Linişteşte-te!“ se avertiză ea, dar nu îndrăznea să se uite la Milo. îi era teamă că acesta va observa cât de mult o tulburase apropierea lui.

încercă să-şi facă de lucru ducând tabloul afară din debara. Se gândi că era mai bine să termine treaba cu ultravioletele mai târziu, când va fi singură.

- De ce ar acoperi cineva suprafaţa unei picturi? întrebă Milo.

- Din mai multe motive. Unele persoane doresc să adauge un amănunt sau o îmbunătăţire picturii. Există bineînţeles şi motive practice. Să presupunem că cineva a scăpat tabloul şi l-a deteriorat într-o oarecare măsură. O persoană total lipsită de experienţă nu l-ar putea repara, dar un artist, chiar şi unul mediocru, poate reface suprafaţa deteriorată. Astfel, cel puţin defectul nu va mai sări în ochi ca şi cum ar fi o pată de vin. Parcă spuneai că tabloul a fost agăţat pe peretele unei bucătării, nu-i aşa? Asta ar putea fi o altă explicaţie a petelor de culoare închisă.

Milo o urmărea cu atenţie şi interes.

- N-am spus că a stat într-o bucătărie.

Pentru o clipă, Therese rămase descumpănită.

- Probabil aşa mi-am imaginat eu - deasupra unui şemineu mare de piatră, într-o bucătărie, spuse ea râzând. Ştii tu, o bucătărie în care stăteau fermierii şi beau rachiu, şi cu copii alergând în jurul unei mese mari. Cred că această imagine este inspirată din povestirea ta despre case părăsite şi pivniţe de vinuri.

Milo nu părea deloc amuzat de mica ei glumă.

- Chiar a stat într-o bucătărie. Aproape aşa cum ai descris-o tu. Acolo a lăsat-o tatăl tău.

Un fior de gheaţă străbătu întreg trupul Theresei.

- Vrei să spui că tatăl meu mi-a povestit aceste amănunte?

- Nu ştiu. E posibil. Ţi-ar fi putut spune o poveste despre o pictură ca aceasta.

Ea. clătină din cap.

- întotdeauna îmi spunea o mulţime de poveşti. Pe atunci eram copil. Acum, toate s-au pierdut în negură.

Therese observă ceva ciudat în ochii lui Milo şi o oarecare tensiune trădată de linia bărbiei lui.

- De ce este atât de importantă restaurarea în acest moment? întrebă ea. Este evident că până acum a fost

neglijată.

Milo se retrase un pas, urmărind-o. Ea se întrebă dacă el răspundea vreodată la o întrebare fără să se gândească prea mult. Ce secret îl îndemna să fie atât de rezervat? Şi de ce avea sentimentul că o va minţi?

- Există o femeie care trebuie să vadă tabloul şi nu mai poate aştepta, spuse el în cele din urmă.

- De ce nu poate aştepta?

- Pentru că e pe cale să orbească.

Therese rămase sincer surprinsă de răspunsul lui.

- De ce nu i-l arăţi aşa cum este acum? Oare poate cineva să orbească atât de repede?

- Da, se poate, răspunse el şi apoi se întoarse să strângă rămăşiţele cutiei de lemn în care fusese transportat tabloul.

- Cine este această femeie?

- Se numeşte Beatrice de Blanc. Este o foarte importantă prietenă a mea. De fapt, tabloul îi aparţine ei.

- Deci nu este al tău? întrebă Therese extrem de surprinsă. Si ai dreptul să autorizezi restaurarea lui?

Milo o privi direct.

- Da, răspunse el pe un ton rece. Mai ai de pus şi alte întrebări impertinente?

De când sosise, Milo i se păruse Theresei foarte schimbat faţă de prima dată când îl întâlnise. Gesturile şi felul său de a vorbi îl făcuseră să pară mai firesc, mai abordabil. Acum însă, îşi reluase atitudinea formală şi serioasă, îndepărtându-se parcă de ea. Therese ar fi dorit să-l vadă din nou pe bărbatul ascuns sub această mască rece. Si pentru că el îi oferise prin întrebarea sa această posibilitate, ea se hotărî să-şi încerce norocul.

- De fapt, aş vrea să te mai întreb ceva. Eşti căsătorit?

Expresia chipului lui rămase neclintită, de nepătruns.

- Nu. Dar tu?

Ea zâmbi, plesnindu-se uşor cu palmele pe faţă.

- Arăt eu ca o persoană care ascunde o verighetă?

Privirea lui coborî spre degetele ei, observând că nu purta verighetă.

- Mi se pare greu de crezut că nu ai nici măcar un pretendent, spuse el.

Therese oftă, întorcându-se spre portretul aflat pe masă.

-Am fost logodită. Logodnicul meu a murit. De atunci, nu prea am mai avut tragere de inimă să mă întâlnesc cu alţi bărbaţi.

- îmi pare rău, spuse încet Milo.

- Nu este nimic. S-a întâmplat acum opt ani. Majoritatea prietenilor mei din Boston nici nu ştiu despre asta. Dar cu tine ce s-a întâmplat de nu eşti căsătorit?

El zâmbi evaziv.

- Presupun că nu sunt genul de bărbat făcut pentru căsnicie. Nici o femeie întreagă la minte nu s-ar apropia de mine.

Acest lucru i se părea Theresei foarte greu de crezut, mai ales dacă se gândea cât de mult o afectase pe ea prezenţa lui în debara.

- Vrei să spui că femeile care se apropie de tine îşi pierd minţile? întrebă ea veselă.

Milo râse.

- Chiar vrei să afli?

Therese crezu că era o glumă, dar Milo se apropie din ce în ce mai mult de ea până ce aproape o atinse.

- Therese, n-ar trebui să stăm în debara pentru a vedea ce se întâmplă între noi, murmură el.

Ea îşi ţinea respiraţia, pregătindu-se să i se împotrivească, dar când se uită la el, observă că privirea lui era caldă şi întrebătoare.

încet, fără să-şi ia ochii dintr-ai ei, Milo întinse un deget şi o mângâie uşor pe bărbie, sensibilizându-i parcă pielea în urma atingerii lui. Era aceeaşi mângâiere blândă şi căutătoare cu care atinsese portretul Louisei mai devreme. în clipa aceea, Therese îşi dorise să simtă mâna lui pe propria ei piele, dar

acum constata că efectul se dovedea mult mai puternic decât şi-l imaginase.

Therese rămase nemişcată, în timp ce un şuvoi de emoţii o năpădea. Privirea lui alunecă uşor spre gura ei, iar ea observă buzele lui fremătând. Apoi, cu un efort evident, Milo păru să revină la realitate şi se retrase un pas. Ea îi privi chipul şi remarcă o uşoară roşeaţă pe obrajii lui bronzaţi.

- Trebuie să recunosc faptul că acesta se numără printre puţinele experimente eşuate, spuse el pe un ton nepăsător.

„Nu în întregime", gândi ea, luând în considerare ceea ce simţea.

- Trebuie să împrumut câteva lucruri de la muzeu, spuse ea schimbând subiectul.

El bombăni ceva de neînţeles şi începu să scotocească printre hârtiile aflate pe birou.

- Foarte bine. Eu trebuie să rămân aici pentru a păzi tabloul, răspunse în cele din urmă.

Se gândise că el se va oferi s-o conducă sau că o va invita să mănânce împreună de prânz.

- Vorbeşti serios?

El ridică mirat din sprâncene.

- Bineînţeles. Este o pictură foarte importantă. Trebuie protejată tot timpul.

- Nu intenţionezi să părăseşti apartamentul până luni, când va sosi paznicul? Si cum vei mânca?

- Voi comanda pizza.

- Nu te poţi hrăni trei zile numai cu pizza. Dar cafeaua?

El oftă, iar Therese întinse braţele într-un gest de exasperare.

- Când ai mâncat ultima oară?

El îi evită privirea, ridicând din umeri şi băgându-şi mâinile în buzunarele de la pantaloni. Gestul lui neajutorat trezi în Therese un instinct protector.

- Ieri? insistă ea.

El îşi trecu o mână prin păr. Arăta ca un şcolar prins când

făcea o prostie.

- Ieri am dormit.

- N-ai mâncat de două zile? întrebă ea uimită. Si vrei ca eu să lucrez în continuare, în timp ce tu mori de foame? Dintre toţi oamenii încăpăţânaţi, obsedaţi de un lucru, masochişti...

- Ai uitat de „buldozer“. Aşa mi-ai spus prima oară când ne-am întâlnit în biroul lui A.K.

El rostise ultimele cuvinte pe un ton foarte serios, dar privirea îi era amuzată.

Therese se întinse să-şi ia haina, refuzând să se lase ispitită.

- Stai aici şi joacă-te de-a paznicul. Eu voi aduce nişte provizii.

Capitolul 2

Aflată într-un magazin, Therese tocmai alegea nişte mere, gândindu-se în acelaşi timp la întâlnirea ei cu Milo.

Dacă nu găsea o modalitate să stabilească nişte limite în privinţa lui, cu siguranţă va fi în mare încurcătură. Nu prea avea acum timp de încurcături, mai ales din cauza muncii de la muzeu. Pentru prima dată după multă vreme, îşi aminti de Josh, logodnicul ei care murise de leucemie. în perioada aceea, Therese era încă la colegiu. îşi amintea foarte vag trăsăturile lui, dar reţinuse râsul şi sărutările lui tinereşti. Era şi ea foarte tânără. Trăia în alte vremuri şi în alt loc decât acum - Saint Paul, Minnesota. Pe atunci, tatăl ei trăia încă, iar în casa bunicilor se simţea în deplină siguranţă. Numai boala lui Josh îi umbrise fericirea, aducând tristeţe în viaţa ei. Până în ultima clipă, toţi speraseră că va supravieţui.

Therese oftă, punând alte câteva mere în sacoşă. Crezuse atât de mult în puterea dragostei ideale, romantice. Acum îl cunoscuse pe Milo, un bărbat care părea să nu aibă nici o legătură cu romantismul, dar cu toate acestea, îi asaltase simţurile prin simpla lui prezenţă. Si nici măcar nu o sărutase. Dar trebuia s-o sărute la un moment dat. Trebuia neapărat.

în minte îi reveni imaginea lui Milo cu pieptul gol, cu trupul acoperit doar de pantalonii negri de pijama, cu şuviţele de păr castaniu căzându-i în dezordine pe frunte, cu obrajii bronzaţi şi ochii pătrunzători. Tot ce-i lipsea era zâmbetul. Dacă ar fi zâmbit mai des, ar fi fost... Cum? Perfect?

„Trezeşte-te la realitate, Therese!“ se dojeni în sinea ei.

Bărbatul acesta avea o mulţime de măşti. îşi aminti expresia de pe chipul lui când privise tabloul Louisei. I se păruse asemeni unui singuratic trist care tânjea după ceva.

Din nefericire, tocmai acea expresie de singurătate interioară o impresionase chiar mai mult decât înfăţişarea lui. Cu toate acestea, Milo avea într-adevăr un corp uimitor.

Therese luă o pungă de cafea şi o aruncă mecanic alături de celelalte cumpărături. Indiferent cât de atrăgător i se părea

Milo, nu trebuia să se lase purtată de val. Pierduse prea mulţi dintre oamenii la care ţinuse din motive pe care nu le putuse controla. Totuşi, inima ei se afla sub control. Trebuia doar s-o ţină sub observaţie.

*
* *

Când se întoarse la atelier, Milo îi deschise uşa şi o ajută cu sacoşele.

- Ai fost plecată ore întregi, remarcă el.

Ea îi aruncă o privire iritată în timp ce-şi scotea eşarfa de la gât. După ce înfruntase traficul din Brooklin, după ce aşteptase douăzeci de minute să se elibereze un loc de parcare în faţa unui magazin, ultimul lucru de care avea nevoie era nerăbdarea lui.

- Câtă recunoştinţă! Sunt absolut copleşită. Nu trebuia să te deranjezi să-mi iei flori şi bomboane de ciocolată, spuse ea ironic.

El o privi înţelegător.

- Scuză-mă. Mulţumesc pentru mâncare. Te numeri printre persoanele pretenţioase care preferă trufele, sau te mulţumeşti şi cu bomboanele M&M?

Ea ridică privirea spre el şi observă surprinsă că ţinea în mână o cutie cu bomboane de ciocolată pe care i-o oferea în întregime. într-o clipă, toată iritarea îi dispăru.

- Prefer prăjiturile, răspunse ea. Cel mai mult îmi plac plăcin- tek cu brânză şi cu glazură de ciocolată. Aş mânca oricând.

în timp ce aşeza cumpărăturile pe o masă, Milo i se păru pentru prima dată într-adevăr înfometat.

- Ai adus şi prăjituri din acestea? întrebă el.

Ea răspunse cu regret:

- O, îmi pare rău! Credeam că voiai doar cereale pentru micul dejun şi mâncare rece.

El o privi neîncrezător, iar ea zâmbi strengăreşte.

- Ai luat o grămadă de provizii, nu-i aşa? întrebă el.

- Doar câteva.

- Nu sunt de aceeaşi părere.

Ea râse.

- Mai am şi alte cumpărături în maşină, spuse ea ieşind din nou din apartament. Spre surprinderea ei, el o urmă.

- îndrăzneşti să părăseşti câteva clipe tabloul? întrebă ea când ajunseră deja jos.

- De aici pot supraveghea intrarea în clădire, răspunse el îndreptându-se spre Toyota ei şi ridicând capacul portbagajului.

în afară de zarzavaturi, Therese adusese două linguri, o cutie cu vas de ceramică şi un filtru de cafea.

- Ai făcut treabă bună.

- De fapt, cred că am fost vrăjită. Niciodată n-am dus măcar o ceaşcă cu cafea şefilor mei, iar tu m-ai făcut să cumpăr tot filtrul.

- Hei, n-a fost ideea mea!

Ea râse, apucând două sacoşe.

- Dar nici nu m-ai implorat să nu fac asta. Dacă-mi amintesc bine, ai început să fantazezi atunci când am sugerat să aduc ceva de mâncare.

El luă sacoşele rămase şi apoi închise portbagajul.

- Nu prea pare să te preocupe securitatea maşinii tale.

- Aşa, ceartă-mă, spuse ea luând-o înainte pe scări. Oricum, bine că măcar sunt supercalificată pentru meseria de cumpărător.

Therese se opri puţin la etajul întâi şi se întoarse spre Milo. Acesta tocmai îşi aranja mai bine sacoşele. O privi cu o expresie ciudată. Lumina soarelui pătrundea pe fereastră chiar în spatele lui şi îi scotea în evidenţă tinereţea, energia şi chiar mai mult decât atât. Therese remarcă faptul că Milo părea surprins.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

- Nimic. Doar că uitasem.

- Ce anume?

- Cum este să glumeşti. La Paris totul... ei bine, măcar...

Toţi prietenii mei sunt mai în vârstă, mai serioşi, mai formali. Viaţa de societate este altfel acolo.

- Fii atent! îţi pierzi merele din sacoşă, îl avertiză Therese.

Unul dintre mânerele sacoşei alunecase într-o parte şi trei mere
se rostogoliră pe podea. El se aplecă să le ia, dar celelalte cumpărături din sacoşă începură să se împrăştie şi ele. Therese puse sacoşele jos şi coborî să-l ajute.

în locul strâmt, ei se străduiau să adune legumele şi fructele, aproape lovindu-se unul de celălalt. în sfârşit, Milo apucă din nou sacoşele în mâini, dar Therese îl privi cu scepticism.

- Gata. De data asta le ţin bine, spuse el şi chiar în acel moment, unul din mere alunecă din nou.

Therese întinse instinctiv mâna şi îl prinse. îl privi apoi zâmbind, conştientă brusc de apropierea lui. Acum părea atât de cald şi abordabil, învăluit în mirosul fructelor proaspete şi al cafelei din sacoşe. Ochii ei se aflau în dreptul bărbiei, lui şi Therese observă astfel o mică cicatrice deasupra buzelor lui. îşi retrase mâna cu care prinsese mărul, simţind cum privirea lui îi urmăreşte mişcarea. Apoi, ochii lor se întâlniră din nou. O senzaţie plăcută o învălui şi bănuia că Milo simţea şi el energia luminoasă ce se degaja între ei. Curioasă, ea se uită adânc în ochii lui.

El o privea cu intensitate de parcă l-ar fi surprins prin simpla ei existenţă. Obrajii Theresei se îmbujorară brusc.

- Reuşită prindere, murmură el, aparent neafectat de greutatea sacoşelor pe care le ţinea în mâini.

Apoi, pe neaşteptate, se aplecă spre ea şi o sărută uşor. Therese avea impresia că podeaua îi fugise de sub picioare şi se străduia cu greu să nu se prăbuşească. Deşi sărutul fusese foarte blând, abia dacă-i atinsese buzele, totuşi Milo stăruise apoi puţin, privind-o curios în aşteptarea reacţiei ei.

Nu era corect, gândi ea. Cum putea el să se joace astfel când ea îşi dorea mult mai mult?

Dorinţa ei ascunsă o şocă şi o făcu să roşească. Zâmbetul lui Milo dovedea că el îi înţelesese foarte bine gândurile.

în acel moment, se auzi un zgomot şi cineva intră în clădire. Therese se răsuci repede şi urcă treptele, apucând sacoşele şi încercând să-şi liniştească bătăile puternice ale inimii. Oare ce gândea el în acest moment? se întreba. închise ochii, aşteptându-l să urce şi să descuie uşa. Când îi deschise, Milo îi ţinu uşa, invitând-o politicos să intre.

Therese realiză cu oarecare dezamăgire că el nu va comenta în nici un fel cele întâmplate. Probabil că sărutul acela fusese pentru el ceva atât de obişnuit şi lipsit de importanţă încât nu merita să vorbească despre el.

„Chiar că am luat-o razna", gândi ea. Traversă apoi atelierul, îşi scoase haina, lăsându-l intenţionat pe Milo să se descurce cu sacoşele.

într-o clipă, îşi revenise complet şi se felicita în sinea ei că nu făcuse prostia să se arunce în braţele lui când o sărutase. Poate că el dorea o simplă aventură pe perioada în care stătea aici. Poate că asta urmărea în ceea ce o privea. Therese ar fi dorit să ştie mai multe despre viaţa lui intimă şi despre legăturile lui anterioare. Cu siguranţă până acum avusese relaţii cu alte femei, chiar dacă spusese că nici o femeie întreagă la minte nu s-ar apropia de el.

- De când locuieşti la Paris? întrebă ea.
- De suficient timp pentru a fi răsfăţat cu cafea?
- Cât înseamnă asta? Cincisprezece minute?
- Doisprezece ani, răspunse el zâmbind. Fără să mai pun la socoteală perioada petrecută la Cambridge. Tu călătoreşti mult?
- Tatăl meu obişnuia să călătorească. în fiecare vară m' ducea la Sao Paulo să-mi vizitez rudele din partea mamei mele. în timpul colegiului, am studiat un an la Madrid. Era vorba de anul în care murise Josh, îşi aminti ea. Simţise atunci nevoia de o schimbare, de ceva nou care s-o ajute să depăşească acel moment dureros. Mai târziu, am stat

jumătate de an la Paris pentru un proiect de restaurare. Cu toate acestea, îmi place în Boston. Mai ales primăvara.

- Deci tatăl tău nu te-a dus niciodată în România?

Therese îl urmări cum deschidea o cutie cu supă, încercând să pară cât mai formal. Era sigură însă că el avea impresia că ea ştia mai mult despre munca tatălui său în România.

- îţi voi spune dacă-mi voi aminti ceva, spuse ea încet. Nu trebuie să te prefaci interesat doar ca să poţi afla mai multe amănunte.

El se întoarse spre ea, iar Therese observă după expresia lui că intuise corect. începuse să-i poată citi gândurile, dar asta n-o făcea prea fericită. Se întreba cât timp va continua el s-o manipuleze astfel.

- Nu mă prefac interesat, răspunse Milo.

Therese simţea că buzele îi ard sub intensitatea privirii lui. Foarte bine, gândi ea. Deci nu se prefăcea în totalitate. în cazul acesta, ce urmărea?

Zâmbetul reveni pe buzele lui Milo.

- îţi propun ceva. De ce nu-mi pui şi tu câteva întrebări? După aceea, vom fi chit.

Ea zâmbi şi se îndreptă spre masa unde era aşezat portretul Louisei. în faţa ei se aflau ferestrele, iar în spate îl auzi pe Milo aprinzând aragazul.

- Cu ce te ocupi de fapt? întrebă ea.

- Sunt un fel de negustor de artă. Colecţionez tablouri şi apoi le revând. Acum lucrez la un catalog al unor opere de artă private.

- Louisa este menţionată în el?

- Bineînţeles.

- Dar proprietara portretului?

Sprâncenele lui Milo se ridicară într-o expresie de mirare, dar continuă să se ocupe de supă.

- Beatrice? Da, este şi ea menţionată.

Therese luă o lupă şi se aplecă asupra tabloului. Deşi

părea concentrată asupra lui, se gândea la Milo şi la tonul lui schimbat atunci când pomenise de Beatrice. Rostise numele ei de parcă ar fi fost vorba de un mit, de o persoană pe care toţi ar fi trebuit s-o cunoască.

Beatrice, gândi ea. O femeie pariziană care deţinea portrete rare. încercă să pronunţe Beatrice cu accent franţuzesc, dar nu reuşi să spună decât un fel de „Pay-a-trees".

- O voi cunoaşte şi eu? întrebă Therese.

- Nu.

Ca şi cum ar fi dorit să compenseze tonul tăios cu care rostise ultimul cuvânt, Milo o privi, explicându-i:

- Beatrice este stră-strănepoata Louisei.

- Adevărat? Ce interesant!

Milo zâmbi, aplecându-se să deschidă un dulap. Ea îl urmărea, observând ce bine i se potriveau cămaşa de bumbac şi pantalonii ce-i scoteau subtil în evidenţă formele masculine ale trupului.

- Este o poveste lungă, spuse el de parcă ea n-ar fi avut răbdare să-l asculte.

- Avem toată după-amiaza la dispoziţie.

- Doreşti supă? întrebă el.

- Am mâncat deja.

El o privi o clipă cu un aer impersonal, studiind-o din cap până-n picioare.

- Arăţi de parcă ai mai avea nevoie să mănânci ceva, constată el.

- Este un comentariu strict personal? întrebă ea.

Milo amestecă supa şi o privi din nou, de data asta zăbovind mai mult asupra formelor ei feminine. Therese roşi brusc. Când ochii lui reveniră asupra chipului ei, ea ar fi dorit să moară de ruşine pentru că, de data asta, privirea lui nu fusese deloc impersonală. Cu această ocazie, se pare că descoperise o nouă portiţă secretă spre sufletul lui.

- Presupun că a fost într-adevăr un comentariu personal,

răspunse el. Vrei să-l retrag?

Ea îşi muşcă buzele, dar apoi izbucni în râs, clătinând din cap.

- Oare de ce am impresia că tu nu retragi nimic?

Zâmbetul lui o făcu să simtă că i se înmoaie genunchii.

- Poate pentru că aşa este.

Inima ei bătea cu putere. întoarse capul spre tablou pentru a nu lăsa să i se vadă tulburarea. în spatele ei, auzi zgomotul ritmic al lingurii ce se lovea de pereţii cratiţei şi apoi sunetul supei turnate în farfurie.

- Dacă-ţi povestesc despre Beatrice, vei înceta să stai ca şi cum ai vrea s-o snopeşti în bătaie pe Louisa cu lupa aceea?

- Da, ar fi bine, răspunse ea.

- Bine.

Milo îşi trase un scaun şi se aşeză faţă-n faţă cu ea.

- Beatricei îi plac lucrurile frumoase, începu el. îşi permite să le şi cumpere. Tatăl ei i-a lăsat o mică avere, dar ea a făcut câteva investiţii inspirate pe vremea când un milion de dolari însemnau ceva.

Foarte bogată, gândi Therese. Si orfană, pe deasupra.

- Un milion de dolari este şi acum o sumă importantă pentru mulţi oameni, remarcă ea.

Milo o aprobă cu o înclinare a capului.

- Da, dar ea donează o mulţime de bani fără să se gândească. Donaţiile ei sunt anonime. E ca un fel de subterfugiu.

- Halal subterfugiu! Pare o persoană demnă de a fi cunoscută.

- Chiar aşa este. Când am fost eliberat din închisoare, aveam un singur lucru în favoarea mea, care din fericire conta foarte mult pentru Beatrice - faptul că lucrasem cu tatăl tău.

Surprinsă, Therese ridică privirea de la tablou.

- Vrei să spui că tata a cunoscut-o pe Beatrice?

- Cum să nu. Cred că el cunoştea orice persoană interesată de artă. în perioada petrecută în România, a

recuperat peste douăzeci de picturi franţuzeşti şi le-a înapoiat proprietarilor în schimbul unui comision modest. Ai auzit de galeriile Ermitaj din St. Petersburg, nu-i aşa?

Ea bombăni aprobator. Care istoric de artă nu auzise? Alături de picturile obişnuite ale colecţiei, acolo se aflau tablouri care au fost furate de oamenii lui Hitler în timpul războiului - Matisse, Gauguin şi o mulţime de tablouri ale unor pictori impresionişti.

- Tatăl meu nu avea nici o legătură cu Ermitajul.

- Bineînţeles că nu, dar în estul Europei există şi alte expoziţii în care sunt ascunse tablouri ca acelea. Tatăl tău cunoştea câteva din aceste ascunzători. Beatrice a auzit despre tatăl tău. Dorea să recupereze pentru sine un portret de familie, iar el a fost de acord să încerce.

Therese clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

- Dar asta era ceva aproape imposibil!

Milo zâmbi.

- Dacă există cineva care putea face acest lucru, acela era Harry. Si a încercat într-adevăr să recupereze tabloul. Totuşi, după întâmplarea aceea din beciul casei părăsite, s-a răzgândit. Stiu că mai târziu, Beatrice a încercat să-l convingă să-i înapoieze tabloul, dar el a refuzat.

Vocea lui Milo coborâse în intensitate, iar Therese observă că se gândea probabil la ceva trist. Se întreba dacă Milo fusese vreodată nevoit s-o refuze pe Beatrice.

El se duse din nou spre micuţa bucătărie şi puse farfuria în chiuvetă. Apoi, luă detergentul de vase de pe un raft.

Therese respiră adânc şi se aplecă asupra portretului.

- Unde erau părinţii tăi în perioada aceea? întrebă ea, încercând să acopere cu vocea zgomotul apei care curgea la chiuvetă. N-au încercat să te elibereze atunci când ai fost arestat?

- Poftim?

- Te întrebam despre familia ta, repetă ea.

El închise robinetul.

- Ne-am mutat în România când aveam zece ani. Asemeni tatălui tău, părinţii mei obţinuseră o bursă la universitate. Mi-i amintesc mereu cum stăteau împreună, mâncau pere şi citeau cărţi cu glas tare. Erau atât de încântaţi şi bucuroşi încât îşi citeau amândoi în acelaşi timp şi păreau că pot asculta şi citi în acelaşi timp. întotdeauna sfârşeau printr-o îmbrăţişare şi mă îmbrăţişau şi pe mine. Uneori îi credeam nebuni. Tot ce-mi doream eu era să chiulesc de la şcoală şi să joc fotbal.

Therese râse amuzată.

- Ce s-a întâmplat? Unde sunt ei acum?

Milo se întinse după un prosop şi se şterse pe mâini. Părea adâncit în gânduri.

- Au murit într-un incendiu care a izbucnit în casa unor prieteni. Se duseseră acolo în vizită.

Therese rămase nemişcată, sugrumată de emoţie.

- Ce îngrozitor!

Milo respiră adânc privind pe fereastră. Vocea îi era acum mai slabă, aproape lipsită de expresivitate.

- De atunci, viaţa mea s-a schimbat complet. Nu aveam la cine să mă întorc în Statele Unite şi nu aveam nici o rudă în România. Scoala m-a primit la internat ca pe un orfan, dar n-am vrut să accept mila nimănui. Am început să chiulesc, să mă întorc doar la cină şi ca să am unde dormi. Directorului nu i-a plăcut atitudinea mea. în câteva cuvinte, eram pe cale de a mă autodistruge. Apoi, într-o zi, l-am întâlnit pe tatăl tău în faţa unei galerii de artă. El îi cunoscuse pe părinţii mei şi ştia că muriseră. M-a invitat la cină. Mi-a vorbit mult şi m-a făcut să-mi vin în fire. Mi-a plătit internatul ca să nu mă mai simt un milog, cu condiţia să rămân acolo până la absolvirea şcolii. Spunea să nu-mi fac probleme în privinţa banilor. Puteam să-i dau înapoi altă dată.

Therese nu rămase deloc surprinsă de gestul tatălui său.

- Era ceva obişnuit pentru el.

- Eu aş fi făcut orice pentru Harry, spuse Milo cu un zâmbet pierdut. El nu dorea să-mi pierd timpul pe lângă el.

Apoi, am auzit ceva de la unul dintre partenerii mei de fotbal şi am considerat că-i pot fi de folos lui Harry. El m-a lăsat să-l ajut puţin la traduceri, hărţi, dar nimic periculos.

- Până în noaptea aceea când vă aflaţi în beci? întrebă Therese.

Milo pusese prosopul la loc şi acum se plimba prin cameră. Therese vedea pe chipul lui că nu-l învinovăţea pe tatăl ei pentru că fusese arestat. în acelaşi timp, îi părea rău pentru el.

- Până în noaptea aceea, confirmă el. M-au prins şi m-au arestat. Ei au numit-o „detenţie" şi n-a fost chiar atât de rău. Eram străin şi minor pe deasupra. Mi-au dat de făcut diverse treburi pentru ei ca să mă ţină ocupat şi departe de alte necazuri. M-au învăţat să joc şah. Râse, arătând spre masa unde era aşezat setul de şah.

- Si tatăl meu? N-a încercat să te scoată din închisoare?

- A făcut tot ce a putut, dar nici dosarul lui nu era tocmai curat. Apoi, s-a întors în Statele Unite.

Therese bănuia că Milo nu-i povestise tot. încerca să şi-l imagineze după trei ani de „detenţie", fără studii, fără bani şi fără părinţi. Cu siguranţă nu-i fusese deloc uşor. Probabil că în perioada aceea învăţase să fie atât de dur şi adunase tristeţea pe care o citea acum uneori pe chipul lui. Nu era de mirare că părea atât de stăpân pe el şi de intangibil.

- Ce s-a întâmplat cu tine după ce ai fost eliberat?

El se îndreptă spre fereastră, oftând şi privind absent afară.

- M-am mutat la Paris şi am muncit ca să câştig bani pentru şcoală. Am candidat pentru o bursă sponsorizată de Beatrice. Imediat ce m-a cunoscut la interviu, ea a devenit ca un înger păzitor pentru mine. Nu-mi venea să cred că eram atât de norocos. Bineînţeles, totul se datora faptului că-l cunoscusem pe Harry. Beatrice şi fiica sa mi-au oferit chiar şi un loc unde să-mi petrec vacanţele. Când am vrut să înfiinţez prima mea galerie de artă, Beatrice m-a finanţat la început şi

a trimis toţi prietenii săi bogaţi să viziteze expoziţia. M-a salvat de la ani întregi de muncă şi efort. Ai auzit de galeriile Alvina?

Therese zâmbi, amintindu-şi ceva plăcut.

- Când am fost la Paris, exista o galerie Alvina pe strada du Bac. Obişnuiam să trec zilnic prin faţa ei în drum spre casă. înţelegând brusc la ce se referise el, Therese îl privi cu ochii mari de uimire. Tu eşti proprietarul acelei galerii de artă?

El dădu din cap aprobator.

Therese realiză că el vorbise despre mai multe asemenea galerii. „Dumnezeule!“ exclamă în sinea ei. Existau o mulţime de galerii Alvina în Europa, cunoscute mai ales prin faptul că majoritatea picturilor expuse aparţineau unor pictori noi şi destul de controversaţi. Oare Milo le deţinea pe toate? Probabil că da.

- Sunt impresionată, spuse ea.

- Prima expoziţie a avut succes datorită Beatricei. Singurul lucru pe care l-a cerut în schimb a fost să-i recuperez tabloul, acelaşi pe care-l ascunsesem cu tatăl tău în pivniţa din România. Voiam să fac asta pentru ea. Reprezenta o ultimă provocare. Trebuia doar să aştept un timp, să se mai schimbe atmosfera în România. Acum lucrurile s-au schimbat radical acolo, iar eu am avut noroc acum două luni.

- Probabil că Beatrice s-a bucurat enorm când a aflat că ai recuperat tabloul.

- într-adevăr. Abia aşteaptă să-l vadă.

Therese oftă.

- Parcă spuneai că e pe cale să orbească.

- Aşa este. Suferă de glaucom. îşi pune zilnic picături în ochi, dar a început tratamentul prea târziu.

- Atunci de ce nu-i duci acum tabloul? întrebă nedumerită Therese. E într-o stare suficient de bună pentru a-l putea vedea.

- Nu, răspunse el ferm. Mai întâi trebuie restaurat. Aici intervii

tu.

Therese se ridică de pe scaun şi-l privi prin lupă, dorind parcă să-i pătrundă adânc în suflet.

- Deci Beatrice şi fiica sa reprezintă o familie pentru tine?

- Nu. O respect enorm pe Beatrice şi-i sunt recunoscător. îi voi rămâne loial indiferent de preţ, dar ele nu-mi sunt ca o familie. Este greu de explicat. Oftă, dovedindu-i Theresei că nu era obişnuit să vorbească despre viaţa sa particulară. Pui întrebări prea personale.

Therese îşi simţi brusc obrajii cuprinşi de flăcări, iar privirea i se tulbură. Fusese atât de prinsă de povestirea lui încât uitase că abia îl cunoscuse şi că nu avea dreptul să pună atâtea întrebări indiscrete.

- Vrei să-mi retrag întrebarea?

El veni spre ea până ce ajunse foarte aproape. Se întinse şi trase puţin de panglica ce-i prindea părul. Uimită, ea privi degetele lui şi observă că panglica albastră se desfăcuse. El o legă la loc cu grijă.

- Voiam să fac asta de mai bine de o jumătate de oră, explică el.

Therese rămăsese nemişcată, încleştându-şi mâinile pe mânerul lupei. Un şuvoi de emoţie îi străbatea întreg trupul, iar obrajii i se îmbujorară. îl privi cum îşi aranja cu mare atenţie părul.

- Eşti foarte precis, murmură ea.

El netezi cu degetele capătul panglicii.

- De ce te interesează familia mea?

- Nu ştiu, răspunse ea cu sinceritate. Probabil pentru că unele amănunte m-ar ajuta să cunosc mai bine o persoană.

- Deci îi întrebi pe toţi cei pe care-i întâlneşti despre familiile lor?

Ea clătină din cap în semn de negaţie.

- Doar pe mine?

Therese observă că privirea lui coborâse spre buzele ei şi brusc, o cuprinse un val de dorinţă. „Sărută-mă", îşi spuse în

sinea ei, tânjind după atingerea lui.

El se apropie cu ochii adânciţi într-ai ei până ce Therese începu să simtă cum căldura respiraţiei lui îi mângâie buzele. Milo trase uşor de panglica ce strângea părul Theresei, iar ea se sprijini de el, ridicând buzele şi suspinând uşurată când o sărută în sfârşit.

în timp ce primul sărut fusese scurt, acesta îi îndeplinea dorinţa ce se trezise în adâncul fiinţei sale. Buzele lui erau incredibil de senzuale şi calde, revendicatoare, dar în acelaşi timp atente la răspunsul ei. Therese îl sărută la rândul ei cu pasiune, cedând atracţiei care o împinsese spre el încă din prima zi când îl cunoscuse. Ridică un braţ spre gâtul lui şi simţi apoi braţele lui puternice încolăcind-o şi strângând-o până ce piepturile lor se uniră. Cu vârful limbii, Milo îi mângâia uşor buzele, iar Therese se topi parcă sub atingerea lui. Se înălţă puţin pe vârfuri pentru a ajunge mai aproape de el şi pentru a spori intimitatea îmbrăţişării lor.

Când buzele lor se despărţiră, ochii lui Milo străluceau de pasiune, dorinţă şi în acelaşi timp de curiozitate. Această curiozitate spunea multe despre ceea ce gândea el. Pe de o parte, părea surprins de răspunsul ei şi de trăirile pe care le trezise în el, dar pe de altă parte părea încântat de senzualitatea Theresei.

Ea zâmbi, simţindu-şi buzele foarte uşoare, ca şi cum ar fi fost eliberate de o povară.

- Mă bucur că în sfârşit am clarificat această situaţie, spuse el cu voce caldă.

- Ce situaţie?

- Cea legată de dorinţa noastră reciprocă de a ne săruta.

Auzind răspunsul lui, Therese roşi.

- O, despre asta era vorba.

- Abia aştept să lucrezi aici în fiecare seară, spuse el. Crezi că din când în când poţi face o pauză ca să putem relua ceea ce am început?

Ea se simţi brusc foarte nesigură. Nu gândise clar. Urma

să fie foarte dificil pentru ea să se concentreze asupra lucrului dacă Milo se va afla în preajmă. Putea să dea greş. Nu era bine să amestece plăcerea cu munca. Condamnase această greşeală la alţi colegi de-ai săi de la muzeu şi acum era pe care s-o facă ea însăşi.

Îşi prinse la loc panglica în păr, iar el o eliberă imediat, retrăgându-se un pas.

- Ce zici, Therese? întrebă el urmărind-o cu o expresie care-i spori confuzia.

- Poate că n-a fost o idee prea bună.

- Eu consider că era ceva inevitabil.

Ea clătină din cap. începu să se plimbe de colo-colo pentru a-şi ascunde neliniştea, dar fără succes.

- Nu te scuza faţă de mine, indiferent de ceea ce faci, spuse el.

- Nu asta intenţionam.

Milo ridică sceptic din sprâncene.

- Atunci?

- Ascultă, domnule Dansforth, începu ea. în următoarele două luni va trebui să mă concentrez asupra restaurării tabloului, iar tu îmi stai în cale... Se opri, roşind de iritare. îmi distragi considerabil atenţia.

Milo îşi încrucişă braţele la piept, aparent amuzat.

- Si ce propui în legătură cu această situaţie?

Therese nu mai fusese niciodată într-o astfel de situaţie. Si la urma urmei era vorba doar de un sărut! De ce trebuia să continue pe această temă? Totuşi, era suficient să-l privească pe Milo ca să-şi dea seama că ceea ce se întâmplase între ei nu se reducea la acel sărut. Privirea lui era pe jumătate ironică, pe jumătate înţelegătoare, dar devastatoare. Milo reprezenta o adevărată ameninţare pentru ea.

- Mi-ai explicat că această restaurare este foarte importantă. Foarte bine. Dacă vrei să lucrez cât pot de bine, trebuie să stabilim nişte reguli. îi evită privirea, încercând să-şi amintească nişte repere pe care şi le stabilise la muzeu. în

primul rând, nu te aştepta să răspund la telefon sau la uşă atunci când lucrez. De obicei nici nu aud soneria. Nu încerca să mă întrerupi dacă sunt concentrată, pentru că sunt în stare să te strâng de gât. Si, în sfârşit, asigură-te că există în permanenţă suficientă cafea pe aici.

O licărire amuzată lumină ochii lui Milo.

- Si eu care credeam că filtrul de cafea era pentru mine. Mai ai şi alte reguli?

Therese se îndreptă spre fereastră, întorcându-se apoi din nou cu faţa spre camera luminoasă. Se uită pe rând la portretul Louisei, la micuţa bucătărie şi la patul acela ispititor. Respiră apoi adânc.

Acesta urma să fie cel mai dificil proiect la care participase vreodată, mai ales că trebuia să lucreze seara târziu, când era deja obosită. Simţea deja presiunea creată de această situaţie. Totuşi, doar un singur lucru putea sabota cu adevărat munca ei. Milo aştepta un răspuns, iar ea îl privi direct.

- Cred că ar fi mai bine să evităm întrebările prea personale, spuse ea. Si încă ceva. Nu mai răspunde la uşă îmbrăcat doar cu pantalonii de pijama.

Ochii lui străluciră amuzaţi, dar Therese nu spera ca el să-i accepte regulile.

- Ultimul lucru pe care-l doresc este să încetinesc restaurarea, spuse el. Vom acorda regulilor tale o perioadă de probă, ţinând cont de experienţa ta profesională. Totuşi, dacă voi considera că nu sunt bune şi că trebuie înlocuite cu altele, atunci te avertizez că s-ar putea să răspund la uşă îmbrăcat cum vreau.

Capitolul 3

în următoarele trei săptămâni, Milo o aştepta pe Therese în fiecare seară la muzeu, o conducea la atelier şi apoi, mai târziu, când era prea obosită, o ducea acasă. La un moment dat, Therese începuse să se simtă extenuată şi tânjea după câteva ore de odihnă, dar nu avea timp. Abia reuşea să mănânce, dar să se mai şi odihnească. Cu toate acestea, considera că merita efortul.

Â

înregistrase progrese importante în restaurarea portretului Louisei, iar întâlnirile cu Milo deveniseră atât de indispensabile încât nu-şi putea imagina o zi fără să-l vadă.

Tinându-se de cuvânt, el nu mai pusese întrebări personale şi nici nu încercase s-o mai sărute. Cu toate acestea, o urmărise cu atenţie. Uneori, ridicând privirea de la tablou, Therese îl observa stând concentrat în faţa calculatorului, răspunzând la mesaje şi lucrând la catalogul de artă. El simţea imediat privirea ei, se uita spre ea şi-i zâmbea.

- Eşti gata pentru o pauză de cafea? o întreba.

Deşi atracţia Theresei faţă de el era departe de a se fi risipit, ea încerca s-o ignore. îi răspundea la întrebare cu un zâmbet, refuzând cafeaua şi reluându-şi lucrul. Apoi, mai târziu, observa surprinsă că el îi pusese alături o ceaşcă cu cafea şi câteva bomboane de ciocolată.

Era impresionată de micile lui atenţii, dar în acelaşi timp devenea din ce în ce mai stânjenită de prezenţa lui. Milo părea mai liniştit, poate chiar prea liniştit, de parcă îl pusese pe adevăratul Milo într-o stare de aşteptare. Therese cunoştea latura pasională ce se ascundea sub această aparenţă, dar el o controla atât de bine încât îi amintea de un vulcan înainte de erupţie. Un vulcan al cărui exterior era acoperit cu tufişuri verzi, cu copaci înfloriţi, în timp ce în interiorul său lava fierbea, pregătind o erupţie puternică.

La rândul ei, Therese trecea printr-o schimbare interioară pe care n-o putea defini. îşi dădea seama de acest lucru după nopţile nedormite şi după frânturile de vise ce-i apăreau în

zori. Deşi în timpul zilei Louisa îi apărea mereu înaintea ochilor, noaptea îi revenea în minte imaginea lui Milo. Deşi încercase să ignore acest fapt, nu putea nega că-i lipsea bărbatul plin de pasiune care o sărutase. Nu putea ignora nici dezamăgirea provocată de atitudinea lui neutră faţă de ea.

„Doar tu ai cerut această atitudine“, îşi reamintea ea. „Tu i-ai cerut să fie bărbatul neutru care nu te va deranja în timpul restaurării. Oare atracţia pe care o simt faţă de el este doar în imaginaţia mea?“

într-o seară, când privea pe fereastră, observă imaginea lui Milo reflectată în geam şi se uită la el cu atenţie. El era concentrat asupra lucrului, cu capul sprijinit în palmă, cu părul castaniu strălucindu-i în lumina lămpii. în reflexia din oglindă, el apărea ca un bărbat puternic şi inteligent. Chiar dacă nu o privea, chiar dacă atenţia îi era îndreptată spre ecranul calculatorului, Therese simţea faţă de el aceeaşi atracţie magnetică şi, fără să-şi dea seama, aproape că se ridică de pe scaun.

El îi auzi mişcarea şi se întoarse spre ea, dar Therese coborî privirea înainte ca el să observe că îl privea în geam. Rămase o clipă nemişcată, simţindu-i privirea îndreptată asupra ei, crezând că va spune ceva. El îşi reluă lucrul fără să scoată nici un cuvânt.

„Această situaţie nu mai poate continua multă vreme“, îşi spuse ea, încercând să-şi liniştească bătăile puternice ale inimii.

*
* *

în seara următoare, în timp ce-l aştepta pe Milo la muzeu, Therese se simţi din nou cuprinsă de nelinişte. Oare aceste trei săptămâni petrecute lucrând alături de Milo puteau însemna ceva? Oare el folosea o tactică ascunsă pentru a o determina să facă primul pas? Dar, de fapt, ce aştepta de la ea? Dorea acelaşi lucru ca şi ea?

„Nu, Therese. Opreşte-te“, se dojeni, dar gândurile păreau să aibă o voinţă proprie. O dorinţă aprinsă o cuprinse ca de

fiecare dată atunci când ştia că-l va vedea curând pe Milo.

în câteva minute, maşina lui se opri în faţa muzeului. Therese ieşi, ferindu-se de ploaia deasă, şi se urcă în maşină. îşi şterse râzând picăturile de ploaie ce-i udaseră fruntea. Sunetul ritmic al ploii acompania parcă bucuria ei de a petrece încă o seară împreună cu Milo. Observă însă în semiîntuneric că figura lui părea foarte serioasă şi intui că ceva nu era în regulă.

- Unde îţi este salutul plin de entuziasm? întrebă ea.

- Ai mâncat de seară? o întrebă el, ignorându-i remarca.

Uimită, Therese reflectă o clipă.

- Nu, răspunse ea în cele din urmă. Am însă la mine două brioşe rămase de dimineaţă.

- Spune-mi, Therese, începu el pe un ton neaşteptat de blând, nu-i aşa că în ultimele trei săptămâni n-ai mâncat nimic seara?

Auzind întrebarea lui, pe Therese o cuprinse în acelaşi timp o stare de panică, vinovăţie şi apoi iritare.

- Ti se pare că arăt ca o persoană înfometată?

- Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Cu un gest aproape brutal, ea îşi puse centura de siguranţă.

- Tu eşti cel care n-a mâncat timp de două zile când ai venit aici.

- Asta pentru că nu puteam lăsa tabloul nesupravegheat.

- Dar eu la ce crezi că am lucrat?

El oftă şi se întoarse spre ea.

- Niciodată n-am crezut că voi spune asta cuiva, dar tu lucrezi chiar mai mult decât mine. Eşti extenuată şi pe jumătate flămândă. Ai nişte cearcăne cât toată faţa. Când ai de gând să faci o pauză?

Therese era absolut uimită. O parte din ea considera foarte drăguţ din partea lui că-i purta de grijă, dar latura sa independentă era revoltată că îndrăznise s-o critice. în sinea ei, îi acordă zece secunde pentru a se scuza, dar el rămase

tăcut, privind-o cu un aer superior.

- Cine ţi-a cerut părerea? izbucni ea.

El îşi încordă mâinile pe volan.

- Nu vrei să-mi răspunzi totuşi?

- Dacă te interesează, îmi voi lua liber sâmbătă dimineaţa. Mai târziu, când ajung acasă, voi mânca o gustare. Ce înseamnă asta, Milo? Credeam că te grăbeşti cu restaurarea?

- într-adevăr, dar nu vreau să rezulte vreun cadavru în urma
ei.

- Ha! râse ea ironic. Sunt departe de a arăta ca un cadavru!

- Te-ai uitat în oglindă în ultima vreme?

- O, foarte drăguţ. Mulţumesc pentru compliment.

Milo părea exasperat.

- Tu n-ai niciodată grijă de tine?

Therese oftă, privind pe geamul stropit de ploaie. O tăcere tensionată se lăsă între ei, accentuată parcă de zgomotul ploii. Therese simţea mirosul de mentă pe care-l asocia cu Milo. îşi strecură mâinile sub genunchi pentru a le opri tremuratul. Refuza să-i dea satisfacţia unui răspuns.

- Si în legătură cu regula aceea despre întrebările personale, adăugă el încet. Trebuie să înceteze.

Therese îşi muşcă alarmată buzele.

- Milo, nu am nevoie de asta acum.

Cuvintele ei pline de hotărâre se contraziceau cu tonul vulnerabil pe care le rostise. închise ochii, rugându-se ca el să renunţe, deşi ştia că nu va face acest lucru.

Simţi o atingere uşoară pe obraz şi se întoarse imediat. El întinsese mâna spre ea şi o apucase uşor de bărbie, forţând-o astfel să-l privească direct. Pielea ei vibră sub degetele lui, aproape arzând-o, dar nu se îndură să-l îndepărteze.

- Poate că tu nu ai nevoie, Therese, dar eu am, spuse el.

Apoi, într-o fracţiune de secundă, buzele lui erau lipite de ale

ei într-un sărut dulce. Therese era incapabilă să gândească sau să se opună. îi răspunse la sărut cu o intensitate care o surprinse chiar şi pe ea. Deşi încercase să ascundă faţă de sine faptul că tânjise după atingerea lui, acum totul ieşea la iveală. întreg trupul îi era cuprins de căldura plăcută a dorinţei.

Suspină încet, iar el se retrase puţin, privind-o adânc în ochi.

- îţi vei lua chiar astăzi o seară liberă, spuse el hotărât.

Ea se străduia să-şi recapete controlul asupra simţurilor tulburate. Primul gând raţional care-i încolţi în minte era că, în seara aceasta, el n-o dorea alături de el în atelier. Un şuvoi neaşteptat de tristeţe şi suferinţă îi inundă sufletul.

- Este un ordin? întrebă ea.

- Ai accepta un ordin din partea mea?

Ea râse forţat.

- Nu, probabil că nu.

El o privi serios, dar cu căldură.

- Nici dacă te rog frumos?

Dezarmată de ultimele lui cuvinte, Therese simţi că inima sa îşi accelerase din nou ritmul. Ar fi dorit să-i spună să nu se mai preocupe de ea. Dacă o săruta astfel şi dacă îşi făcea griji pentru ea, cu siguranţă o punea într-o mare încurcătură.

- Acum putem pleca? întrebă ea.

El îşi trecu exasperat mâna prin părul castaniu.

- Eşti cea mai încăpăţânată şi mai obsedată persoană pe care am cunoscut-o, spuse el vizibil frustrat.

Therese râse ironic.

- Din partea ta este un adevărat compliment. Doar ţi-ai petrecut toată viaţa de adult încercând să recuperezi un tablou.

- Un tablou la care tu nu vei lucra în seara asta.

- Pentru că tu ai decis că am nevoie de o lecţie despre viaţa moderată, spuse ea. Si anumite sărutări şi întrebări personale nu au nici o legătură cu asta? Este doar un ordin din

partea şefului?

- Corect.

în ciuda răspunsului, Therese observase pe chipul lui că sărutările şi întrebările personale aveau mare legătură cu grija lui. Nu intenţionase nici o clipă să-i dea o lecţie.

- Mincinosule, spuse ea încet.

El rămase o clipă nemişcat. Apoi, răsuci cheia în contact cu o mişcare bruscă şi porni în trombă în mijlocul traficului.

- Foarte masculin, n-am ce zice, remarcă ea. Totuşi, ai grijă să nu murim din cauza ta.

El nu răspunse. Conducea ca un şofer profesionist, sigur pe sine, strecurându-se cu uşurinţă printre celelalte maşini şi lăsându-le în urmă. Luminile de pe stradă, vitrinele magazinelor şi copacii de pe marginea şoselei treceau pe lângă ei cu o viteză ameţitoare. Therese nu se temea şi nu era impresionată. Stia că se putea descurca ea însăşi destul de bine în traficul infernal din Boston. Totuşi, realiză că prin felul său de a conduce, Milo încerca să-i arate că era furios. începu să regrete că-l făcuse mincinos. Dorise doar să-i dea de înţeles că nu se lăsa uşor păcălită, dar părea evident că atinsese o coardă sensibilă a sufletului lui.

La un moment dat, Milo opri maşina în faţa unui restaurant chinezesc.

- Aşteaptă-mă aici, îi spuse el sec.

Trânti apoi uşa în urma lui şi dispăru în restaurant. Deşi ploua des, Therese observă firma restaurantului, scrisă cu caractere luminoase, şi încercă s-o descifreze. Nici nu apucă să citească bine, că Milo deschise uşa, aruncându-i în braţe o sacoşă cu mâncare.

- Cum de ai venit aşa repede? Ai furat mâncarea de pe farfuria cuiva, sau i-ai pus bucătarului un pistol la tâmplă?

- Am făcut comanda mai devreme, răspunse el sec. De obicei este mai comod pentru mine.

Therese chicoti încet, prefăcându-se că nu observă privirea lui îndreptată spre ea.

Interiorul maşinii începuse să se umple de mirosul plăcut al mâncării chinezeşti, iar Therese îl inhală adânc. Cel puţin Milo o va hrăni înainte de a o duce acasă, gândi ea. Astfel, seara nu va mai fi în întregime un fiasco. Căldura emanată de sacoşa pe care o ţinea sprijinită de picioare îi dădea o senzaţie plăcută de relaxare. Milo conducea mai încet acum şi mişcarea lină a maşinii producea un efect liniştitor asupra Theresei. închise ochii şi simţi că toată tensiunea acumulată în decursul ultimelor săptămâni începea să se risipească. îşi sprijini confortabil capul de spătarul scaunului pentru a se relaxa cât mai bine.

Poate că totuşi era puţin obosită, gândi ea. Prea obosită ca să se mai contrazică cu Milo. Ce bine ar fi fost dacă ar fi reuşit să fie măcar prieteni.

La un moment dat, Milo opri maşina în faţa unei case. Cu un efort, Therese deschise ochii. El coborâse deja şi tocmai îi deschidea uşa.

- Unde suntem? întrebă ea nedumerită, nerecunoscând strada pe care se aflau.

- Hai, coboară, somnoroaso! o îndemnă el.

Therese nu-şi dădea seama dacă el era supărat sau amuzat, dar îşi desprinse centura de siguranţă şi coborî ascultătoare.

El închise uşa şi apoi se îndreptară împreună spre uşa unei case de cărămidă. Curând, intrară într-un hol, iar uşa se trânti în urma lor.

Milo se întinse să aprindă lumina şi într-o clipă, Therese se trezi condusă într-o sufragerie mică, dar frumos mobilată, cu o mulţime de rafturi cu cărţi de-o parte şi de alta. Se întoarse cu ochii mari de mirare spre Milo.

Acesta tocmai îşi scotea haina, cu aceleaşi gesturi pe care le remarcase întâia oară când îl cunoscuse, în biroul lui A.K. De data aceasta însă, umerii săi puternici se aflau ispititor de aproape de ea. Deşi Milo era îmbrăcat obişnuit, cu pantaloni negri, cămaşă verde de bumbac şi cravată neagră, degetele ei

tânjeau să-l atingă. Realiză imediat că aceasta era casa lui şi că nu se mai afla nimeni acolo.

Milo se întinse să-i ia haina.

- Doar dacă nu cumva intenţionezi să pleci, spuse el, observându-i ezitarea.

Therese îşi scoase grăbită haina.

- Aici locuieşti tu? întrebă ea, privind din nou în jur. Pe hol se afla o măsuţă pe care zăcea un teanc de scrisori şi un bileţel lăsat probabil de îngrijitoare.

- Da, atunci când nu stau la atelier.

O conduse sus, pe scări, şi deschise uşa unei încăperi spaţioase, cu un miros îmbietor de verdeaţă proaspătă. Therese se opri în dreptul uşii, aşteptând ca el să aprindă lumina.

încăperea era un fel de seră, cu o mulţime de plante, arbuşti micuţi şi gardenii înflorite. Ploaia cădea ritmic pe tavanul de sticlă şi se scurgea încet pe ferestre. Lumina era difuză, răspândindu-se dintre plante. într-o parte erau aranjate o canapea mică, două scaune şi o masă. Podeaua era acoperită de un covor viu colorat în mijlocul căruia fuseseră aşezate o pătură roşie şi o mulţime de perne. Lângă ele, Therese observă câteva farfurii albastre din porţelan chinezesc, un castron cu felii de pepene, două pahare şi o sticlă de vin într-un suport cu gheaţă. Părea un adevărat picnic.

Milo aşeză sacoşa cu mâncare pe masă.

- Tu ai pregătit toate astea? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

- Cine altcineva? răspunse el aşezându-se comod pe pătură şi sprijinindu-se pe perne.

Ea îl privi, observând cât de puternic părea, cât de masculin şi ispititor arăta îmbrăcat în cămaşa sa verde-închis. înconjurat de verdeaţa din seră, cu părul castaniu şi des, cu ochii pătrunzători, Milo era asemeni unui animal sălbatic.

- Nu intri? întrebă el zâmbindu-i cald.

- De ce nu mi-ai spus că mă inviţi la un picnic? îţi era frică să nu te refuz?

- Cam aşa ceva. Apoi m-ai făcut mincinos şi mi-am dat seama că începutul n-a fost prea promiţător.

Ea râse.

- Ce consideri tu un început nu prea promiţător?

- Nu ştiu.

Therese se descălţă şi se aşeză pe pătură, cu picioarele sub ea. Luă o pernă şi o puse la spate să se sprijine confortabil. Conştientă că el o urmărea cu atenţie, îşi aranjă fusta pentru a fi sigură că nu-i oferea o privelişte nepotrivită.

- Ce-i cu casa asta? întrebă ea. Parcă spuneai că locuieşti la Paris.

El desfăcu sticla de vin şi turnă în pahare.

- îmi place să mă simt confortabil şi ştiam că va trebui să rămân o vreme aici. Am închiriat casa, dar mă gândesc s-o cumpăr. îţi place? o întrebă întinzându-i un pahar.

Therese îşi aminti camerele prin care trecuse. Dacă dormitoarele erau la fel de primitoare, casa era perfectă. Totuşi, i se părea mare comparativ cu altele pe care le văzuse.

- Mi se pare că este foarte mult spaţiu pentru un bărbat singur, spuse ea.

El o străfulgeră cu privirea, iar ea se simţi stânjenită. Se dojenea în sinea ei că nu se gândise la faptul că Milo îşi putea permite o astfel de casă.

- Scuză-mă. Mă gândeam doar că bărbaţii pe care i-am cunoscut eu... Se opri brusc, roşind.

- Ce se întâmplă cu bărbaţii pe care-i cunoşti?

Ea clătină din cap.

- Au case mai mici? întrebă el. Ai văzut multe până acum?

Therese fixa cu privirea vinul roşu din pahar. întrebarea lui o
stânjenise şi mai mult. I se părea că el nu-şi dădea seama că era virgină. Mai devreme nu dorise decât să spună că bărbaţii pe care-i cunoştea se însuraseră şi apoi îşi cumpăraseră case

mai mari. Dar nu putea să-i spună aşa ceva lui Milo. Probabil interpretase greşit cuvintele ei. Totuşi, îi mărturisise la un moment dat că după moartea lui Josh nu se mai întâlnise cu alţi bărbaţi. Se putea să fi uitat?

Therese ar fi dorit să-i răspundă tachinându-l la rândul ei, dar nu reuşi.

- Cred că asta înseamnă într-adevăr un început deloc promiţător, spuse ea în sfârşit.

Pentru o clipă, Milo rămase nemişcat. Apoi puse paharul jos, trecându-şi mâinile prin păr.

- îmi pare rău, spuse el repede cu glas coborât. N-am vrut să insinuez că...

Se opri, iar Therese realiză că era cu adevărat tulburat. Milo respiră adânc şi continuă:

- Toată ziua nu m-am gândit decât cum să te conving să vii la acest picnic. Până la urmă a trebuit aproape să te răpesc, iar acum te-am făcut nefericită.

Therese simţi că inima i se umple de suferinţă. Se uită la Milo, căutându-i privirea. I se părea atât de apropiat de ea. Problema era că nu-l putea compara pe Milo Dansforth cu ceilalţi bărbaţi pe care-i cunoscuse. Se obişnuise cu studenţi, artişti, prieteni apropiaţi şi fără pretenţii, dar el era Milo Dansforth, om de afaceri în domeniul artei, cunoscut în toată lumea. Therese uita mereu acest amănunt poate tocmai pentru că-l simţea atât de apropiat. Cu toate acestea, nu ştia prea multe despre el, deşi ar fi dorit să afle. Dar oare ce se întâmpla cu ea? Ce însemna tulburarea pe care o simţea de câte ori se afla în preajma lui?

- Nu sunt nefericită, spuse Therese. Sunt doar pregătită să-mi iau revanşa.

El zâmbi, puţin mai relaxat.

- Cred că am aflat deja ce înseamnă pentru tine să-ţi iei revanşa. Nimeni nu m-a făcut mincinos, din clasa a treia.

- De ce nu?

El se lovi cu pumnul în piept, prefăcându-se rănit.

- Au!

Ea râse.

- Voiam să ştiu dacă de atunci ai început să spui adevărul, sau ai bătut pe cineva ca să nu te mai facă mincinos.

- Tu ce crezi?

Privirea ei coborî spre umerii lui şi apoi spre trupul puternic, căutând parcă acolo un răspuns.

Milo părea foarte cald, ca şi cum ar fi fost străbătut de

energie. Degetele Theresei tânjeau să-l atingă, anticipând senzaţia caldă produsă de pielea lui. Ar fi dorit să-i atingă umerii, iar apoi să alunece uşor spre gât şi chiar mai departe, spre pieptul puternic.

Stăpânită de emoţie, Therese nu putea ridica privirea spre ochii lui.

- Cred că ai început să spui adevărul, zise ea cu voce slabă.

Milo rămase tăcut, iar ea îl privi. Sprâncenele îi erau ridicate
întrebător, de parcă ar fi aşteptat un răspuns.

Probabil credea că ea regreta faptul că-l făcuse mincinos. Poate că avea dreptate.

- îmi acorzi mai multă încredere decât merit, spuse el în cele din urmă, întinzându-se după sacoşa cu mâncare. îţi este foame?

- Sigur că da.

- Vrei beţişoare sau furculiţă?

- Furculiţă.

Therese era conştientă de faptul că el schimbase intenţionat subiectul.

Milo îi întinse o farfurie cu mâncare chinezească mirosind foarte îmbietor. Nici nu aşteptă ca Milo să se servească şi începu să mănânce cu poftă. Nu se opri până ce nu termină tot. Aruncă o privire spre farfuria lui Milo şi observă că acesta abia se atinsese de ea. Privi apoi spre cutiile de carton, sperând că mai rămăsese ceva în ele, dar acestea erau goale.

Milo chicoti observând-o.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Therese.

- Ia-o pe a mea dacă mai vrei, răspunse el, oferindu-i farfuria.

Era o ofertă foarte tentantă, mai ales că Theresei îi era încă foame.

- Si dacă ai vreo boală? întrebă ea.

- E puţin cam târziu să te gândeşti la asta, nu ţi se pare?

Ea ridică privirea spre el şi roşi, observând că ochii lui erau aţintiţi asupra buzelor ei. Se aşeză mai comod pe pernă şi se întinse după farfuria lui Milo. Degetele lui o atinseră uşor, trezind în ea o senzaţie ciudată.

- Mulţumesc, murmură ea.

- Cu plăcere.

Therese observă că îi făcuse într-adevăr plăcere, mai ales că-i urmărea fiecare mişcare cu mare atenţie. Culese din farfurie ultimele boabe de orez, apoi se opri brusc.

- Eşti sigur că nu mai vrei?

El chicoti.

- Foarte sigur.

Ea zâmbi satisfăcută.

- Ar trebui să mănânc mai des.

- Vezi că am avut dreptate?

- Avem şi prăjituri cu răvaş?

- Cred că da, răspunse el oferindu-i una.

Therese o rupse în două, scoase micul sul de hârtie şi-l mototoli repede. Milo o opri chiar când era gata să-l bage în gură.

- Ce faci?

- îmi mănânc răvaşul.

- Nu poţi face asta.

- De ce?

- Nu vrei să-l citeşti mai întâi?

- Poartă ghinion.

El râse, amuzat de răspunsul ei.

- Lasă-mă pe mine să-l citesc.

Ea clătină din cap.

- Nu. Dacă-l citeşti tu, s-ar putea adeveri.

El întinse palma deschisă spre ea.

- Dacă mă iau după superstiţiile tale copilăreşti, ai fi capabilă să-ţi mănânci răvaşul fără să afli ce conţine. Vei vedea că nu se va adeveri. Dacă citesc fără să-ţi spun ce scrie?

- Nu ştiu, răspunse ea cu îndoială. întotdeauna îl mănânc. Aşa făcea tatăl meu.

- îţi promit că nu spun ce scrie, o rugă el, apropiindu-se.

Therese îi întinse răvaşul, pregătită să se predea.

- Mi-l dai şi tu pe al tău?

- Sigur că da.

Milo îi întinse peticul de hârtie, iar ea îl luă fără să-l citească. Apoi, încet, i-l întinse pe al ei. El îl împături repede şi-l puse în buzunarul cămăşii.

- Nici măcar nu l-ai citit.

- Mai târziu.

Therese nu ştia ce să facă. împături cu grijă răvaşul şi apoi mâncă prăjitura.

- Pot să te întreb ceva? i se adresă Milo.

- O întrebare personală?

Milo nu răspunse imediat. Turnă vin în paharul ei şi apoi îl umplu pe al lui, în timp ce Therese aştepta, urmărindu-l cu atenţie. Acum i se părea că-i poate citi mai uşor gândurile. Dacă înainte chipul lui era de nepătruns, acum îi recunoştea stările de spirit după schimbările aproape imperceptibile ale expresiei. Supărarea era exprimată prin încruntarea sprâncenelor, îngrijorarea printr-o privire pierdută şi aşa mai departe. în acest moment, ezitarea lui intenţionată îi dovedea Theresei că Milo îşi căuta cu grijă cuvintele pentru a-i răspunde.

Când vorbi în sfârşit, vocea lui era caldă şi blândă.

- Tatăl tău te-a învăţat că răvaşele te păcălesc. Demult, m-a învăţat şi pe mine o mulţime de lucruri, dar nu ştiu nimic despre ultimii săi ani de viaţă, despre felul în care a murit. Aş dori să-mi povesteşti despre el.

Therese privi îngândurată spre fereastră, amintindu-şi cu tristeţe de tatăl său şi simţind golul lăsat în sufletul ei de moartea acestuia.

- Tata şi bunicii mei se aflau împreună într-o călătorie atunci când au murit. Pe atunci, eu eram în ultimul an de

colegiu. Dar nu înţeleg un lucru, Milo. Credeam că tu şi tata eraţi prieteni.

El zâmbi.

- După ce am plecat din România, l-am sunat. Când a auzit că Beatrice mă luase sub protecţia ei, Harry a devenit foarte reţinut faţă de mine. Era încă furios pe ea şi considera că fac o mare greşeală. Apoi, am mai vorbit doar de câteva ori, fără să ne spunem prea multe. El nu-şi putea ascunde dezaprobarea. Cred că l-am dezamăgit.

Therese păru surprinsă.

- Nu mi-ai mai spus asta până acum.

El zâmbi, ridicând nevinovat din umeri.

- N-am considerat că erau amănunte care te-ar fi putut convinge să efectuezi restaurarea.

Urmărindu-l şi observându-i privirea îngrijorată, Therese se simţea trădată, manipulată.

Un glas abia auzit din sufletul ei îi spunea să fie atentă. Deşi Milo nu era un mincinos în adevăratul sens al cuvântului, se pricepea foarte bine să omită anumite lucruri.

- Aveai dreptate să gândeşti astfel, spuse ea.

- Nu fi supărată pe mine, o rugă Milo. Cu siguranţă că tatăl tău s-a înşelat în privinţa Beatricei. Eu nu puteam rămâne loial decât unuia dintre ei şi a trebuit s-o aleg pe Beatrice.

Therese oftă, privind în jos. Toată plăcerea provocată de picnic dispăruse acum şi se simţea dezamăgită.

- Totuşi, spuse ea încet, ai vrea să scoţi la iveală orice amintire a mea şi s-o foloseşti împotriva dorinţelor exprimate de tatăl meu.

Auzind această acuzaţie destul de neplăcută, Milo se schimbă la faţă. îşi trecu neliniştit o mână prin păr. Părea că ar fi vrut s-o asigure că se înşelase în privinţa lui, dar stătea nemişcat şi tăcut, parcă ştiind că nu avea rost să se disculpe.

Therese nu mai avea nevoie de nici o dovadă în legătură cu intenţiile lui. Cuprinsă de tristeţe, ea spuse:

- Cred că ar fi cazul să plec.

- Nu, Therese. Aşteaptă. Milo se aplecă mai aproape de ea. Tatăl tău nu a fost niciodată de acord cu efortul meu de a găsi tabloul Beatricei, dar a respectat dreptul meu de a încerca. M-a avertizat că voi regreta dacă voi duce portretul înapoi Beatricei, dar s-a înşelat. Acesta îi aparţine pe bună dreptate şi merită să-l aibă.

- Dar tata nu era de aceeaşi părere. De ce? întrebă Therese.

Privirea lui Milo se tulbură o clipă, dar apoi redeveni sinceră şi
sigură.

- Nu ştiu. Asta este problema. Nu mi-a spus niciodată.

în aer plutea o întrebare nerostită. Cunoştea oare Therese secretul tatălui său?

Therese ţinea în mână paharul cu vin, plimbându-şi degetele pe cristalul fin. încerca să reziste impulsului de a se ridica şi de a pleca.

- Nu are sens, spuse ea.

Mai exista şi altceva care i se părea de neînţeles - faptul că voia încă să-l creadă, deşi îi dovedise cât de viclean era. Pregătise acest picnic cu scopul de a o seduce şi de a afla câteva informaţii. Gândul acesta îi provoca suferinţă.

- Nu mă privi astfel, spuse el.

Therese închise o clipă ochii, sperând că nu va mai simţi neliniştea şi tulburarea ce o stăpânea.

- Ti-am spus deja că nu cunosc secretele tatălui meu.

- Crezi că acesta este motivul pentru care te-am adus aici?

- Nu este aşa?

Când îl auzi chicotind, Therese deschise ochii şi se simţi uşurată observând că Milo zâmbea. Ochii lor se întâlniră, iar el întinse mâna şi-i aranjă o şuviţă rebelă ce-i căzuse pe obraz.

- Tatăl tău este doar un pretext, spuse el. Voiam să-mi vorbeşti despre tine şi am crezut că amintirea lui te va stimula.

- Dar există o problemă. Tata nu voia să-i înapoieze

Beatricei tabloul.

- într-adevăr, există această problemă. Poate vom reuşi s-o rezolvăm împreună.

După ce-i aranjă şuviţa de păr, descoperi alta şi alta, iar pielea Theresei părea electrizată de atingerea lui. îi urmărea privirea, aşteptând să se uite la ea, dar el era concentrat asupra şuviţelor rebele de păr.

- Poate că totuşi îmi vei vorbi despre tine, spuse el. De exemplu, câţi ani aveai când ai învăţat să-ţi prinzi părul?

Therese ridică mirată din sprâncene, cu privirea aţintită asupra degetelor lui ce alunecau încet pe părul ei.

- Aveam unsprezece ani. Dar tu la câţi ani ai învăţat să-ţi legi şireturile?

- Băieţii învaţă mai târziu decât fetele, pentru că sunt mai neîndemânatici, răspunse Milo.

- Hai, spune. Câţi ani aveai? Cinci? Sase?

- Sapte. Eram cel mai bun jucător de fotbal din echipă, dar mama trebuia încă să-mi lege şireturile.

- Acum mai joci fotbal?

El o privi direct şi zâmbi când realiză că era sinceră.

- Acum pot să-mi leg singur şireturile, dacă asta voiai să insinuezi.

Ea râse, amuzată de răspunsul lui.

Degetele lui Milo, aflate până atunci pe părul ei, alunecară pe braţ, mângâind-o încet şi parcă precaut, ca şi cum ar fi vrut să-i observe reacţia.

- E rândul meu, spuse Therese.

Milo ridică privirea, iar ochii lui se aflau acum la acelaşi nivel cu ai ei.

- Rândul tău la ce? întrebă el.

Therese simţi că obrajii îi sunt cuprinşi de o căldură plăcută.

- Să pun o întrebare. Ti-am spus deja că bărbaţii necăsătoriţi pe care-i cunosc eu au apartamente mici. Totuşi, de ce tu faci excepţie? întotdeauna eşti nevoit să răpeşti

persoanele cu care ai întâlnire?

Milo se ridică puţin de pe pătură, apropiindu-se şi mai mult.

- Ultima femeie cu care m-am întâlnit mi-a spus că nu am suflet, zise el micşorând mai mult distanţa dintre ei. Cea dinaintea ei mi-a spus că nu am inimă.

- Si cea dinaintea acesteia? Sunt sigură că a existat.

Milo se apropie şi mai mult, ajungând la câţiva centimetri de
ea.

- Mi-a spus că nu am suficienţi bani.

Therese îl privi cu atenţie, încercând să-şi dea seama dacă vorbea serios sau glumea.

- în cazul acesta, ce au văzut la tine?

Parcă sugerându-i un răspuns, privirea lui se îndreptă spre buzele ei. Therese simţi că i se taie respiraţia, cuprinsă în acelaşi timp de teamă şi dorinţă. Se întreba dacă era posibil ca relaţiile lui anterioare să se fi bazat doar pe atracţie fizică. Nu-i venea să creadă. Totuşi, Milo era cel mai senzual şi atrăgător bărbat pe care-l cunoscuse. Chiar şi în acest moment, el răspândea în jur o graţie animalică, o sălbăticie ce ameninţa să-i devoreze inima.

- Probabil că au văzut în mine propria lor reflexie, spuse el privind-o direct. După o vreme, nu le-a mai plăcut însă ce vedeau.

Therese simţi că inima începe să-i bată cu putere. Coborî privirea, observând că din cauza emoţiei mototolise răvaşul lui Milo. Dintr-o inspiraţie de moment, ridică peticul de hârtie, îl puse pe vârful limbii şi-l înghiţi.

Ochii lui Milo străluciră ciudat în timp ce o urmărea zâmbind.

- în sfârşit, spuse el. Stiuse de la început ce va face ea cu răvaşul. Eşti cea mai ciudată persoană pe care am cunoscut-o.

Milo era atât de aproape încât ea avea impresia că-i poate simţi gustul buzelor senzuale. îl văzu aplecându-se puţin şi

apoi simţi o mângâiere pe braţ.

- Iar tu eşti înnebunitor de integră, replică el aplecându-se din ce în ce mai mult spre ea, fermecând-o din priviri până ce buzele lor se uniră într-un sărut.

Capitolul 4

Therese închise ochii şi lăsă plăcerea provocată de sărutul lui cald s-o învăluie. Cuprinsă de emoţie, ea se aplecă înainte, foarte puţin conştientă de faptul că păşea într-o prăpastie, fără scăpare. Deşi trupurile lor se atingeau doar la nivelul buzelor, ea era atrasă extrem de puternic spre el. îi simţea căldura trupului, focul ce se aprinsese în el ca răspuns la propria ei dorinţă. Uitase că Milo era probabil expert în arta seducţiei. Uitase că mai devreme ea dorise să plece. Uitase totul şi era conştientă doar de fiorul cald ce-i străbătea întregul trup, trezindu-i simţurile aşa cum nu i se mai întâmplase niciodată.

Milo îşi strecură braţul în jurul taliei ei, iar ea se aplecă spre el, lipindu-şi trupul de pieptul lui puternic. Cămaşa lui de bumbac şi bluza ei de mătase se uniseră acum într-o barieră subţire, chinuitoare. El era la fel de cald şi puternic precum şi-l amintea de la sărutul lor anterior, dar ea simţea acum în plus o tensiune, o aşteptare a intimităţii. El o trase mai aproape, sărutând-o din ce în ce mai înfocat. Therese îi încolăci gâtul cu braţele şi apoi, ca şi cum ar fi avut o voinţă proprie, degetele ei îi mângâiară părul castaniu.

în sinea ei nu mai exista nici un fel de reţinere. Era conştientă doar de corpul lui Milo, lipit de al ei. Mâinile lui alunecară uşor pe bluza ei de mătase, iar ea se simţi străbătută de un fior plăcut. Când degetele lui descoperiră o cale de a pătrunde sub bluză, Therese fremătă anticipând atingerea lor, iar când ele ajunseră în dreptul sânilor, un şuvoi întreg de senzaţii se revărsă în trupul ei.

Conştient de răspunsul ei, Milo se lăsă pe spate, sprijinindu-se pe perne, îndepărtându-se astfel puţin de ea. Therese se lipi din nou de el, strivindu-şi sânii de pieptul lui puternic, simţind că nu mai poate rezista acestei plăceri extrem de intense. Cu ochii închişi, ea îi sărută bărbia şi apoi buzele îi alunecară pe gât, împlinindu-şi astfel o dorinţă ascunsă. Pielea lui caldă emana un miros profund masculin,

incitant şi provocator. Therese se întreba ce ar simţi dacă şi-ar atinge obrajii de pieptul lui gol. Cu degetele tremurânde, ea slăbi nodul cravatei lui şi o scoase. Apoi, îi descheie încet primul nasture al cămăşii, aşteptând o clipă nemişcată să-i vadă reacţia. El îşi îngropă faţa în părul ei, iar Therese îndrăzni să-i strecoare degetele sub cămaşă, lăsându-le să alunece în voie pe pielea caldă a pieptului. Reţinerea i se risipi o dată ce îl auzi gemând surd de plăcere.

Simţi mâinile lui strecurându-i-se sub fustă, mângâindu-i picioarele şi înaintând încet spre şolduri. Rămase câteva clipe în aşteptare, pe jumătate sperând şi pe jumătate temându-se că vor ajunge deasupra dresului ei de mătase. îndoi un picior şi palma lui pătrunse sub el, într-o mângâiere înnebunitoare. într-o clipă, degetele lui ajunseseră deja deasupra ciorapilor, atingându-i pielea dezgolită şi zăbovind puţin la câţiva centimetri de zona cea mai intimă.

Milo gemu sălbatic şi o trase mai aproape, lipindu-i şoldurile de ale lui astfel încât Therese simţi sexul lui tare strivindu-se de abdomenul ei.

Deschise ochii, ridicând cu greu pleoapele, şi văzu că el o privea cu o intensitate crescândă, aproape feroce, ca şi cum ar fi dorit s-o devoreze. Brusc, o cuprinse un moment de frică. Pieptul lui se ridica şi cobora ritmic din cauza respiraţiei accelerate, dovedindu-i Theresei că Milo era la fel de înfierbântat ca şi ea.

- Vino cu mine, spuse el.

Auzindu-l, deşi întreg trupul îi tânjea de dorinţă, mâinile i se opriră din mângâiere, una încă încolăcind gâtul lui, iar cealaltă sprijinită pe pieptul lui. El îi apucă degetele, presându-le de piept în dreptul inimii ce bătea cu putere.

- Spune-mi că vei veni cu mine, o rugă el încet.

Ea clătină din cap, privind în altă parte. Obrajii îi ardeau, iar buzele i se păreau grele din cauza sărutărilor.

Tânjea să meargă cu el, să finalizeze acest moment de intimitate, să stingă focul care se aprinse în ea şi o mistuia.

Totuşi, îi era teamă. întotdeauna crezuse că-şi va da seama când va întâlni bărbatul potrivit şi că atunci nu va ezita să i se dăruiască în întregime. Niciodată, însă, nu i se întâmplase să se lase condusă de dorinţele corpului ei. Acum, acesta o implora parcă să meargă înainte în timp ce mintea ei era nesigură. Nu putea gândi clar, nu putea explica exact ce i se întâmpla, dar simţea că în inima ei exista îndoială. Poate că n-ar fi trebuit să lase lucrurile să meargă atât de departe.

Braţele lui o eliberară din strânsoare, iar degetele se retraseră de pe ale ei. Therese se uită din nou spre el şi observă că o urmărea cu atenţie. Vedea clar că o dorea încă, dar interpretase corect ezitarea ei. Cu cămaşa descheiată, cu părul castaniu răvăşit, Milo arăta ca un zeu al virilităţii şi ispitei. Therese era în acelaşi timp uimită şi înspăimântată de efectul pe care-l produsese asupra lui.

- Din moment ce răspunsul tău este negativ, spuse el pe un ton supărător de rezonabil, poate că nu te deranjează să te dai la o parte de pe mine.

Roşind stânjenită, Therese se retase, încheindu-şi bluza.

- îmi pare rău, spuse ea.

Ochii lui sclipiră ciudat.

- Niciodată să nu-mi ceri scuze.

- N-aş vrea să crezi că sunt genul de femeie care te provoacă şi apoi bate în retragere.

El zâmbi ciudat, dar rămase nemişcat, încă sprijinit cu spatele de perne.

- Ai dori mai degrabă să cred că ai putea continua, deşi ai îndoieli? Ai dori să te corup? Mulţumesc, dar nu mă văd în postura bărbatului care derutează o femeie pentru a o seduce. Nici măcar o femeie atât de ispititoare ca tine.

Therese ridică mândră capul, deşi în sinea ei o atinsese sarcasmul lui. Nu se simţea inocentă când era în preajma lui Milo, dar nici nu putea pretinde că avea experienţă în privinţa sexului. Pentru că probabil asta dorea el - relaxare prin sex.

- Nu înţeleg, spuse ea în sfârşit. Arătă spre încăperea plină

de plante, cu picnicul pregătit şi cu atmosfera intimă intenţionat creată de Milo.

Milo se ridică.

- Să spunem doar că am sperat. De când ne-am cunoscut, a existat o atracţie irezistibilă între noi. Nu încerca să negi acest lucru. M-am gândit că poate dacă vom... Se întrerupse puţin şi oftă. Am crezut că dacă vom face dragoste, se va mai risipi puţin tensiunea dintre noi. Totuşi, se pare că n-a mers.

Therese nu răspunse. Milo se ridică şi întinse o mână spre ea. Therese îşi puse instinctiv mâna într-a lui, simţindu-i căldura, iar el
o ridică. Stăteau din nou unul lângă altul, atât de aproape încât buzele lor se puteau atinge cu uşurinţă.

- Asta, bineînţeles, dacă nu vrei să te răzgândeşti, spuse Milo cu o voce periculos de seducătoare. Am fi foarte potriviţi unul pentru celălalt, Therese. Nu trebuie decât să-ţi laşi la o parte reţinerile.

în sufletul ei se dădea o luptă între emoţii diferite. Chiar şi acum, în ciuda faptului că stăteau foarte aproape, tânjea să micşoreze această distanţă, să-şi lipească trupul de al lui şi să facă dragoste împreună. Ar fi fost atât de simplu, dar totuşi imposibil.

- Nu cred că ar diminua tensiunea dintre noi, dacă acesta este scopul tău, spuse ea încet.

Observă o uşoară mişcare a buzelor lui şi realiză că nu ştia dacă s-o sărute sau nu. Se temea că dacă Milo ar fi făcut acest gest, ea n-ar mai fi fost capabilă să-l oprească. Ar fi putut s-o seducă foarte simplu dacă dorea.

Milo puse mâinile pe umerii ei şi o întoarse cu spatele la el.

Therese îşi muşcă buzele, străduindu-se să-şi ascundă dezamăgirea şi frustrarea. Aproape că îi venea să plângă. Simţi respiraţia lui caldă pe gât şi apoi un sărut tandru.

- N-am mai făcut dragoste până acum, spuse ea şi-l auzi râzând încet.

- Crezi că nu mi-am dat seama?

Ea zâmbi, bucurându-se de tandreţea din glasul lui.

- Nu vreau să crezi că am ceva împotriva ta, personal.

- O, asta clarifică totul. Inclusiv aerul tensionat dintre noi.

Therese râse, sprijinindu-şi capul de umărul lui.

- Mai devreme, speram să putem fi prieteni.

El clătină din cap.

- îmi pare rău. Este imposibil.

- Stiu, murmură ea.

El o încolăci cu braţele, legănând-o încet. Therese simţi puterea lui de a-şi stăpâni dorinţa ce se născuse în el. Un nou val de căldură îi străbătu trupul, anunţând-o că dorinţa ei va lupta împotriva reţinerilor, convingând-o că locul său era în braţele lui Milo.

Acest adevăr nerostit plutea între ei în aşteptare. Nu se mai punea problema dacă vor face dragoste, ci când.

*
* *

Milo era diferit de toate persoanele pe care Therese le cunoscuse până atunci.

Blând şi amuzant atunci când nu se aştepta, inteligent, pasional şi atrăgător, alteori. De fapt, era devastator de atrăgător şi sexy. Când se gândea la noaptea petrecută în micuţa seră, Therese simţea că întreg trupul i se înmoaie, devenind parcă lichid. Nimeni nu produsese un asemenea efect asupra ei, nici măcar Josh, logodnicul său. Cu ceilalţi bărbaţi cu care se întâlnise după aceea, îi fusese foarte uşor să păstreze distanţa şi să evite manifestările fizice. Se întrebase deseori dacă nu cumva era natura ei să fie o persoană singuratică, şi nu avea nevoie de pasiune fizică.

Acum nu mai gândea astfel pentru că descoperise pasiunea ce zăcuse latentă în ea.

Aflată în mica bucătărie de la serviciu, Therese îşi prăjise o felie de pâine şi o mânca acum cu unt şi gem. Kate, asistenta sa, o urmărea din dreptul uşii cu un zâmbet curios.

- Te caută cineva la telefon, Therese. Vrei să preiau eu

mesajul?

- Este bărbat sau femeie? întrebă Therese.

Kate ridică mirată din sprâncene.

- Bărbat. Are o voce foarte caldă. Pare nerăbdător. Cred că este în zodia Gemenilor.

Brusc, Therese simţi că i se înmoaie genunchii. Era sigură că o căuta Milo. Conform primului impuls, ar fi vrut să se repeadă la telefon, dar se stăpâni.

- întreabă-l dacă poate să aştepte puţin.

Kate o privi nedumerită şi apoi dispăru pe uşă.

Therese aruncă o privire spre oglindă, studiindu-şi chipul. Se atinse cu degetele pe obraz, acolo unde o sărutase Milo. El aştepta acum la telefon, dar ea nu se simţea capabilă să-i răspundă.

Privi din nou reflexia din oglindă, studiindu-se din toate părţile. Voia să arate cât mai bine, de parcă Milo ar fi putut s-o vadă prin telefon.

Până la urmă, prinzând curaj, se hotărî să se ducă şi să-i răspundă.

- Scuză-mă că te-am făcut să aştepţi, spuse ea încet.

- Sunt Milo. întotdeauna laşi oamenii să te aştepte atât de mult la telefon?

Ea râse, oarecum încântată de efectul întârzierii sale.

- Numai pe tine. Ce s-a întâmplat? Suni de la atelier?

- Nu, de acasă. Cum ai dormit?

- Bine. De ce?

- Eu abia am reuşit să închid ochii. Parcă eram paralizat. Cu greu te-am lăsat să pleci aseară.

Therese zâmbi.

- Mulţumesc pentru picnic.

- Numai la mâncare ţi-e gândul?

îi plăcea cum suna vocea lui, pe jumătate supărată, pe jumătate glumeaţă. Părea că se simţea singur.

- Bunica m-a învăţat să fiu întotdeauna politicoasă după prima întâlnire. Spunea că pe a doua o pot refuza, dar trebuie

să fiu politicoasă.

Milo mormăi ceva de neînţeles.

- Ce-ai spus? întrebă Therese.

- Nimic. Te-am sunat să-ţi spun câteva noutăţi. Beatrice şi fiica sa sosesc astăzi aici.

Therese rămase surprinsă.

- Te aşteptai să vină? întrebă ea.

- Nu. Cel puţin nu acum.

Therese privea absentă o coală de hârtie aflată pe birou, încercând să-şi dea seama ce putea însemna vizita Beatricei şi cum va influenţa relaţia ei cu Milo.

- Vii diseară la atelier? întrebă ea.

- Tocmai asta este problema. Va trebui să iei un taxi. Bert va sta cu tine.

Ea încercă să-şi stăpânească dezamăgirea. Bert era unul dintre paznicii care rămâneau în atelier atunci când Milo nu se afla acolo. Nu prea îi acordase mare atenţie, în afară de obişnuitul salut. Compania lui nu se putea compara în nici un caz cu a lui Milo.

- Therese?

- Sunt aici.

- îmi pare rău. Beatrice este bătrână şi probabil se va simţi obosită după călătorie. Trebuie să o duc la un hotel şi să mă asigur dacă are nevoie de ceva. Vrea să iau legătura cu nişte prieteni de-ai săi şi să le fac rezervare la un restaurant.

Therese râse.

- N-ar fi mai bine să stea la tine acasă?

- Fără serviciile oferite la hotel? Mă tem că nu. De fapt, e mai bine aşa. îngrijitoarea vine la mine abia diseară, iar sera este încă... Ei bine, are nevoie de puţină ordine.

Therese îşi putea imagina cum arăta sera la lumina zilei, cu pernele aruncate pe jos şi cu mobila mutată pe margini.

- Aş fi putut rămâne să te ajut să faci ordine, spuse ea.

- Dacă ai fi rămas, am fi făcut şi mai multă dezordine. Probabil că acum ai mai fi încă acolo.

Ea zâmbi la gândul că ar fi petrecut o noapte şi o dimineaţă împreună cu Milo. Ar fi fost interesant să se trezească alături de el, să-i vadă chipul somnoros şi părul în dezordine.

Therese se mişcă încet pe scaun, uimită de direcţia în care i se îndreptau gândurile.

- Deci cum rămâne cu ziua de mâine? Te voi vedea?
- Beatrice a invitat nişte prieteni şi trebuie să mă duc la ea.

Therese se simţi cuprinsă din nou de dezamăgire.

- Dar sâmbătă?
- Mergem la un concert.

Situaţia devenea aproape amuzantă.

- Dar duminică?
- Mergem la prietenii Beatricei, care locuiesc în Newport.
- Te referi la Newport, Rhode Island? La acel orăşel frumos unde se află o mulţime de case şi vile vechi?
- Prietenii Beatricei au o casă de vară acolo. Are zece camere.
- Un loc mic şi intim, spuse Therese pe un ton înţelegător.

Si-l putea imagina pe Milo stând în salon împreună cu prietenii
bogaţi ai Beatricei. Nu-i trebuise prea mult pentru a reveni la vechile obiceiuri: program încărcat, prieteni de elită, stil de viaţă sofisticat. La un moment dat, caracterizase acest stil drept formal şi lipsit de umor. Cu toate acestea, se încadra în el. Therese nu trebuia să fie geniu pentru a-şi da seama că ea nu avea nici un loc în această lume.

- Vei vedea oceanul? întrebă ea.
- O, Therese!

Ea îşi muşcă buzele, conştientă că-şi trădase singurătatea. Si-ar fi dorit să petreacă măcar o jumătate de oră plimbându-se cu Milo pe plajă, admirând valurile ce se spărgeau de ţărm, mergând alături, ţinându-se de mână. Aşa ar fi petrecut o zi la Newport, dacă ar fi ajuns acolo. Bineînţeles, dacă el ar fi

invitat-o.

- Hai să ne întâlnim luni seara, la cină, spuse el.

Therese nu-şi dădea seama în ce fel, dar realiză că situaţia se schimbase de când era vorba să vină Beatrice şi Veronique.

- Am mai ieşit o dată împreună, îţi aminteşti? Atunci când voiai să diminuezi tensiunea ce plutea între noi.

- De data asta ne vom întâlni într-un restaurant adevărat. Doar noi doi. Fără tensiune. îţi promit.

- Spune-mi un motiv întemeiat pentru care aş accepta invitaţia
ta.

- îţi place să mănânci.

Ea zâmbi.

- E adevărat.

- Poţi mânca prăjituri cu brânză şi glazură de ciocolată câte vrei.

Therese rămase impresionată de faptul că-şi amintise preferinţele sale.

- Ai o memorie bună.

- Pe deasupra, nu trebuie să plăteşti partea ta de consumaţie, adăugă el.

- O, acesta este într-adevăr un motiv convingător.

- Te aştept la muzeu, la ora şase.

- Ce-i cu tonul acesta autoritar? obiectă ea. Vrei să pari dur? Aşa procedezi de obicei? Vorbeşti la fel cum conduci?

- Nu vrei să spui odată da?

- Nu, răspunse Therese, dar ştia că el înţelesese ideea.

*
* *

Therese petrecu serile următoare lucrând în atelier. Bert îi ţinea companie. Era prima oară când unul dintre paznici stătea cu ea. Până acum, Milo fusese mereu prezent, iar ea văzuse paznicii, de obicei pe Bert, doar la plecare.

Bert era un bărbat liniştit, tăcut, în vârstă de aproximativ patruzeci de ani. îi plăcea să tricoteze. Soţia sa era însărcinată şi el lucra acum la un pulovăr alb pentru copil.

Theresei i se părea ciudat să vadă un bărbat atât de robust şi rezervat tricotând. Cu toate acestea, nu se îndoia de faptul că el lua în serios treaba de paznic. Intra în alertă la fiecare zgomot care se auzea şi pusese jaluzele la şase dintre cele opt ferestre. Celelalte două aveau nevoie de jaluzele diferite, iar Therese ştia că Bert îi menţionase lui Milo acest lucru. Ei personal, îi plăcea ca jaluzelele să fie ridicate chiar şi noaptea. îi plăcea să vadă ferestrele clădirii din faţă, care-i aminteau de oamenii care lucrau şi trăiau acolo. Astfel, atelierul nu mai părea atât de pustiu.

Ise părea îngrozitor să stea acolo fără Milo. încerca să se concentreze asupra portretului. Cu toate acestea, îi lipsea prezenţa lui Milo, cafeaua oferită de el, micile sunete scoase de el când lucra concentrat la calculator.

Spera ca Beatrice să se întoarcă mai repede la Paris, pentru ca ea şi Milo să poată fi din nou împreună în atelier.

în cea de-a treia seară, când sosi la atelier, Therese îl găsi pe Bert îmbrăcat cu haina şi stând în picioare, cu telefonul în mână.

- Slavă Domnului că ai venit, spuse el. Soţia mea trebuie să nască. Am încercat zadarnic să-l găsesc pe Milo. îmi răspunde numai robotul. Nu l-am găsit nici pe celălalt paznic. Trebuie să plec. Orice ai face, nu scăpa tabloul din ochi, da?

Therese râse.

- Tabloul este ultimul lucru pentru care trebuie să-ţi faci griji acum. Hai, du-te!

Bert o privi cu un aer zăpăcit şi apoi plecă grăbit. Therese îl auzi alergând pe scări şi speră să ajungă întreg la spital.

Entuziasmul lui o făcu să zâmbească multă vreme după ce Bert plecase.

Naşterea primului copil era într-adevăr un eveniment important, gândi ea. Stătea la masă încercând să lucreze, dar nu se simţea în largul ei. Era prima oară când stătea singură în atelier.

Amintindu-şi avertismentul lui Bert în legătură cu tabloul,

spera ca nimeni să nu încerce să-l fure.

La un moment dat, telefonul sună, iar Therese tresări speriată.

- Milo? întrebă ea, ridicând receptorul.

Linia era însă moartă şi nu-i răspunse nimeni.

Neliniştită, căută numărul lui Milo şi îl sună, dar în locul lui răspunse robotul. Oare se afla la concert sau în Newport? se întrebă, încercând să-şi amintească.

- Te rog, sună-mă când te întorci, spuse ea robotului. Este important.

Spera că nu exagerează.

Se plimbă apoi prin atelier, asigurându-se că uşa era încuiată şi privind pe fereastră să vadă dacă remarca ceva neobişnuit. Lăsă jaluzelele ce acopereau cele şase ferestre din dreptul patului.

îşi spuse că nu se întâmpla nimic şi că nu avea nici un motiv de îngrijorare.

Privi cu atenţie pe una din ferestrele neacoperite. Fiind martie, copacii începuseră să înmugurească. Deşi crengile lor ajungeau până în dreptul geamului, Therese putea vedea destul de bine strada şi clădirea de vizavi. Majoritatea ferestrelor erau luminate şi asta o încurajă puţin. Apoi, la una dintre ele, observă un telescop îndreptat spre clădirea în care se afla ea. Prezenţa acestuia o făcea să se simtă stânjenită.

Aruncă o privire spre patul lui Milo, gândindu-se să acopere cele două ferestre cu cuvertura acestuia. Râse în sinea ei de această idee.

„Acum chiar că exagerezi“, se dojeni ea. „Găseşte-ţi o ocupaţie şi nu te mai gândi atât.“

Se aşeză în faţa portretului, apucându-se de lucru. Din când în când, neliniştea o cuprindea din nou şi se ducea să privească pe fereastră. în apartamentul unde era instalat telescopul lumina era stinsă şi asta i se părea un semn bun.

Două ore mai târziu, chiar atunci când Therese ar fi dorit să plece acasă, cineva ciocăni la uşă. O senzaţie plăcută de

uşurare o cuprinse. Se gândi că poate Milo îşi uitase cheia, sau poate se întorsese Bert. Abia aştepta să vadă expresia de pe chipul proaspătului tătic.

Se uită pe vizor şi rămase împietrită de uimire. în faţa uşii se afla un bărbat necunoscut. Era înalt, cu părul blond, îmbrăcat cu un costum. Inima Theresei începu să bată cu putere.

- Cine este? întrebă ea.

- Numele meu este Tony Miller. Lucrez uneori împreună cu Bert Winston. M-a rugat să-l înlocuiesc în seara asta. Soţia lui tocmai a născut o fetiţă.

- Grozav, spuse Therese, ezitând încă. Bert nu-i pomenise de nici un Tony, deşi menţionase faptul că încercase să-l găsească pe celălalt paznic. Totuşi... Poate că vă par paranoică, dar aveţi vreun act de identitate? îl întrebă pe străin.

- Sigur că da, răspunse bărbatul, ducând mâna la buzunar.

Oarecum uşurată, Therese privea prin vizor. Bărbatul dispăru
din faţa ei şi într-o clipă apăru pe sub uşă permisul de conducere.

Ea îl ridică, verificând fotografia. Era într-adevăr Tony Miller. Chiar în acel moment, sună telefonul.

- Aşteptaţi o clipă, spuse ea, adresându-se străinului.

Ridică receptorul şi se îndreptă din nou spre uşă, deblocând iala.

- Alo?

- Este băiat! îl auzi pe Bert.

Nu era fată aşa cum spusese bărbatul aflat la uşă. Realizând acest lucru, pentru o fracţiune de secundă, Therese rămase paralizată. Apoi, revenindu-şi din surprindere, blocă din nou grăbită uşa, împiedicându-l pe străin să intre.

Capitolul 5

Therese luă din nou receptorul.

- Bert? şopti ea.

- E băiat! strigă el. îţi dai seama? Si Nancy se simte foarte bine! E incredibilă! N-ai mai văzut aşa ceva!

- Bert! spuse Therese, urmărind cu groază uşa de la intrare. îi era teamă că bărbatul aflat de cealaltă parte a ei îşi va da seama dintr-o clipă în alta ce se întâmpla. Spune-i lui Milo să vină aici, acum. La uşă se află un bărbat pe nume Tony Miller. Spune că l-ai trimis tu.

- N-am trimis pe nimeni. Stinge luminile şi stai liniştită. Vei fi în siguranţă. Nu-ţi va face nici un rău. Probabil că doreşte doar tabloul.

- Hei? Sunteţi acolo? se auzi vocea bărbatului de afară.

- O, Bert, te rog! Therese se lăsă în jos şi se îndepărtă ghemuită de uşă.

- Nu vreţi să-mi daţi voie să intru? întrebă bărbatul.

- Imediat! strigă Therese încercând să pară cât mai firească. Bert, şopti ea. Ce mă fac?

- încearcă să-l reţii. Vin acolo în cinci minute, spuse Bert şi închise.

„E nebun?“, gândi ea.

Se târî către cel mai îndepărtat colţ al apartamentului şi se ridică o clipă să stingă lumina. Asculta neliniştită, aşteptând şi încercând să se obişnuiască cu întunericul. Nu auzea însă nimic.

Oare se mai afla încă acolo? Nu-l auzise îndepărtându-se.

Ţinea telefonul în mână şi reuşi să formeze 911.

- Trebuie să mă ajutaţi, şopti ea când cineva răspunse.

Dintr-o dată, se auzi un zgomot la uşă, de parcă bărbatul ar fi
bătut cu putere. Therese ţipă. Uşa nu se deschise.

- Este un bărbat care încearcă să intre în casă! strigă ea la

telefon. Trimiteţi repede pe cineva!

- Vom trimite o maşină imediat, spuse dispecerul poliţiei. Staţi liniştită. Trebuie doar să-mi daţi adresa.

- Liniştită? izbucni ea, după care îi spuse repede adresa.

Privi îngrozită în jur, amintindu-şi brusc de ieşirea de incendiu. Traversă în grabă camera şi încercă să deschidă fereastra. Se aştepta ca dintr-o clipă în alta uşa să se deschidă. Lăsă telefonul jos pentru a se folosi de ambele mâini.

Ridică fereastra şi o adiere rece intră în apartament. Se întinse din nou după telefon şi-l luă cu ea când ieşi pe fereastră. Aruncă o privire în cameră, dar uşa era încă închisă şi nu se mai auzea nici un zgomot.

- Mai sunteţi la telefon? întrebă poliţistul.

- Sunt la ieşirea de incendiu! O, vă rog! Trimiteţi pe cineva repede!

Therese auzi sunetul sirenei înainte ca poliţistul să-i răspundă. Se simţi atât de uşurată încât era gata să cadă de pe scara de incendiu. Vedea luminile maşinii de poliţie reflectându-se pe clădiri în timp ce se apropia. „Slavă Domnului!" îşi spuse în sinea ei şi îl anunţă pe dispecerul poliţiei că soseau. Aşteptă până ce poliţiştii ajunseră la uşă şi apoi intră din nou în cameră să le deschidă.

Nu fusese niciodată mai fericită să vadă pe cineva.

- Bună ziua, îi salută cu vocea tremurândă.

- Vă simţiţi mai bine? A plecat intrusul? întrebă unul dintre poliţişti.

Ea mormăi aprobator şi apoi aprinse lumina. Tremura din tot corpul, dar în sinea ei se mai liniştise.

- A venit un bărbat şi a spus că este înlocuitorul paznicului nostru. Mi-a arătat actele.

Ofiţerii intrară în apartament. Unul dintre ei luă permisul de conducere lăsat de intrus şi-l puse într-o pungă.

Therese tremura din ce în ce mai tare. Simţea nevoia să stea jos. Se îndreptă spre pat şi se aşeză pe margine, împreunându-şi mâinile pentru a le opri tremuratul.

La un moment dat, pe scări se auzi zgomot de paşi. Cei doi poliţişti se pregătiră să-l întâmpine pe eventualul atacator, dar în apartament intră grăbit Milo. Părea furios şi îngrozit, de parcă era gata să omoare pe cineva. Când văzu poliţiştii, se opri şi le arătă că nu era înarmat. Poliţiştii îşi lăsară pistoalele jos, iar Milo, dintr-o mişcare rapidă, o luă pe Therese în braţe.

- Te simţi bine? o întrebă el neliniştit.

Ea dădu din cap şi apoi închise ochii. Nu dorea decât să-şi scoată din cap această întâmplare.

Milo o strânse cu putere în braţe.

- Ce s-a întâmplat? Tocmai am vorbit cu Bert. Cât ai stat aici singură?

Therese se retrase un pas, iar Milo o eliberă din braţe.

Unul dintre ofiţeri luase o hârtie şi un pix şi începuse să-i pună întrebări. Ea se aşeză din nou pe pat şi-i relată poliţistului întreaga întâmplare. îi explică de ce era deschisă fereastra de la ieşirea de incendiu. Pe uşă se afla un semn de noroi, lăsat de pantoful străinului, dar în rest nu existau alte urme.

Theresei nici nu-i venea să creadă că se întâmplase cu adevărat. îşi duse o mână la gât, simţindu-şi pulsul încă accelerat. Nu îndrăznea să se uite la Milo pentru că furia de pe chipul lui ar fi speriat-o şi mai tare.

- Dacă mai vine, sunaţi-ne, spuse ofiţerul. Vom supraveghea apartamentul cu un telescop instalat peste drum. Poate ar fi mai bine să staţi în altă parte câteva zile. Dacă individul revine pentru tablou, aşa cum a sugerat domnul Dansforth, ar trebui să mutaţi şi tabloul. Vom cerceta dacă acest Tony Miller are cazier şi vom începe investigaţiile. Vom pune o patrulă să supravegheze clădirea, dar luaţi-vă şi

dumneavoastră măsuri de prevedere.

Therese dădu din cap. Se simţea parcă violată, deşi bărbatul acela nici nu intrase în apartament. Dacă poliţia n-ar fi venit atât de repede? Dacă ar fi fost nevoită să coboare pe scara de incendiu? Dacă ar fi deschis uşa de la început, aşa cum fusese gata s-o facă?

Ofiţerul clătină din cap înţelegător, de parcă i-ar fi citit gândurile.

- îmi pare rău, domnişoară Caroll. Ne vom da silinţa să avem grijă de dumneavoastră.

Therese se ridică şi întinse mâna.

- Vă mulţumesc pentru promptitudine, spuse ea.

Poliţiştii testară încuietoarea uşii înainte să plece. După aceea, închiseră uşa, lăsându-i pe Therese şi Milo singuri în apartament.

Vântul intra încă pe fereastra deschisă, iar Milo se duse repede s-o închidă. Liniştea domnea acum din nou în apartament, dar atmosfera nu mai era la fel ca înainte.

Therese închise ochii, încercând să alunge teama ce încă o mai stăpânea. Respiră adânc pentru a se linişti.

- Aproape că s-a întâmplat, spuse ea.

- Unde este Bert? întrebă Milo cu voce calmă, deşi pe chipul lui se citea încă mânia.

- La spital cu soţia sa, care tocmai a născut. Parcă spuneai că ai vorbit cu el.

- I-am închis telefonul. Trebuia să rămână aici.

Therese rămase surprinsă de cuvintele lui şi apoi o cuprinse mânia.

- Dar tu unde erai? întrebă ea. Eu şi Bert am încercat să te găsim toată seara. Ştiai că soţia lui este însărcinată. Doar nu te aşteptai s-o lase singură tocmai într-un astfel de moment, nu-i aşa?

- Nu ştiam că soţia lui naşte în seara asta.

-Aşa ceva nu poţi programa! izbucni Therese.

El îşi pusese mâinile în şolduri şi se uita la ea.

Dintre toţi oamenii, Milo i se părea acum cel mai rău. îl acuza pe Bert pentru că era un soţ bun.

- Tu eşti cel mai interesat de acest tablou, spuse ea dând frâu liber mâniei. Tu ar fi trebuit să-l păzeşti în seara asta, nu eu!

- Oricum tocmai veneam aici atunci când m-a sunat Bert.

Ea continuă la fel de furioasă.

- Puteam să-mi rup gâtul încercând să scap pe ieşirea de incendiu. Ce s-ar fi întâmplat atunci cu tabloul?

Milo făcu câţiva paşi spre ea.

- Dacă aş fi ajuns aici cu zece minute mai devreme, nimic din toate astea nu s-ar mai fi întâmplat.

- Urăsc înălţimea! Si dacă l-aş fi lăsat să intre? Aproape că i-am deschis uşa.

- Bert primise instrucţiuni să nu te lase singură.

- încetează să mai dai vina pe Bert! izbucni ea. E vorba de un simplu tablou!

Ochii lui Milo o fixau cu intensitate.

- Bert ar fi trebuit să-ţi spună să pleci o dată cu el. Nu pentru tablou îmi fac griji, ci pentru tine.

Inima Theresei tresări brusc.

- Cum? murmură ea.

El se apropie, încă furios.

-Ai auzit ce am spus. Ar fi trebuit să laşi tabloul nesupravegheat decât să te pui în pericol.

Therese rămase cu gura căscată. Nu-i venea să creadă că era mai importantă pentru el decât portretul Louisei de Plentagon. Oare Milo îşi dădea seama ce spunea?

Ea observa mânia şi teama întipărite încă pe chipul lui. Maxilarele îi erau încordate, iar privirea tăioasă şi întunecată.

Therese lăsă privirea în jos, inima bătându-i cu putere. I se

întâmplau prea multe. Mâinile începuseră să-i tremure din nou.

La un moment dat, Milo stinse luminile. Therese îşi ridică privirea şi-l văzu cum stătea în întuneric, aşteptând.

- încă mai eşti speriată? întrebă el.

„Puţin", îşi spuse în sinea ei, dar nu-i răspunse.

- Thomas este nebun, continuă Milo. Nu am nici cea mai mică îndoială că el este în spatele acestei întâmplări. îl voi suna chiar mâine pentru a-l opri de la asemenea gesturi necugetate. Nu trebuie să-ţi faci griji, Therese. Acum eşti în siguranţă. îţi promit.

Therese oftă şi simţi că ultimele rămăşiţe de spaimă i se risipesc. Indiferent cine era Thomas, Milo putea să se descurce cu el.

- Ştiu, murmură ea.

Era în siguranţă pentru că se afla alături de el.

Toate jaluzelele erau lăsate în afară de ultimele două. Pe măsură ce ochii i se adaptau la întuneric, Therese începea să distingă din ce în ce mai bine silueta lui Milo, care aştepta încă nemişcat. Tensiunea dintre ei se diminuase, dar nu dispăruse în întregime.

- Nu vreau să fim urmăriţi prin telescop, spuse el încet, explicând astfel de ce stinsese lumina.

Therese simţi inima cum îi bate din ce în ce mai tare. îl urmărea cum se îndreaptă spre ea, lumina de afară relfectându-se pe corpul lui. El îşi lăsă haina de piele pe scaun şi se apropie câţiva paşi.

- Te-am dorit neîncetat în ultimele trei zile, spuse el încet. Acum ştiu de ce.

Therese simţi că pieptul îi explodează de teamă amestecată cu speranţă.

- De ce?

- Chiar nu ştii?

Ea clătină din cap, iar el se apropie şi mai mult, fără să facă nici un zgomot. Părea ca o umbră. Degetele lui calde şi puternice îi mângâiară obrajii, iar Therese se aplecă instinctiv spre el. Nu era în braţele lui, dar totuşi atât de aproape...

- Spune-mi sincer, chiar nu simţi ce se petrece între noi?

- Nu... începu ea, dar înainte să-şi poată exprima îndoielile, buzele lui erau pe ale ei şi se trezi îmbrăţişată cu putere.

în acel moment, Therese simţi dorinţa zăvorâtă în adâncul fiinţei sale ieşind la iveală ca un strigăt disperat. îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, lipindu-se de el şi sărutându-l cu intensitate. Buzele ei se deschiseră, lăsând limba lui să le mângâie şi simţind fiori de plăcere.

- Trupul tău nu minte, Therese, spuse Milo, privind-o în ochi, cerându-i parcă să recunoască adevărul. Trebuie să fim împreună în seara asta.

Therese schiţă o mişcare pentru a se retrage, dar braţele lui puternice refuzară s-o elibereze. O uimea uşurinţa lui de a-i citi gândurile şi felul în care se opunea retragerii ei. încercă să-şi pună ordine în amestecul de senzaţii şi sentimente ce o stăpâneau. Nu se punea problema că Milo n-o atrăgea. Dimpotrivă. Nici nu avea impresia că nu ţine la ea. Stia că cele petrecute între ei produseseră un efect puternic asupra lui. Propria sa minte era cea neîncrezătoare. Atâţia ani se bazase doar pe sine şi se retrăsese în carapacea sa atunci când se simţise vulnerabilă. Acum devenise cu adevărat vulnerabilă.

- Trupul meu trebuie să conviețuiască şi de acum încolo cu mintea mea, spuse ea, încercând să pară liniştită.

El oftă.

- Si crezi că vei regreta dacă vei petrece noaptea cu mine? De
ce?

- Nu sunt sigură, răspunse ea cu sinceritate.

- îţi este teamă să nu te rănesc?

- Nu din punct de vedere fizic.

Fizic, era chiar foarte curioasă, iar el probabil ştia acest lucru. Emoţional, însă, nu ştia dacă era pregătită să rişte, să-şi împărtăşească intimitatea cu el. De fapt aceasta era principala problemă.

- Dar te-aş putea răni în alt fel doar dacă ar conta foarte mult pentru tine, spuse el.

Ea bombăni ceva de neînţeles, iar Milo o trase mai aproape, sprijinindu-i capul pe umărul său.

Therese închise ochii, străbătută de un fior provocat de atingerea lui tandră.

- De aceea trebuie să fim împreună, Therese. Pentru că şi pentru mine contează.

îi ridică bărbia cu un deget, căutându-i privirea. Therese citi în ochii lui profunzimea ascunsă în spatele pasiunii, asemeni unei pietre întunecate pe fundul unui râu învolburat.

Milo zăbovi câteva clipe, lăsând-o să se gândească, apoi buzele lui se îndreptară spre ale ei. Therese realiză că nu mai exista cale de întoarcere.

Ultima rămăşiţă de ezitare cedă, iar Therese se simţi inundată de un val de dorinţă. Era sigură că făcuse alegerea potrivită, chiar dacă nu cunoştea încă motivele. Toată pasiunea zăvorâtă până atunci în adâncul fiinţei sale ieşi la suprafaţă. Se agăţă de Milo şi-l sărută cu o intensitate aproape disperată. îl dorea atât de mult încât parcă această dorinţă o mistuia pe dinăuntru. Ar fi vrut ca totul să se petreacă foarte repede între ei, pentru că nu mai avea răbdare să aştepte.

Milo, însă, părea să aibă alte idei. Buzele lui alunecau pe chipul ei, pe tâmple, spre bărbie şi apoi căutând zona sensibilă a gâtului. Therese suspină încleştându-şi mâinile pe spatele lui, pipăind muşchii încordaţi sub materialul subţire al cămăşii. Nu avea nici o şansă în faţa lui. Trebuia să-şi adapteze ritmul

după al lui, să se bucure de fiecare mângâiere subtilă, chiar dacă voia sau nu.

Therese îşi strecură degetele sub gulerul cămăşii lui Milo, atingându-i pielea caldă şi apoi sărutând-o. Ştia că acum putea explora în detaliu trupul lui şi asta îi producea o infinită plăcere.

Milo întinse o mână spre a ei, iar cu cealaltă îi explora şoldurile, talia... Therese era îmbrăcată cu o pereche de blugi negri, o bluză simplă de mătase neagră şi deasupra o jachetă albastră de caşmir. Milo strecură degetele sub jachetă, într-o mângâiere tandră şi răscolitoare.

- Nu te-am mai văzut în blugi până acum, murmură el.

- Suntem la sfârşit de săptămână.

O sărută din nou, provocându-i o senzaţie plăcută de căldură. Sânii Theresei tresăltau sub bluza subţire, iar jacheta începea s-o stânjenească din ce în ce mai mult. întinse o mână pentru a o scoate, iar el o ajută.

Părul strâns în coadă se desfăcu. Therese obervă că privirea lui urmărea fiecare mişcare cu atenţie. în lumina difuză, chipul lui era umbrit, dar ochii o urmăreau posesiv, cu o dorinţă nerostită.

Therese îi simţea mâinile pe talie, apăsând încet pe marginea pantalonilor. Apoi, urcară din ce în ce mai sus, oprindu-se în dreptul sânilor acoperiţi de sutien.

Therese respiră adânc, arcuindu-se sub mângâierile înnebunitoare. Degetele lui Milo abia dacă atingeau sfârcurile sânilor, pipăindu-i prin materialul subţire al sutienului. Therese devenea din ce în ce mai nerăbdătoare. Se apropie de el, lipindu-şi trupul de al lui până ce simţi sexul lui tare strivindu-se de ea. Timidă, coborî mâinile spre cureaua pantalonilor. Trase uşor de cămaşă, iar Milo îşi supse abdomenul, lăsând-o să iasă cu uşurinţă din pantaloni.

O sărută pe ureche, murmurându-i:

- Mă faci să nu mai pot sta în picioare.

Therese îl sărută la rândul ei, simţind că propria dorinţă îi înmuiase genunchii.

Cu un strigăt sălbatic, Milo îşi strecură braţul sub genunchii ei şi o ridică încet. Forţa lui o făcea să aibă impresia că era foarte uşoară în timp ce el o ducea spre pat. O lăsă uşor acolo, aşezându-se lângă ea, privind-o intens. îşi scoase cămaşa, dezvelind bustul musculos pe care Therese tânjea să-l atingă.

- Nici nu-ţi imaginezi în câte nopţi am vrut să te aduc aici, spuse el. Iar tu nu te-ai fi oprit să bei nici măcar o cafea cu mine.

O mângâie din nou, iar Therese se întinse spre el, dorind să-l simtă mai aproape. El rămase departe de ea, cu o mână mângâind-o şi cu cealaltă împiedicând-o să se apropie. Când în sfârşit îi scoase bluza şi-i atinse sânii, Therese strigă de plăcere şi-l trase lângă ea. în loc să-i sărute buzele, Milo se opri asupra sfârcurilor, strivindu-le prin dantela sutienului. Therese avea impresia că nu mai poate rezista.

Voia să-l atingă peste tot, să-i exploreze întreg trupul. îl urmărise de atâtea ori în diferite ipostaze încât aproape ştia cum arăta corpul lui gol. Duse o mâna la cureaua pantalonilor lui, dar aceasta rezistă încercării de a o desface. între timp, Milo desfăcu foarte uşor nasturele şi fermoarul blugilor ei, trăgându-i apoi în jos şi aruncându-i pe podea. Aerul rece atinse pielea caldă a Theresei înfiorând-o.

în sfârşit, Milo îşi desfăcu propriii pantaloni. Se ridică şi-i scoase o dată cu lenjeria intimă. Pentru câteva clipe destul de lungi, el rămase în picioare în lumina difuză, urmărind-o.

Privirea Theresei coborî de la ochii lui spre piept şi apoi mai jos, spre sexul lui magnific. Milo părea mândru şi complet stăpân pe el sub privirile ei, iar Therese tânjea să afle cum va reacţiona când îl va atinge.

Milo se aşează lângă ea, iar Therese întinse mâna spre el, mângâindu-i abdomenul şi alunecând din ce în ce mai jos. La un moment dat, se opri şi se uită la el pentru a-i vedea reacţia.

Ochii lui Milo o priveau rugător. O atinse pe mână, parcă încurajând-o să continue. Therese îi mângâie sexul cu o mişcare lentă şi-l auzi suspinând, copleşit de plăcere.

Milo rămase o clipă nemişcat sub atingerea ei, apoi o trase sălbatic lângă el, asaltându-i din nou simţurile.

Therese realiza de ce se abţinuse Milo mai devreme. Dorinţa lui era mult mai intensă acum. Mâinile lui dădură la o parte sutienul, dezvelindu-i sânii rotunzi şi tari. Se lipi cu întreg trupul de al ei, iar Therese suspină fericită la atingerea pielii lui calde.

Continuând s-o mângâie, Milo ajunse în dreptul chiloţilor ei, zăbovind acolo până ce Therese desfăcu picioarele, invitându-l parcă să meargă mai departe. îl dorea cu o ardoare ce aproape o speria. Simţea că ceva în ea se schimbase pentru totdeauna de când acceptase noua realitate ce i se revelase. Ştia că o dată ce va fi a lui, viaţa ei nu va mai fi niciodată la fel ca înainte.

într-o clipă, lenjeria ei intimă dispăruse aruncată pe podea şi nimic nu mai stătea în calea celor două trupuri ce ardeau consumate de dorinţă.

Therese fremăta grăbindu-l, în timp ce degetele lui Milo descoperiseră feminitatea ei. El o opri cu un sărut, întinzându-se apoi după un prezervativ aflat în sertar.

în câteva momente, el se afla din nou deasupra ei, privind-o cu o intensitate şi o pasiune mistuitoare. Ea îi atinse masculinitatea, simţind căldura şi intensitatea dorinţei lui. Avea senzaţia că nu mai poate aştepta nici o secundă.

El o pătrunse treptat, iar Therese nu simţi nici o durere, doar dorinţa nebunească de a-l simţi adânc în ea. Se ridică

puţin să-l primească, apropiindu-se din ce în ce mai mult, ştiind că asta i-ar satisface nevoia arzătoare ce o mistuia. Totuşi, Milo era încă reţinut, controlându-se.

Therese ar fi vrut să-l aducă mai aproape şi îşi încolăci picioarele în jurul taliei lui, împingându-se cu putere, strivindu-şi sânii de pieptul lui. Milo nu mai era capabil să se împotrivească. Pătrunse adânc în ea cu o intensitate ce-i provocă Theresei un strigăt de durere.

Observând tensiunea ei, Milo rămase nemişcat. Ea îşi încleştă mâinile pe talia lui, împiedicându-l să iasă, încercând să-şi liniştească tremurul trupului.

Milo aşteptă, urmărind-o cu o grijă infinită, privind-o pătrunzător de parcă ar fi vrut să-i citească adânc în suflet.

Apoi, treptat, o senzaţie minunată începu să crească în ea şi se trezi mişcându-se ritmic sub el, invitându-l să continue. Milo închise ochii, aplecându-se s-o sărute. Durerea dispăruse, iar în locul ei apăruse o senzaţie nouă ce o făcea pe Therese să simtă că trăieşte cu adevărat. Strigă de plăcere, iar Milo pătrunse mai adânc în ea, împrăştiind o căldură binefăcătoare în fiinţa ei, conducând-o printre stele.

După un dans sălbatic şi plin de pasiune, Therese suspină, relaxându-se brusc, savurând frumuseţea momentului în care trupul ei atinsese plăcerea maximă. Continuă să se mişte ritmic până ce un nou val de plăcere o inundă, anunţând-o că Milo atinsese la rândul său extazul.

*
* *

Câteva ore mai târziu, Therese se strecură jos din pat şi-l înveli cu grijă pe Milo. Se retrase un pas pentru a nu-l trezi, dar el deschise ochii atât de repede încât ea crezu că era treaz dinainte.

- Unde te duci? întrebă el.

- Mă întorc imediat.

- Doar nu vrei să pleci?

- Nu, murmură ea.

Se duse la baie să se spele, după care îşi puse pe ea un prosop mare şi alb pe care-l găsise agăţat în cuierul din spatele uşii. Când se întoarse în cameră, Milo stătea încă în pat şi aprinsese o lampă.

- N-ai putut să dormi? întrebă el.

Ea clătină din cap.

- Sunt prea ameţită. E rău să te dai jos din pat după ce...? Stii tu.

El zâmbi şi întinse o mână spre ea. Therese lăsă prosopul să
cadă şi se întinse lângă el sub pătură. Strecurându-şi un braţ pe umerii ei, Milo o luă în braţe.

- De ce nu poţi dormi? Ce te ţine trează? întrebă el.

- Totul. Seara asta. Faptul că ţi-am cedat, că sunt cu tine. S-au întâmplat atâtea.

El o sărută pe umăr şi-i luă mâna într-a lui. Jucându-se cu degetele ei, spuse:

- Te simţi bine? O întrebase cu voce joasă, pe un ton foarte calm.

Ea murmură aprobator.

- N-am vrut să-ţi fac rău, spuse el. îmi pare rău, Therese.

- N-a durat decât o clipă. Apoi totul a fost în regulă. Ba chiar mai mult decât atât...

El îi sărută degetele.

- Şi pentru mine a fost bine.

Părea că ar mai fi avut ceva de adăugat. îi era teamă că dacă el va continua să vorbească pe tonul acela seducător, ar auzi ceva ce nu voia să audă, vreo minciună drăguţă pe care oricum n-ar fi putut s-o creadă. N-ar fi suportat să-l audă spunând cât de deosebit fusese pentru el. Făcuseră dragoste. Ceva din sufletul ei se rupsese în două şi apoi se unise mult mai bine decât înainte. Trupul ei o purtase departe, dincolo de

raţiune şi gândire.

Nu putea suporta gândul că Milo împărtăşise această experienţă minunată cu multe alte femei.

- Mai mult decât bine, repetă ea cu glas coborât.

Milo întoarse capul spre ea. Therese îi simţea privirea, dar refuza să se uite la el. Obrajii i se îmbujoraseră sub intensitatea privirii lui.

- Ce s-a întâmplat, Therese? întrebă el.

Ea clătină din cap, dar el nu renunţă.

- A fost mult mai intens decât m-am aşteptat, spuse el. Nu sunt sigur ce s-a întâmplat, dar vreau să înţeleg.

O mângâie uşor pe faţă, oprindu-se în dreptul bărbiei.

- Doar nu vei pretinde că suntem din nou ca la început, nu-i aşa?

Ea îşi dădu seama de nota amuzată din vocea lui, dar nu-i răspunse.

Ar fi dorit să-i spună că o iubeşte, ar fi dorit să-l creadă. Atunci totul ar fi căpătat sens. Oare asta însemna că se îndrăgostise? Inima îi tresălta de fericire, dar mintea îi răspundea cu un fel de spaimă. Se întoarse să-l privească cu ochii mari şi întrebători.

Milo o trase brusc mai aproape şi o sărută.

- Nu te uita aşa la mine, Therese.

îi netezi cu grijă zulufii de păr ce-i căzeau pe faţă, iar ea închise ochii simţind atingerea palmei lui reci pe obraji.

- Vino aici, murmură el deşi se aflau aproape unul de altul. Avem zilele următoare la dispoziţie pentru a ne da seama ce s-a întâmplat.

O aşeză mai bine în braţe şi îi sprijini umerii pe pernă. Ea îl simţea cum respira adânc şi ştia că şi el îi simţea ritmul respiraţiei.

- Hai să-ţi spun o poveste, începu el.

- O poveste ca să adorm?

- Da. O întâmplare de demult care a avut loc la mare distanţă de aici.

- Este vorba despre dragoni?

- Nici chiar aşa...

Ea râse, relaxându-se. închise ochii pregătindu-se să-şi imagineze ceea ce-i va povesti el. Milo îi mângâie încet părul.

- A fost odată un tânăr cinic, începu el. îşi pierduse părinţii, petrecuse o vreme în închisoare şi nu-i păsa că se autodistrugea. Ei bine, acest băiat avea un bătrân antrenor de fotbal care l-a oprit într-o zi pe stradă şi i-a ordonat să-şi vină în fire. A găsit un serviciu pentru băiat, la vărul său din Paris. Băiatul nu voia să se ducă, dar bătrânul antrenor l-a forţat să plece.

Therese realiză imediat că povestea era desprinsă chiar din trecutul lui Milo. Se întreba de ce vorbea despre asta ca şi cum s-ar fi întâmplat altcuiva.

- Cum s-a descurcat la Paris? întrebă ea.

Milo respiră adânc.

- La început nu i-a plăcut. Zugrăvea case şi se murdărea. Avea prea mult timp de gândire. Totuşi, Orrin, bărbatul pentru care lucra, era un om de treabă. Era scrupulos. Avea o soţie şi două fiice. Erau oameni foarte deschişi, spontani, şi se purtau de parcă toanele tânărului ar fi fost doar o glumă. îl tachinau şi-i dădeau mult mai mult de lucru. Cele două fetiţe se ţineau mereu după el.

Therese râse.

- Pun pariu că el nu ştia cum să se poarte cu ele.

Milo îşi plimbă degetele pe braţul ei, abia atingându-i pielea.

- Da, la început aşa era. Oricum, erau destul de dezgheţate.

Therese îşi imagina cum fusese impresionat de prietenia şi afecţiunea oferită de această familie. Probabil că ţinuse foarte

mult la ei.

- Povestea continuă? întrebă ea.

- într-o zi, Orrin şi tânărul cinic zugrăveau o fermă veche. Fiica cea mare îi însoţea. Era de-a dreptul sălbatică. Nu avea stare deloc. Voia să joace fotbal cu băiatul în acea zi, dar el îi spunea că este ocupat cu zugrăvitul. Auzindu-l, ea a căutat o scară şi s-a urcat să-l ajute.

- Câţi ani avea? întrebă Therese.

- Nu ştiu. Nouă sau zece.

Milo tăcu, iar mâna sa se oprise pe braţul ei.

Therese se întoarse încercând să-i vadă chipul, dar el privea pierdut spre un colţ al camerei, de parcă ar fi dorit să vadă în trecut.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea încet.

- Fetiţa a căzut. Scara a alunecat încet pe spate când fetiţa a ajuns în vârful ei şi apoi s-a prăbuşit. Nici măcar n-a apucat să ţipe.

Therese simţi o strângere în stomac.

- O, nu. A păţit ceva grav?

Milo clătină încet din cap.

- A trebuit să-i duc cu maşina la spital. Am mers patruzeci şi cinci de minute şi în tot acest timp Orrin a stat în spate, încercând s-o ţină în viaţă rugându-se să mai respire.

Therese simţi durerea din vocea lui şi aştepta în tăcere continuarea. Probabil că fusese înspăimântător pentru amândoi.

în sfârşit, el îi oferi un zâmbet abia schiţat.

- Până la urmă s-a făcut bine. A avut o contuzie şi un braţ rupt, dar apoi s-a ridicat din pat mai sălbatică ca niciodată.

Therese simţi un val de uşurare şi-i zâmbi lui Milo.

- Şi tânărul cinic? întrebă ea. El se simţea bine?

Milo râse, de parcă abia acum făcea legătura între povestire şi propriile sale amintiri.

- Credeam că Orrin mă va învinui pe mine, dar n-a făcut-o niciodată.

Therese îi privi chipul, urmărindu-i linia bărbiei şi bucurându-se
de tonul intim al vocii lui. Ştia că el încerca să-i spună altceva, mai important.

- De ce îmi spui toate acestea? întrebă ea.

El o urmărea cu atenţie.

- Nu voi uita niciodată drumul spre spital, spuse el. îi vedeam în oglinda retrovizoare şi n-am putut uita acea imagine. Ceva din felul în care Orrin o ţinea pe fiica sa m-a tulburat atât de mult încât abia dacă mai puteam conduce. E greu de explicat.

Therese credea că înţelesese.

- O iubea foarte mult şi era foarte îngrijorat.

- Da, spuse Milo. Cred că atunci a fost prima oară când am realizat cu adevărat că părinţii mei muriseră.

Therese nu avea curajul să vorbească. Era ca şi cum el i-ar fi spus că nimeni nu-l va mai iubi niciodată. Se întoarse spre el şi-l cuprinse cu braţele, strângându-l aproape de ea până ce obrajii lui se sprijiniră pe pieptul ei. O durea sufletul când se gândea la suferinţa lui.

- Ştii să asculţi, spuse el în sfârşit.

Ea îi sărută părul.

- Probabil că a fost o perioadă grea pentru tine.

El schiţă o mişcare, iar ea îl eliberă din braţe. Ochii lui erau calzi şi serioşi.

- Acum înţeleg mai bine, spuse el. Cred că până în ziua aceea nu mi-a păsat ce se întâmpla cu mine pentru că nu exista nimeni căruia să-i pese. Când i-am văzut pe Orrin şi pe fiica sa, am realizat că părinţii mei mă iubiseră la fel de mult. Am înţeles că le-aş fi sfâşiat inimile dacă m-ar fi văzut cum ajunsesem. A fost ca şi cum aş fi apăsat pe un buton. Trebuia

să-mi asum responsabilitatea vieţii mele, nu neapărat de dragul părinţilor mei, dar mai ales pentru mine însumi. într-un fel, trebuia să fiu propriul meu părinte. Chiar dacă nimănui nu-i păsa. Nu mai avea rost să inventez scuze şi pretexte.

Therese înţelegea mai bine acum cum se transformase el dintr-un băiat tulburat şi nesigur într-un om de afaceri cu succes, şi totuşi se întreba dacă nu cumva pierduse ceva în ziua aceea. Povestea lui o impresionase şi-i amintea de părinţii pe care la rândul ei îi pierduse.

îi mângâie uşor cu degetul sprâncenele şi încercă să zâmbească.

- Mi-ai spus foarte multe după o singură privire aruncată în trecut, spuse ea.

Milo îi apucă degetele, le duse la buze şi le sărută. Zâmbetul lui era cald şi fermecător.

- Vrei să spui că nu mă crezi?

Therese îl credea cu adevărat.

- S-ar putea să te cred, spuse ea.

- S-ar putea?

- Ai mai spus cuiva această poveste?

Ochii lui erau aţintiţi asupra ei. O privea direct, oferindu-i parcă posibilitatea de a se uita adânc în sufletul său.

- Nu, răspunse el.

- Nici nu credeam, spuse ea încet.

Instinctiv, Therese ştia că intimitatea emoţională pe care el i-o împărtăşise era la fel de preţioasă ca şi unirea trupurilor lor. Stia, în timp ce el îi aşeza încet capul pe umărul lui, că amintirea acestor momente n-o va părăsi niciodată.

Capitolul 6

- Cu mult timp în urmă, între cele două războaie, când Beatrice era copil, trăia cu familia ei în sudul Franţei, lângă Pirinei, spuse Milo. Bunica sa din neamul Plentagon, doamna Sophie, era foarte autoritară. îi plăcea să aibă întreaga familie în jurul său. Toţi verii Beatricei petreceau vacanţele de vară la castelul doamnei Sophie. înotau, se jucau şi făceau tot felul de năzdrăvănii.

- Pare foarte distractiv, constată Therese.

Se plimbau prin parcul din faţa muzeului unde lucra Therese. Era ora prânzului. Theresei îi plăcea să se plimbe alături de Milo, să se bucure de soarele ce strălucea pe cer, în ciuda frigului de afară. Era suficient să întoarcă ochii spre Milo ca să vadă noua expresie a chipului lui. Zâmbi şi gândi în sinea ei: „Am făcut dragoste cu acest bărbat cu câteva ore în urmă“. Era într-adevăr ceva surprinzător.

- Doamna Sophie îl prefera pe unul dintre verii Beatricei, un băiat pe nume Thomas. Era cel mai năzdrăvan dintre toţi. Când doamna Sophie a murit, în 1949, i-a lăsat aproape toată averea lui Thomas, care se căsătorise de curând. Celorlalţi nepoţi le-a lăsat foarte puţin şi ei s-au simţit nedreptăţiţi. Beatrice a suferit foarte mult pentru că o adorase pe bunica sa, iar aceasta se pare că-i lăsase moştenire doar o perlă.

- Se pare? întrebă Therese.

Milo se aplecă şi luă o piatră apoi o aruncă în micul lac de lângă alee.

- Madame Sophie era nepoata Louisei, cea din tabloul la care lucrezi. I-a lăsat prin testament portretul Beatricei. „Dragei mele Beatrice îi las moştenire portretul Louisei împreună cu bijuteriile aflate în interiorul lui.“ Asta a fost tot ce i-a lăsat. Nici o altă explicaţie. Cel mai rău a fost că portretul Louisei a dispărut de ani de zile, încă din timpul primului război mondial.

Therese oftă, surprinsă.

- De unde ştii toate astea? întrebă ea.

Tocmai ajunseseră pe un mic pod. Therese se opri, sprijinindu-se de margine. Milo se opri lângă ea.

- Mi-a spus Beatrice, răspunse el. Am văzut şi o copie a testamentului lăsat de doamna Sophie.

- Dar nu are sens. De ce ar fi trecut doamna Sophie în testament un tablou pe care nici măcar nu-l mai avea?

îl vedea pe Milo contemplând strălucirea apei de sub pod. Povestirea era mult mai complicată decât îşi imaginase, dar îi plăcea să se întoarcă în alte vremuri, să afle amănunte despre o familie care trăise pe atunci.

- Se pare că odată, Thomas a luat portretul ca să facă o glumă, explică Milo. Când a dispărut în timpul războiului, doamna Sophie probabil a crezut că Thomas l-a luat din nou. Unii dintre verii Beatricei îşi aminteau că-l tachina deseori pe această temă. Părea că îi aprecia gluma dar se aştepta să primească tabloul înapoi atunci când îl va cere.

Therese râse.

- Pare ceva cam nebunesc.

El întoarse capul spre ea şi-i zâmbi. Lumina soarelui i se reflecta în păr.

- în testamente se scriu deseori lucruri trăsnite.

- Deci până la urmă ce au făcut? întrebă Therese. Cum a ajuns Beatrice să aibă doar o perlă?

- Verii Beatricei au fost nevoiţi să se străduiască să-şi aducă aminte cum arăta portretul. Toţi şi-au amintit de colierul de perle pe care-l purta Louisa. Doi dintre veri erau de părere că Louisa purta un inel, dar nimeni nu-l putea descrie cu exactitate. Până la urmă toţi l-au lăsat pe Thomas să decidă, iar el îşi amintea doar perla.

Therese îşi imagina încercarea lor zadarnică de a se pune de acord în privinţa portretului.

- Şi Beatrice a fost mulţumită? întrebă ea.

Milo îi atinse uşor bărbia.

- Eşti foarte drăguţă astăzi, spuse el. Ti-am mai spus?

Ea zâmbi.

- încearcă să te concentrezi. Ce s-a întâmplat cu Beatrice?

- Beatrice îşi amintea de nişte smaralde.

- Smaralde? întrebă surprinsă Therese.

- Da.

Milo îi mângâie din nou bărbia, apoi se aplecă şi o sărută uşor pe buze. Therese roşi fericită. I se părea foarte erotic faptul că, deşi vorbea despre altceva, Milo îi arăta că se gândea la ea.

- Smaralde? îl îndemnă ea să continue.

Privirea lui era aţintită asupra buzelor ei şi zâmbi.

- Da, Beatrice îşi amintea despre un set cu colier şi inel, asemănător celui pe care Thomas l-a dăruit soţiei sale.

Therese ridică din sprânceană.

- Mi se pare mie, sau era invidioasă?

- Invidioasă sau nu, Beatrice a pretins că Thomas luase colierul şi inelul pentru a le dărui soţiei sale.

Therese fluieră încet.

- Nu e o acuzaţie prea plăcută.

- De atunci Beatrice a cam căzut în dizgraţie. îmi place când fluieri, spuse Milo.

Ea zâmbi, dar nu mai fluieră încă o dată, chiar dacă el îşi ţuguiase buzele, ca şi cum ar fi vrut s-o încurajeze.

- Tu nu poţi să fluieri, nu-i aşa? întrebă ea.

- Niciodată n-am reuşit. Nu vrei să mă înveţi?

Ea îşi umezi buzele, privindu-l. Ochii lui era încă aţintiţi asupra buzelor ei.

- Poate mai târziu.

- în schimb, te-aş putea învăţa şi eu un truc.

- Despre ce este vorba?

El se aplecă puţin pe spate, cu ochii strălucindu-i, iar ea se simţi cuprinsă de un fior ciudat.

- Deci, spuse Therese foarte încet, de aceea dorea Beatrice să recupereze tabloul? Din mândrie? De aceea l-a trimis Thomas pe bărbatul acela aseară?

Milo se sprijini de balustradă, cu mâinile în buzunare.

- A fost foarte evaziv când l-am sunat de dimineaţă, dar sunt sigur că aşa este. în afară de smaralde, care sunt nepreţuite, întreaga reputaţie a lui Thomas depinde de acest tablou. Oamenii au fost întotdeauna nedumeriţi de testamentul doamnei Sophie, iar unii dintre veri chiar credeau că Thomas era cel care furase portretul Louisei.

- O, bine, spuse ea. Thomas părea gata să-l fure într-adevăr aseară.

- Beatrice se temea de acest lucru. Cu siguranţă Thomas ştie ceva în legătură cu tabloul şi nu vrea ca ceilalţi să afle.

- Despre un inel, poate? întrebă Therese gândindu-se la suprafaţa restaurată din dreptul mâinii Louisei.

- Da.

Therese realiză că Milo o urmărise cu atenţie. Probabil că fusese foarte interesat când îi arătase prima oară suprafaţa de pe degetul Louisei, deşi nu lăsase să se vadă. Dorise ca restaurarea să decurgă normal. Acum, însă, era curioasă.

- Poate că tatăl meu ştia ceva despre Thomas, spuse ea. Poate că asta lipseşte.

- S-ar putea. Niciodată n-am înţeles de ce tatăl tău nu i-a dus tabloul înapoi Beatricei. Nu are sens. Cunoscându-l pe Harry, ştiu că ar fi putut scoate tabloul din România, acum cincisprezece ani, dacă ar fi vrut. Totuşi, dintr-un anume motiv, după ce s-a străduit să-l găsească el s-a hotărât să-l lase acolo. De ce?

Therese îşi împreună degetele, oftând.

- Unde l-ai găsit?

- La vreo optzeci de kilometri de casa unde l-am lăsat pe tatăl tău în noaptea aceea. El a reuşit cumva să ajungă la o casă din apropiere. Conform celor spuse de bărbatul pe care l-am întâlnit acolo, părinţii lui l-au găzduit pe Harry timp de o lună, până ce şi-a revenit. El le-a oferit tabloul în semn de mulţumire, fără să le spună cât de valoros era. Persoana respectivă ţinea tabloul în bucătăria casei sale de vânătoare, la munte. Am fost extrem de norocos că l-am descoperit.

- Probabil că tata a fost nebun să-l lase acolo. Chiar că nu are nici un sens. Ar fi trebuit să aibă mare grijă de tablou.

- Nu, spuse Milo. Ţinând cont de împrejurări, era probabil cel mai potrivit să se asigure că portretul s-a pierdut din nou. Era hotărât să nu-l înapoieze Beatricei.

Therese clătină din cap oftând.

- Pur şi simplu nu înţeleg. Doar îţi aminteşti ce simţea tata pentru artă. Portretul Louisei este unic. Probabil că tata a fost foarte impresionat de frumuseţea lui, aproape îndrăgostit. Nu ştiu dacă asta ajută la ceva, dar sunt sigură că este adevărat.

- Poate că răspunsul e simplu. Tatăl tău iubea într-adevăr acest tablou, dar din întâmplare ştiu şi de ce. Louise seamănă cu tine, spuse el încet.

Therese râse.

- Nu, spuse ea. Nu semănăm deloc.

Milo aruncă un băţ în apă şi apoi se întoarse spre ea. Therese îşi încrucişase braţele la piept şi îl privea. Ceea ce observă o impresionă profund. Milo se schimbase mult în cele şase săptămâni de când îl cunoştea. întreaga lui înfăţişare îi dovedea că are dreptate. Era mult mai plin de viaţă acum când renunţase la atitudinea sa rece şi formală. Avea un fel de graţie, o energie ce-i accentua magnetismul personal şi-l făcea mult mai atrăgător. Părea ca şi cum schimbarea anotimpurilor îl afecta şi pe el, îndepărtând răceala iernii şi înlocuind-o cu optimismul molipsitor al primăverii. Therese spera ca această schimbare să i se datoreze într-o mare măsură ei. Milo arăta ca o persoană cu adevărat fericită. Pe deasupra, acum o compara pe ea cu o fată incredibil de frumoasă ca Louisa.

- Nu mă refeream la o asemănare totală, spuse Milo. Era vorba despre ceva mai mult. Stii ce se întâmplă cu Louisa când o priveşti de la o anumită distanţă, nu? Ai văzut cât de frumoasă este şi cum te impresionează chipul ei? Nu te poţi sătura privind-o. La fel se întâmplă şi cu tine, Therese, dar mult mai intens.

Therese simţi că roşeşte.

- Milo, începu ea.

El se aplecă mai aproape, vorbindu-i cu un glas coborât şi enigmatic.

- Ce să fac, Therese? Nu pot pretinde că nu se întâmplă nimic. Mă gândesc la tine tot timpul. Acum, după noaptea trecută, vreau să fiu cu tine în permanenţă. Niciodată n-am rezistat obsesiilor mele. Zâmbi privind-o semnificativ. întotdeauna le-am cedat până la urmă.

Therese simţi un nod în gât şi încercă să-şi controleze bătăile inimii. El se apropie mai mult, atingând-o uşor. Ochii şi buzele lui erau la câţiva centimetri de ea.

- Deci să înţeleg că sunt doar una dintre nenumăratele tale obsesii? întrebă Therese.

El întârzie intenţionat răspunsul, privind-o intens.

- Tu, Therese, eşti ultima mea obsesie.

Therese izbucni în râs şi se îndepărtă de el pentru a rupe vraja creată de apropierea lui. Putea să spună mai bine că era cea mai recentă obsesie a lui, gândi ea. Era acelaşi lucru.

îşi reluară plimbarea prin parc, mergând încet unul lângă altul.

- Nu mă crezi? întrebă el la un moment dat.

- Ba da, te cred că aşa gândeşti acum.

- Dar nu ai încredere în mine.

- Ce pot să spun, Milo? Să fiu sinceră, mă înspăimânţi. Eşti atât de pasional. De unde să ştiu că săptămâna viitoare nu vei avea altă obsesie?

El se opri, iar ea se văzu nevoită să facă acelaşi lucru. Se întoarse şi se uită la el.

- Nu poţi crede aşa ceva, spuse el.

Therese lăsă privirea în jos. Nu mai ştia ce să creadă. Se trezise dintr-o dată altă femeie, într-o lume plină de culoare şi viaţă. Totuşi, când îşi analiză cu atenţie sentimentele, era în acelaşi timp încântată şi îngrozită. Nimeni nu văzuse atât de adânc în sufletul ei precum o făcuse Milo cu o seară înainte. La

rândul lui, el îi împărtăşise cele mai intime amintiri. Cu toate acestea, nici unul dintre ei nu vorbise despre iubire.

Golul pe care-l simţea în suflet o surprindea şi o făcea să sufere.

- Nu ştiu ce să cred, spuse ea. E atât de grav?

Îl simţi cum se apropie, cum o apucă de umeri şi cum o trage încet spre el. îşi întoarse faţa spre a lui, iar ochii lui parcă o devorau. Therese simţi că i se înmoaie genunchii. Se sprijini de el. Buzele li se întâlniră iar trupurile lor fremătau de aceeaşi dorinţă ce-i stăpânise cu o seară înainte. Chiar dacă erau îmbrăcaţi, Therese simţea magnetismul puternic emanat de trupul lui. Se lăsă purtată de această senzaţie plăcută şi-i răspunse cu aceeaşi pasiune.

Suspină, eliberându-se parcă, şi îl privi, căutând în ochii lui confirmarea faptului că era la fel de excitat ca şi ea. Milo o sărută din nou, răspunzându-i parcă la întrebarea nerostită.

Câţiva adolescenţi aflaţi pe un teren de baschet din apropiere începuseră să fluiere şi să strige.

Therese râse, retrăgându-se un pas.

- Nu putem face asta aici, spuse ea rezemându-se de braţul
lui.

- Atunci hai să mergem acasă.

Ea clătină din cap.

- Trebuie să mă întorc la serviciu, ai uitat?

Milo se strâmbă nemulţumit.

- îmi poţi rezista, spuse el. Ăsta nu e semn bun.

Ea îl lovi uşor peste braţ, dojenindu-l.

- Milo!

El zâmbi vesel.

- Ştiu că trebuie să te întorci la serviciu, dar asta înseamnă că nu te voi mai vedea până mâine seară. Diseară trebuie să ies în oraş cu Veronique şi Beatrice, deci nu voi veni la atelier. M-a sunat poliţia şi au spus că au luat telescopul instalat vizavi. înseamnă că Thomas a renunţat pentru

moment la încercarea de a fura tabloul. Oricum, vei fi în siguranţă cu Bert.

Spunând acestea, o luă de braţ şi se îndreptară împreună spre muzeu. O adiere proaspătă îi spunea Theresei că primăvara se apropia, deşi iarba era încă uscată şi câteva frunze maronii zăceau pe jos în noroiul uscat. Trecură pe lângă o grădină de trandafiri împrejmuită de un gard şi Therese o privi, dorind se meargă acolo împreună cu Milo, chiar dacă trandafirii nu înfloriseră încă. îşi aminti că nu exista nici o promisiune a unui viitor împreună cu el şi gândul ăsta o întrista. Oare era atât de rău dacă reprezenta pentru el doar o obsesie de moment? Dacă nu putea avea decât o aventură cu Milo, nu era mai bine decât nimic?

Traversară aleile în tăcere, apoi trecură peste pod şi urcară panta lină ce ducea spre muzeu. Therese privi clădirea mare şi fumurie. Pentru prima oară simţi o părere de rău gândindu-se că va intra acolo. Până acum, întotdeauna fusese dornică să meargă la serviciu, pentru că îşi iubea munca. Astăzi i se părea că munca sa era ceva care-o împiedica să facă ce şi-ar fi dorit.

Degetele ei se strânseră instinctiv pe braţul lui Milo.

- Tocmai m-am gândit la ceva, spuse ea. Acel Orrin din povestirea ta este acelaşi cu sculptorul Orrin du Bois?

- Da. Si-a expus sculpturile în prima galerie deschisă de mine. De fapt, atunci s-a lansat.

Ea zâmbi.

- Presupun că nu ţi-a prins rău.

El râse.

- Nu, a fost benefic pentru toată lumea.

- Si ce s-a întâmplat cu fiica lui năzdrăvană care a căzut de pe scară?

- Alvina? S-a măritat şi are doi copii nebunatici. N-a învăţat nici până acum să zugrăvească.

Alvina, gândi Therese. Deci Milo îşi numise galeriile după acea fetiţă sălbatică. îi plăcea ideea. O făcea să zâmbească.

Milo îi răspunse tot cu un zâmbet.

- Rămâne valabil pentru mâine seară?

- Te referi la întâlnirea la care nu trebuie să-mi plătesc nota de plată?

- Asta dacă nu ţii neapărat, răspunse el vesel.

Ea zâmbi şi se întinse să-l sărute repede pe buze.

El o prinse şi o ţinu aproape, iar ea observă că o privea cu o infinită căldură.

- Cred că de fapt voiai să faci aşa, spuse el şmechereşte, sărutând-o apoi atât de intens încât Therese fremătă de dorinţă. I se păru o adevărată tortură să plece de lângă el şi să se ducă la serviciu.

- Dumnezeule, murmură, intrând în muzeu încă ameţită. Bărbatul acesta e într-adevăr periculos.

Restul zilei petrecute la muzeu a fost chinuitoare, Therese rezistând doar datorită cafelei.

Directorul muzeului era foarte entuziasmat de un triptic sosit din Germania şi adusese toţi specialiştii să-l vadă. Tripticul sosise cu o lună mai devreme decât era programat şi era într-adevăr magnific.

în mod obişnuit, Therese ar fi fost nemaipomenit de încântată, dar acum, văzând tripticul, realiză că nu mai avea timp să se ocupe şi de el. Mickey dorea ca ea să înceapă imediat restaurarea, iar Therese se văzu nevoită să-i amintească de proiectele la care lucra deja. Mickey se aştepta probabil să lucreze peste program şi ea era sigură că uitase de faptul că lucra pentru Milo în timpul liber.

Therese încercă să-şi recapete starea ei obişnuită, ritmul obsesiv de muncă, dar ceva o făcea să nu mai aibă răbdare, să nu se mai poată concentra. Nu se putea gândi decât la Milo, la sărutul lui răscolitor şi la faptul că tânjea să-l vadă din nou. Oare va putea rezista timp de treizeci de ore până când se vor întâlni? Ce semnifica faptul că tânjea să fie cu el, dar în acelaşi timp se temea când erau împreună? Dorea să creadă că Milo se îndrăgostise de ea, deşi el nu-i spusese nimic în

legătură cu acest lucru. Dar oricum, ce însemna iubirea pentru Milo? Pentru ea, iubirea însemna un viitor împreună cu cineva, pasiune şi viaţă obişnuită, vise şi realităţi, toate reunite într-o singură persoană. Poate că era prea idealistă. Poate că în lumea reală, asemenea iubire nici nu există. Totuşi, în adâncul sufletului, voia să creadă că exista şi asta o speria cel mai tare.

Mai târziu, spre seară, Therese lucra la portretul Louisei, încercând să nu se mai gândească la Milo. Bert se afla şi el în atelier şi stătea pe un scaun citind o carte despre cum se îngrijesc bebeluşii.

Therese curăţase deja cu meticulozitate suprafaţa tabloului pentru a îndepărta stratul de răşină, folosind vată şi o soluţie specială. Acum se concentra asupra părţilor pictate peste original, suprafeţelor închise la culoare. Vedea clar că undeva pe mâna Louisei, pictura fusese refăcuta. Spera ca stratul de dedesubt să fi protejat pictura originală. în seara aceasta era hotărâtă să îndepărteze stratul pictat deasupra originalului şi avea nevoie de mare concentrare.

- O, Dumnezeule! murmură ea, înmărmurită.

De sub stratul de culoarea pielii de pe degetul Louisei ieşiseră la iveală nuanţe de mov şi verde ce semănau a bijuterie. Therese presupuse că era vorba de un inel. Un inel cu smarald! Pictura originală avea un inel! Milo va fi cu siguranţă încântat să afle.

Therese chicoti fericită. îi veni în minte o poezioară pentru copii.

Compătimeşte scoica ce nu ascunde nici o perlă
Pentru că oricum lăcomia cuiva o va distruge.

Therese rămase nemişcată în timp ce aceste cuvinte îi veneau în minte, ieşite parcă din mormânt, şoptite de vocea tatălui său. Suna ca o poezie pentru copii dar nu era aşa. Nici unul dintre prietenii ei nu cunoştea poezia. Tatăl ei i-o spusese de nenumărate ori. Probabil că o compusese chiar el. Brusc, totul căpătă sens. Aceasta era amintirea! gândi Therese

entuziasmată. Acesta era mesajul tatălui său. Dar ce însemna el?

Reluând lucrul, se aplecă să vadă mai bine suprafaţa unde se afla inelul. îndepărtă cu grijă ultimele rămăşiţe de vopsea de deasupra şi apoi stratul de răşină. Operaţiunea a durat ore întregi, dar Therese lucra cu pasiune şi i se părea că timpul trecu cu o viteză ameţitoare. Până la urmă reuşi să termine, scoţând la iveală două smaralde mici şi unul mai mare, la fel de frumoase şi de strălucitoare ca şi Louise.

- Gata, şopti ea retrăgându-se câţiva paşi pentru a putea admira tabloul. Acum portretul căpătase mai mult sens. Inelul explica poziţia mâinii stângi a Louisei, aşezată oarecum ostentativ deasupra mâinii drepte. în strălucirea inelului era un fel de promisiune, speranţă şi mândrie tinerească. Therese putea să jure că acela era inelul de logodnă al Louisei.

Dar de ce fusese acoperit? Când şi de către cine? Putea să fie înainte sau după ce tatăl ei ascunsese tabloul în pivniţa aceea.

Milo va fi cu siguranţă foarte fericit, gândi Therese. Acum însă era cinci dimineaţa. Trebuia să mai aştepte câteva ore ca să-i poată spune. Zâmbi şi acoperi tabloul cu o husă protectoare.

Abia când se ridică de pe scaun, realiză cât de extenuată era. Toţi muşchii ei erau înţepeniţi, iar genunchii îi amorţiseră atât de tare încât abia putea să se ţină pe picioare. Nu dormise de aproape douăzeci şi patru de ore şi oboseala acumulată în ultimele săptămâni îşi spunea cuvântul.

Se gândi ca va merge acasă şi va dormi puţin. Apoi, seara, după întâlnirea cu Milo, va dormi suficient pentru a se odihni.

Când ajunse acasă, se duse să facă un duş, sperând că o va mai înviora, dar ieşi din baie mai adormită decât intrase. Se îmbrăcă cu un halat de baie şi se aşeză în pat.

La un moment dat, Therese se trezi în sfârşit, dar nu datorită ceasului deşteptător ci soneriei de la uşă. Dezorientată şi adormită, se ridică din pat şi se uită la ceas.

- Patru! strigă ea sărind din pat. Patru după-amiază!

Ratase întâlnirea cu Milo şi lipsise de la serviciu. Pierduse practic toată ziua.

- O, Dumnezeule! exclamă ea încheindu-şi halatul şi coborând scara. Deschise uşa chiar când se auzi un nou ciocănit.

Milo Dansforth stătea în faţa uşii, îmbrăcat cu haina sa preferată, descheiată de parcă s-ar fi grăbit. Arăta atât de atrăgător încât Therese se abţinu cu greu să nu se arunce în braţele lui.

- Deci, aici erai, spuse el. Eşti bolnavă?

Therese îşi strânse halatul mai bine la gât, conştientă că nu purta nimic pe sub el. îl invită înăuntru cu un gest al mâinii.

- Nu, dar am dormit mai mult, răspunse ea zâmbind timid. De fapt, am dormit enorm de mult. Ce faci aici?

- Când te-am sunat la muzeu, Mickey mi-a spus că este prima oară când lipseşti de la muncă. De aceea am venit să văd dacă te simţi bine.

- Mickey? O, Doamne! Era furios?

Milo râse, închizând uşa în urma lui.

- Nu, a spus doar că era şi timpul.

Holul de la intrarea în apartamentul Theresei era foarte îngust şi Milo se văzu nevoit să-şi strângă puţin umerii pentru a putea trece. Therese o luă înainte ca să-l conducă. îşi trecu o mână prin păr, simţindu-se nepregătită pentru vizita lui. Milo nu intrase niciodată în apartamentul ei până atunci. Pe deasupra, nici nu era aranjată. Gândi că probabil arăta groaznic, cu părul răvăşit şi cu ochii somnoroşi. Şi ce va gândi el despre apartamentul ei? Nici măcar nu avusese timp să facă ordine.

închise uşa dormitorului înainte ca el să poată vedea înăuntru şi apoi îl conduse în sufragerie. îl privi pe furiş, sperând că nu considera încăperea prea ciudată.

Sufrageria era orientată atât spre sud cât şi spre vest şi avea ferestre foarte mari pe ambele părţi. Lumina pătrundea

din plin. Therese vopsise pereţii în alb-crem, tavanul în albastru deschis, cu o dungă indigo şi maro, şi auriu în partea de sus a pereţilor. Podeaua era din bucăţi mari de parchet din lemn de brad. Theresei îi plăcea să meargă desculţă pe acolo şi nu o acoperise cu nici un covor. Singurele piese de mobilier din încăpere erau un pian şi un balansoar mare, dublu, cu câteva perne pe el. Theresei îi plăcea să se legene în balansoar şi considera că acel colţ era cel mai relaxant şi liniştit. Putea petrece ore în şir acolo, doar uitându-se pe fereastră, citind un roman sau scriind. Cu toate acestea, ştia că încăperea li se părea ciudată prietenilor săi, care obişnuiau să vină cu scaune pliante la ei. Dar Theresei nu-i păsa.

Deşi nu mai era nici un alt obiect de mobilier, pereţii camerei erau acoperiţi cu poze, picturi în ulei de diferite dimensiuni şi cu diverse peisaje. Se afla acolo şi un tablou mare în ulei reprezentând un câmp plin cu liliac înflorit. Altul reprezenta Saint Croix River Valley şi fusese odinioară în casa bunicilor ei. Pe lângă tablouri, erau şi fotografii alb-negru ale unor copii din Brazilia. Therese avea multe preferate, dar cel mai mult îi plăcea micul tablou ce reprezenta o fetiţă cu părul negru care se plimba într-o grădină plină de culori vii. Tatăl ei. îi dăruise pictura cu ocazia aniversării vârstei de treisprezece ani. îi plăcea şi acum să se imagineze în acea grădină, împreună cu tatăl său. Stia că spatele tabloului ascundea o inscripţie scrisă de tatăl ei: „O iubesc pe draga mea Therese mai mult decât orice pe lume. La mulţi ani!“

Milo intrase în cameră şi se oprise lângă balansoar, rotindu-şi privirea spre toate tablourile şi fotografiile aflate pe pereţi. Therese îl urmărea şi iniţial observă surprindere pe chipul lui. Surprinderea se transformă în admiraţie şi apoi într-un amestec ciudat de tristeţe şi dor. în sfârşit, el zâmbi enigmatic.

- De ce nu mi-ai spus? întrebă el.

- Voiai să-i spun unui om de artă că am câteva tablouri? Clătină din cap. Aceasta este o colecţie foarte personală.

- Dar ai o avere pe pereţii aceştia, spuse el. Ai fi putut să-ţi cumperi o casă de trei ori mai mare decât apartamentul tău, dacă ai fi vândut numai câteva dintre tablouri.

- De ce? Ce-aş fi făcut cu mai mult spaţiu? Eu voiam doar să am mai multe tablouri şi asta e tot ce mi-am permis pentru moment.

Milo o urmărea cu vădită surprindere.

- Eşti incredibilă, spuse el.

Therese râse.

- Mda. De aceea am dormit atât de mult astăzi. Poţi să te faci comod până mă spăl puţin?

El îşi scoase haina şi se aşeză pe balansoar. Privirea lui devenea din ce în ce mai intensă în timp ce privea halatul ei şi părul ciufulit.

- Se pare că deja te-ai spălat, spuse el.

Ea zâmbi, încrucişându-şi mâinile la piept.

- Se presupune că ar trebui să te faci că nu observi dezordinea şi înfăţişarea mea neglijentă.

- Aşa cum te-ai făcut şi tu că nu vezi în dimineaţa aceea, la atelier?

Therese îşi aminti brusc dimineaţa când îl găsise îmbrăcat doar cu pantalonii negri de pijama.

- Cam aşa ceva, spuse ea roşind.

Cu un aer timid şi oarecum încurcat, Therese deschise o uşă, arătând spre mica sa bucătărie.

- Vrei să faci puţină cafea? îl întrebă ea pe Milo care o urmase. Nu prea am făcut cumpărături în ultimul timp, dar cafea cred că mai este. Spunând acestea, se uită în dulap şi scoase o pungă cu boabe de cafea. Este de pe plantaţia mătuşii mele, spuse ea uitân- du-se la el. Găseşti o râşniţă lângă prăjitorul de pâine.

Lumina soarelui pătrundea prin mica fereastră de deasupra chiuvetei, reflectându-se într-o vază veneţiană. Faianţa şi gresia albastră şi albă de pe pereţi şi podea dădeau bucătăriei un aspect mistic. Mirosea a piper şi ciocolată, un

amestec de iute şi dulce în acelaşi timp, iar Therese realiză că nu mai gătise de mult timp.

Milo luă punga cu boabe de cafea şi apoi se întinse după râşniţă.

- îmi place bucătăria ta, spuse el.

- Mulţumesc.

Era gata să se ofere să-i pregătească o dată o cină, dar apoi realiză că el nu va rămâne prea mult timp în ţară.

O tăcere supărătoare se lăsă între ei. Therese înţelese brusc situaţia. Milo Dansforth stătea în bucătăria ei, cu o pungă de cafea în mână, arătând în aceeaşi măsură domestic şi exotic. Privirea ei era în mod inexplicabil aţintită asupra degetelor lui. îi era greu să respire în voie. Ceva lipsea, de exemplu un sărut. Şi totuşi, era nepotrivit să se arunce în braţele lui. în schimb, căută ceva de spus pentru a risipi tensiunea.

- Ai văzut-o pe Louise? întrebă ea în cele din urmă.

Milo zâmbi.

- Vin direct de la atelier, spuse el. Este incredibil. Absolut incredibil.

- Sunt de aceeaşi părere, spuse ea bătând din palme. N-am mai văzut aşa ceva. Inelul Beatricei! I-ai spus?

- Voiam să vorbesc întâi cu tine.

- Va fi încântată, spuse Therese, dar simţi brusc o strângere de inimă. Se forţă să pară entuziasmată. Exact asta spera. Va lămuri situaţia cu vărul ei.

Milo râse.

- îţi place ideea de răzbunare, nu-i aşa?

- Dreptate, îl corectă ea. După atâţia ani, Beatrice va face în sfârşit dreptate.

El bombăni ceva, iar Therese îl urmărea, simţind o oarecare ezitare din partea lui.

- Nu te bucuri? întrebă ea.

- Ba da, bineînţeles, răspunse el repede. Hai să sărbătorim.

Ea se întoarse spre uşă.

- Mă întorc repede. Este un casetofon pe frigider, dacă vrei să asculţi muzică. Ceştile sunt deasupra cuptorului cu microunde.

El zâmbi.

- Mă descurc eu.

Therese era sigură că ceva se schimbase. Poate datorită descoperirii inelului sau poate faptului că Milo se afla în sfârşit în propriul ei spaţiu. Oricum, indiferent de motiv, ceva se schimbase cu adevărat. în cele cincisprezece minute de când Milo intrase în apartamentul ei, nu făcuse nici o tentativă de a o săruta.

Capitolul 1

Când ajunse în dormitor pentru a se îmbrăca, Therese îşi aminti din nou prima zi în care-l întâlnise pe Milo la atelier. Atunci, el fusese cel care făcuse un duş, iar ea aşteptase. Acum, situaţia se inversase. Ea era cea care se hotărâse să facă un duş rapid pentru a se înviora după somn. Intră în baie, trase perdelele de plastic şi dădu drumul la apă. în timp ce se săpunea, gândi că niciodată nu fusese atât de încântată de o întâlnire. Aşteptarea o făcea să simtă plăcere chiar şi datorită unor lucruri simple, ca de exemplu atingerea prosopului cald şi aspru.

Când ieşi din baie, Therese alese una dintre rochiile sale preferate şi se îmbrăcă. Era o rochie roşie, elegantă, şi spera din tot sufletul să-i placă lui Milo. La un moment dat se opri, ascultând. Din sufragerie se auzea pianul, la care Milo începuse să cânte o melodie.

După ce se îmbrăcă, se aşeză în faţa oglinzii pentru a se machia şi pentru a-şi aranja părul. Apoi, privindu-se satisfăcută, porni spre sufragerie, cu inima bătându-i puternic de emoţie. Ar fi dorit să fie măcar pentru o clipă o zână răpitor de frumoasă care să-l seducă pe Făt-Frumos.

Probabil că dorinţa ei fusese auzită pentru că, imediat ce intră în sufragerie, Milo se întoarse de la pian şi exclamă de încântare. Ea zâmbi timid, mulţumită de reacţia lui.

- îţi place roşul, nu-i aşa? întrebă ea.

Rochia roşie, mulată pe corp şi scurtă până la genunchi, îi scotea în evidenţă formele feminine.

Milo înghiţi în sec.

- Da, îmi place.

Therese râse satisfăcută. Se simţea ca o zeiţă frumoasă şi atotputernică.

- Nu ştiam că te pricepi să cânţi la pian, spuse ea.

- Nu mă prea pricep. N-am mai cântat de foarte multă vreme. Mama m-a obligat să iau lecţii când eram copil.

- Dar îţi mai aminteşti câte ceva, nu-i aşa?

- Cred că da. Suficient cât să nimeresc notele. Nu vrei să-mi cânţi şi mie puţin?

Ea îl refuză, clătinând din cap.

- Cânt îngrozitor. Toată lumea mi-a spus asta. N-am simţul ritmului, dar îmi place. Sunt perioade în care cânt în fiecare seară. Apoi, nu mai ating pianul timp de câteva luni. E trist, nu crezi?

Milo râse, ridicându-se în picioare.

- Nu e trist. Doar natural şi sincer.

Therese ridică privirea, urmărindu-l.

- Sau leneş. Presupun că tu eşti prea perfecţionist şi nu faci un lucru dacă nu-l stăpâneşti pe deplin.

- Cam aşa ceva, răspunse el şi cuvintele sale păreau ca un ecou al celor spuse de ea mai devreme.

Therese îl privi cu atenţie. Poate că el trebuia să stăpânească orice întâlnea, gândi ea, străbătută brusc de un fior. Crezuse că începuse să-l cunoască destul de bine, dar acum descoperea că nu era chiar aşa. Acest lucru o intriga, dar în acelaşi timp era din ce în ce mai convinsă că aveau nevoie de timp ca să se cunoască mai bine. Totuşi, timpul era un element de care nu mai dispuneau acum, că descoperiseră smaraldele Beatricei.

Stând în mijlocul colecţiei ei de artă, Milo părea neobişnuit de înalt şi tridimensional, de parcă una din picturi ar fi prins viaţă şi nu s-ar mai fi putut încadra în ramă.

Therese realiza că Milo o putea cunoaşte la un nivel mult mai profund acum, când era înconjurat de obiecte ce aveau legătură cu trecutul ei.

- Totuşi, mi-ar plăcea să te aud cântând la pian, spuse el.

Ea clătină din cap în semn de refuz, îndreptându-se apoi spre uşă.

- Trebuie să am dispoziţia necesară sau să nu-mi pese de audienţă.

Milo ridică din sprâncene şi traversă încăperea spre ea.

- Nu prea ai de ales.

- Presupun că nu.

Milo se opri în faţa ei, privind-o. Therese simţi cum ochii lui alunecau pe trupul ei şi tânjea să întindă mâna să-i mângâie părul.

- îmi place rochia ta, spuse el ridicând privirea. Chiar mai mult decât blugii tăi.

Therese roşi, amintindu-şi cum îi scosese blugii când făcuseră dragoste cu două seri înainte. Si totuşi, acum el nu făcea nici o mişcare s-o atingă.

Ochii lui străluciră privind-o cu atenţie, iar ea se apropie puţin de el. Therese îi simţea căldura respiraţiei mângâindu-i buzele, dar Milo rămase la fel de nemişcat.

Un sentiment ciudat şi intens de dorinţă o cuprinse, combinat cu o senzaţie subtilă de pericol. Realiza că era un fel de joc de-a tentaţia, în care încerca să vadă cât de mult va rezista Milo departe de ea. De fapt, îşi dorea ca el să cedeze, s-o dorească şi să facă primul pas. Până când va sosi clipa aceea, ea va rămâne acolo, aproape de el.

Ochii lui se întunecară puţin.

- Mai vrei cafeaua aceea? întrebă el pe un ton ce se dorea neutru.

- Nu. Dar tu?

El clătină din cap, murmurând ceva de genul:

- La naiba cu cafeaua!

Ea zâmbi, privindu-l.

- Atunci, mergem?

Milo se retrase un pas, îndepărtând tensiunea ce plutea între ei.

- Sigur.

Therese opri filtrul de cafea, luându-şi apoi haina şi geanta. Se îmbrăcă înainte ca Milo să-i poată oferi ajutorul.

- Sunt gata, spuse ea. Ieşiră apoi afară pe verandă.

Therese tremura puţin pentru că o dată cu căderea serii, se lăsase frig. Soarele tocmai apunea, împrăştiind ultimele raze ce colorau cerul în nuanţe portocalii şi purpurii.

- Ai nevoie de ceva care să-ţi ţină cald la gât, spuse Milo. îşi scoase fularul şi i-l puse ei. Deşi acesta era deja cald, Therese se înfioră. Nici acum n-o atinsese. Fusese foarte atent să n-o atingă cu degetele atunci când îi pusese fularul. Ea credea că ştia motivul purtării lui. Cel puţin aşa spera. Dacă ar fi atins-o, probabil n-ar mai fi fost capabil să se oprească.

- Mulţumesc, spuse ea.

- Cu plăcere.

*
* *

Câteva ore mai târziu, la finalul unei cine plăcute, Therese se aşeză mai confortabil pe scaun şi zâmbi, încrucişându-şi braţele la piept.

Ospătarul strânse tacâmurile şi resturile de mâncare.

Therese aruncă o privire în restaurantul plin de oameni eleganţi. Candelabrele dădeau o lumină difuză, intimă, iar pe fiecare masă erau aprinse lumânări.

Therese şi Milo stăteau la o masă aflată pe un podium. De acolo se vedea pianul unde un bărbat cânta piese de Gershwin şi Berlin, melodii romantice care evocau vremuri de mult apuse.

- Eşti sigur că ai rezervat această masă înainte de a şti că-mi place pianul? întrebă ea.

- Ti se pare chiar atât de ciudat?

- Nu neapărat. Dacă aici ar fi avut şi prăjiturile mele preferate, locul acesta ar fi fost perfect.

- Ei bine, poţi comanda ce-ţi place. Eu am sunat dimineaţa şi am cerut un anume desert. Am fost asigurat că va fi preparat special pentru noi.

- Doar nu vorbeşti serios!

Milo zâmbi, şi chiar atunci ospătarul aduse două prăjituri cu brânză şi glazură de ciocolată, împreună cu două cafele.

- N-aş fi fost mai impresionată nici dacă le făceai cu mâna ta, spuse Therese.

El râse.

- N-am ajuns încă la această performanţă.

Therese muşcă din prăjitură, închizând ochii şi savurând-o. Milo îi întinse tăcut şi porţia sa, iar ea o acceptă râzând.

- îţi aminteşti fotografia aceea aflată deasupra vazei albastre, la tine acasă? întrebă el. Cine sunt oamenii aceia? Familia ta? De mult voiam să te întreb.

Ea îl privi surprinsă şi continuă să mănânce prăjitura.

- Am o mulţime de veri în St. Paul, Minnesota, şi Sao Paulo, Brazilia. Ce coincidenţă, nu-i aşa? Ne întâlnim la fiecare doi ani şi ultima oară am fost în Brazilia.

- Dar ce s-a întâmplat cu bunicii tăi? Mai locuiesc şi acum în St. Paul?

Therese mai luă din prăjitură, pregătindu-şi în minte răspunsul.

- Au murit împreună cu tatăl meu. Toţi trei călătoreau cu maşina spre vest, în concediu. Au fost loviţi de un camion mare şi nici unul n-a supravieţuit.

Figura lui Milo deveni gravă şi preocupată.

- Nu ştiam că bunici tăi se aflau împreună cu tatăl tău când a avut loc accidentul. îmi pare rău.

Therese întoarse privirea în altă parte.

- încerc să nu mă mai gândesc la această întâmplare nefericită, spuse ea încet. Nimeni nu putea face nimic.

Privirea ei fixa absentă globul de sticlă aflat pe masă, deasupra căruia ardea o lumânare. întinse degetele spre flacără. Nu putea exprima în cuvinte cât de singură se simţise în acea primă iarnă petrecută fără bunicii şi tatăl ei. în acea perioadă se străduise cu greu să se trezească dimineaţa şi să plece la şcoală. Josh murise abia cu un an în urmă, iar apoi îşi pierduse şi familia... Fusese mai mult decât putea îndura.

Acum, după cinci ani, ajunsese să accepte ceea ce nu putea schimba. Portretul Louisei adusese o oarecare linişte în viaţa ei.

- A.K. mi-a fost de mare ajutor, spuse ea. M-a controlat în permanenţă şi a avut grijă de mine. întotdeauna îi voi fi recunoscătoare. în afară de el, restul familiei mele mi-a fost

mereu alături.

- Mai sunt şi acum? întrebă Milo.

Ea murmură ceva de neînţeles, simţindu-şi singurătatea din inimă, dar şi încrederea care o făcuse să meargă mai departe. închise ochii şi lăsă capul în jos, apoi ridică privirea şi zâmbi.

- Bineînţeles că mai sunt şi acum alături de mine. Ieri mi-am amintit ceva legat de tatăl meu. Probabil că nu mi-aş fi amintit dacă nu m-ai fi angajat să restaurez tabloul.

Milo era vizibil curios.

- Despre ce este vorba?

- Despre o poezioară veche, Compătimeşte şi scoica ce nu ascunde nici o perlă/ pentru că oricum lăcomia cuiva o va distruge. Mi-a venit în minte imediat ce am descoperit smaraldele.

Milo deveni brusc agitat.

- Ce crezi că înseamnă?

Therese oftă.

- Nu ştiu. întotdeauna am crezut că se referă la faptul că şi lucrurile simple pot fi distruse dacă stau în calea unei persoane lacome.

- Dar ce legătură are cu Louisa?

- Nu ştiu. La început am crezut că e ceva important, dar acum nu înţeleg de ce.

Milo aruncă o privire nedumerită prin încăpere. Pianistul terminase o melodie şi începuse alta mai veselă.

Therese simţi o oarecare teamă şi nesiguranţă.

- Milo?

El dădu din cap.

- Probabil că ai dreptate. Si totuşi, este ciudat, nu-i aşa?

Ea râse.

- Sunt obişnuită să se întâmple lucruri ciudate, mai ales când mă aflu în preajma ta.

Milo îi zâmbi. Ochii lui erau din nou calzi, iar Therese avea impresia că privirea lui îi încălzea sufletul.

Câteva momente, nici unul dintre ei nu spuse nimic. Therese se bucură de liniştea pe care o împărtăşeau, realizând legătură ce se stabilea între ei, chiar şi atunci când nu vorbeau. Nu era vorba doar de ceva liniştit, calm şi confortabil, ci de o tensiune asemeni unei energii subtile ce plutea între ei.

Privirea ei se opri din nou asupra micuţei lumânari şi mângâie uşor cu degetele globul de sticlă. Milo îşi ţinea mâinile pe masă, la câţia centimetri de ale ei. Therese se întreba dacă o va atinge.

- Stii că exista o teorie despre uragane, spuse el cu glas coborât. Are legătură cu starea vremii.

- Care este teoria?

- Se numeşte „Teoria probabilităţii uraganului“.

- Inventezi, ca-ntotdeauna.

- Ba nu. Aşa se întâmplă. Urmăreşti izobarele ca să vezi evoluţia. Milo trase cu degetul linii imaginare pe faţa de masă. Apoi programezi calculatoarele să prevadă un anumit uragan. Controlezi anotimpurile, migraţia balenelor. Ai impresia că ştii totul. Te gândeşti că uraganul va izbucni într-o anumită zi, la o anumită oră, într-un anumit loc. Apoi, vezi că într-adevăr vine un astfel de uragan. La început eşti încântat pentru că ţi-a confirmat presupunerile. Pe urmă, însă, îţi dai seama că este un uragan adevărat care-ţi aduce haos în viaţă. Nu mai poţi dormi, nu mai poţi face nimic pentru că eşti paralizat. Până şi gleznele îţi trosnesc.

Therese îl urmărea, încercând să ghicească dacă vorbea serios sau nu. Figura lui era foarte serioasă, dar în expresia lui exista şi o oarecare strălucire ciudată.

- Totuşi, nu înţeleg, de ce îţi trosnesc gleznele? spuse el.

- Mi se pare mie, sau e doar o metaforă? întrebă Therese.

Privirea lui deveni mai serioasă şi mai profundă.

- Cred că am fost lovit de un astfel de uragan.

Auzind ultimele lui cuvinte, Therese se trezi asaltată pe neaşteptate de un şuvoi de emoţii. îşi umezi buzele, fără să

poată vorbi. Se străduia să-şi dea seama dacă interpretase corect cuvintele lui Milo. Era sigură că el nu se referise nicidecum la un uragan adevărat. Avea o nefastă presimţire că el îi va oferi o bijuterie, dar mâinile lui Milo rămaseră pe masă, în timp ce el o privea aşteptând.

Văzând că ea nu spune nimic, Milo schiţă o uşoară mişcare a capului.

- Poate vom dezbate această teorie cu altă ocazie, spuse el pe un ton neutru.

Poate chiar prea neutru, gândi Therese, realizând că Milo suferea şi îi împărtăşea starea de confuzie. Respiră uşurată când îl văzu pe ospătar venind cu nota de plată.

După aceea, Milo începu o discuţie din care Therese nu înţelegea nimic. Niciodată nu-i vorbise pe un ton atât de politicos şi impersonal. Atitudinea lui o nedumerea şi fu mulţumită când ieşiră din restaurant şi urcară în maşină. Milo se cufundase în tăcere, iar Therese privea pe geam străzile întunecate.

Când porniră spre casa lui Milo, Therese se simţi din nou cuprinsă de emoţie, pe jumătate teamă, pe jumătate aşteptare. Spera că vor avea ocazia să lămurească situaţia. în cazul acesta, de ce se temea?

Milo parcă în faţa casei şi opri motorul.

- Intri puţin, nu-i aşa? întrebă ea.

- Mi-ar face plăcere.

El îi deschise uşa, iar ea îl urmă în casă. Milo aprinse lampa din hol. în liniştea ce se lăsă, Therese aproape că-şi putea auzi bătăile propriei inimi.

- Milo... începu ea.

- Ce s-a întâmplat?

Ea îşi umezi buzele, încercând să rostească întrebarea ce i-ar fi liniştit poate tulburarea. Totuşi, era speriată şi nu ştia ce să facă observând expresia posesivă de pe chipul lui.

Milo se apropie pas cu pas, până ce ajunse lângă ea. Părea că îi cerea ceva, dar Therese nu-şi dădea seama ce. Tot

ce ştia era că dorea să fie în braţele lui.

El o privi din nou lung şi intens, apoi murmură ceva şi o trase în braţe. în sfârşit, Therese simţi buzele lui sărutându-le pe ale ei cu o pasiune ce aproape îi tăie răsuflarea. îşi trecu degetele prin părul lui, uitând de toate.

Therese închise ochii, dar celelalte simţuri îi erau atât de ascuţite încât compensau lipsa vederii. Palmele lui Milo îi mângâiau trupul prin materialul subţire al rochiei, făcând-o să freamăte de plăcere. Când buzele lui se opriră din nou pe ale ei, gustul lor i se păru nemaiîntâlnit.

- Milo, şopti Therese.

- Dumnezeule, Therese. Nici nu-ţi dai seama ce-mi faci, spuse Milo, îmbrăţişând-o din nou, îngropându-şi faţa în părul ei.

Se retrase apoi s-o privească în ochi, iar inima Theresei tresări văzând iubirea şi dorinţa de pe chipul lui.

Ultimele urme de rezistenţă cedară. îi încolăci talia cu braţele, iar el o prinse de mână, ducând-o apoi la buze.

- Uraganul meu, o tachină cu blândeţe. Tinând-o de mână, o conduse prin casă. Vreau să-ţi arăt ceva.

- Ce?

Milo aprinse lumina într-o bibliotecă micuţă. Trei dintre pereţi erau acoperiţi cu rafturi pline cu cărţi, mici sculpturi şi o colecţie ciudată de ceainice. Pe al patrulea perete se afla un şemineu, iar deasupra lui, o altă serie de ceainice, mici şi mari, vechi şi noi. Therese era încântată.

- Ce cameră încântătoare! exclamă ea. Aceste ceainice sunt minunate.

- Le-am adus de la Paris.

- Sunt ale tale? întrebă surprinsă. Crezuse că tot mobilierul aparţinea proprietarului de la care închiriase casa.

Milo râse.

- Am considerat că mă vor face să mă simt ca acasă.

Ceva din tonul lui o făcu pe Therese să se oprească exact atunci când voia să admire unul dintre ceainice. El răscolea

printre hârtiile aflate pe birou, găsind până la urmă ceea ce căuta.

- Uite.

Ea luă hârtia din mâna lui şi aruncă o privire pe ea. Citi câteva rânduri şi rămase fără suflare, înţelegând brusc despre ce era vorba.

- Vreau să cumpăr această casă, spuse el zâmbind.

- *Această* casă? întrebă ea şocată.

Milo se îndreptă spre birou, încă zâmbind.

- Ai spus că-ţi place. Si mie îmi place. Are nevoie de mai multe ceainice şi poate câteva tablouri.

Mintea ei refuza să creadă că era adevărat.

- Vrei să cumprei într-adevăr casa aceasta? repetă ea. Dar tu locuieşti la Paris.

- Locuiam la Paris, spuse el şi o luă de mâini.

Therese închise ochii, clătinând uimită din cap. Instinctul îi spunea să fugă, să se retragă, dar întregul trup i se înmuiase datorită atingerii lui.

- Credeam că te vei bucura.

Ea deschise ochii, remarcând din glasul lui că îl rănise.

- Mă bucur, Milo. Dar asta înseamnă că vei rămâne.

- Cel puţin aşa intenţionez.

Therese nu mai suporta să stea atât de aproape de el pentru că inima îi bătea nebuneşte. Se retrase câţiva paşi pentru a pune o oarecare distanţă între ei.

Milo îşi încrucişă braţele la piept şi oftă, studiind-o.

- Bine, observ că nu eşti încântată. Totuşi, nu mă aşteptam să fii îngrozită. Poate vrei să-mi explici.

- Ce să-ţi explic?

- Nu face asta, Therese. Trebuie să ştiu ce se întâmplă.

Therese simţi că teama i se strecoară din nou în suflet. Era timpul să fie sinceră, indiferent de consecinţe.

- La început am fost reţinută pentru că ştiam că vei pleca şi nu avea rost să mă implic într-o relaţie fără viitor.

- îmi amintesc. Continuă.

- Apoi, mi-am permis luxul de a mă implica, ştiind că totul va trebui să se termine când vei pleca. Nu este vina nimănui. Asta e realitatea. M-am gândit că puteam suporta cu bine această încercare. Oricum, nu prea aveam de ales.

îl privi, sperând că o înţelesese. îi reveniră în minte frânturi de amintiri ale nopţilor petrecute în atelier.

Milo aştepta, cu o expresie de nepătruns pe chip.

- Acum se dovedeşte că nu eşti doar un bărbat exotic şi fantastic, gata să mă iniţieze în plăcerile... Se opri confuză, încercând să se concentreze. Acum vrei să transformi relaţia noastră în realitate. Dacă te muţi aici, există posibilitatea să rămâi în viaţa mea pe termen lung, Milo. De fapt asta mă sperie.

El lăsă privirea în jos. Stătea nemişcat, fără să spună nimic, iar Therese începuse să tremure de teamă.

- Un bărbat exotic, fantastic, repetă el încet.

- Nu asta am vrut să spun. Adică de fapt aşa eşti, dar nu numai atât.

- Atunci de ce te îngrozeşte atât de mult ideea de a rămâne în viaţa ta pe termen lung? Ai nevoie de un angajament clar?

- Nu!

- Atunci? Te temi că nu te iubesc suficient de mult?

Therese rămase împietrită de uimire. El rostise ultimele cuvinte
cu atâta uşurinţă, cu atâta siguranţă, de parcă între ei s-ar fi pus vreodată problema iubirii.

- Nu, răspunse ea în sfârşit.

- în cazul acesta, rămâne o singură variantă. Tu nu mă iubeşti, nu-i aşa?

- Este prea curând, Milo. Eu şi Josh ne cunoşteam de multă vreme înainte să ne dăm seama că voiam să fim împreună.

- Ti se pare că eu semăn în vreun fel cu Josh? întrebă el cu furie în glas. Spune-mi. Trebuie să ştiu dacă mă aflu în competiţie cu o stafie.

Ea clătină din cap.

- Nu. Nu semeni cu Josh.

Ochii lui o străfulgerară ciudat.

- Pun pariu că nici tu nu mai eşti copila care s-a logodit cu el atunci. Oamenii se schimbă, Therese. Ceea ce se petrece între noi este unic. Nu pretinde că vrei să mă cunoşti aşa cum l-ai cunoscut pe Josh.

Cu acestea, Therese realiză că subiectul referitor la Josh se încheiase pentru totdeauna între ei.

- Nu pretind.

- Atunci spune ceea ce gândeşti cu adevărat. Crezi că mă iubeşti, dar nu eşti convinsă.

Aceste cuvinte i se păreau Theresei atât de reci, dar totuşi atât de aproape de adevăr. încercă să-i explice mai bine ce simţea.

- Cum aş putea să te iubesc dacă niciodată n-am ştiut că tu colecţionezi ceainice? Abia astăzi ai aflat că îmi place să cânt la pian. Trebuie să cunoşti o persoană înainte de a spune că o iubeşti cu adevărat. De ce nu putem să avansăm în această relaţie pas cu pas?

Milo traversă camera spre ea, privind-o direct.

- Pentru că acestea sunt doar detalii exterioare. Pentru că reţinerile şi precauţia ta sunt doar pretexte care te împiedică să vezi realitatea. Pentru că timpul nu-ţi poate oferi mai mult decât îţi pot da eu acum.

întinse braţele spre ea, strângându-i mâinile într-ale sale.

- Sunt profund îndrăgostit de tine, Therese. Cu fiecare clipă a ta de ezitare mă simt din ce în ce mai singur.

- O, nu, şopti ea.

Nu ştia dacă regreta durerea pe care i-o provocase sau dacă el se folosea de ea pentru a-i înfrânge reţinerile. într-o clipă, se trezi sărutată cu o intensitate ameţitoare ce-i îndepărtă orice urmă de logică din minte.

De data aceasta era mai mult decât un joc, mai mult decât un simplu experiment. El îi mărturisea iubirea sa şi părea

pregătit să se folosească de trupurile lor pentru a-i dovedi că şi ea îl iubea. Sărutul lui era plin de pasiune, iar trupul ei lipit de al lui se arcuia de plăcere. Therese îşi trecu degetele prin părul lui, simţindu-i apoi mâinile explorându-i liniile feminine ale corpului.

Milo o ridică puţin, aşezând-o apoi pe birou. Buzele lui alunecară pe pielea ei sensibilă. Therese închise ochii, sprijinindu-şi obrazul în părul lui, străbătută de fiori calzi. Până acum fusese curioasă, îşi urmase doar instinctul, dar de data aceasta ştia cum să-şi mişte trupul pentru a-i sugera mângâierile. Inima începuse să-i bată în piept într-un ritm senzual.

Milo zăbovi asupra gâtului ei, în timp ce mâinile sale alunecau pe trupul ei, ajungând până acolo unde se termina rochia. îi mângâie genunchii cu o mişcare tandră, despărţindu-i şi aşezându-se între ei. Palmele lui îi atingeau acum pulpele, iar Therese simţi că întreg corpul i se relaxează. Milo se lipi de ea, iar Therese se lăsă pe spate, aruncând pe jos hârtiile de pe birou. Buzele lui îi sărutară pieptul, până ce ea simţi căldura lor plăcută prin materialul fin al rochiei şi al sutienului.

întinse braţele spre el şi începu să-i descheie nasturii cămăşii, nerăbdătoare să-i simtă pielea caldă lipită de a ei. Ultimul nasture cedă, iar Therese îi scoase cămaşa, dezvelindu-i pieptul puternic şi bronzat ce strălucea în lumina difuză a lămpii. Era cel mai atrăgător bărbat pe care-l văzuse vreodată. Corpul lui musculos, puternic şi zvelt părea o creaţie perfectă a naturii.

Therese se ridică puţin să-i sărute buzele, apoi coborî spre piept, gustând aroma pielii înfierbântate. Era într-adevăr exotic şi fantastic, gândi ea. Era chiar mai mult decât atât. Dacă va face dragoste cu el în seara aceasta, ştia că va fi o experienţă de neuitat.

Simţea cum el îi ridica rochia din ce în ce mai mult, atingându-i apoi pielea dezgolită de deasupra ciorapilor. Un fior de plăcere o străbătu.

Milo se opri o clipă, iar ea deschise ochii, văzând că o urmărea cu atenţie, zâmbind.

-Am mai trecut o dată prin asta, spuse el.

Doar că atunci se opriseră, gândi ea. Apoi, fremătând de plăcere, simţi degetele lui alunecând pe marginea chiloţilor ei. Zăboviră acolo câteva clipe, într-o mângâiere înnebunitoare. Cu o mişcare de nerăbdare, Therese îşi lipi corpul de el în dreptul şoldurilor, simţindu-i masculinitatea. Suspină înfiorată de acest contact intim, realizând că totuşi dorea mai mult.

Braţele puternice ale lui Milo se strecurară sub ea şi o strângeau lângă el.

-Aşteaptă puţin, şopti el

Se opri să-şi recapete suflarea, după care o ridică în braţe, cu picioarele încolăcite în jurul taliei sale. Ea îşi lipi buzele de gâtul lui, inhalând mirosul masculin şi încercând să-şi menţină echilibrul în timp ce el o ducea sus pe scări.

Ajunşi sus, Milo o aşeză încet pe un pat. Therese observă în treacăt că se aflau într-un dormitor mic, luminat difuz, dar apoi toată atenţia i se concentră din nou asupra lui Milo. Acesta îi trase rochia în sus, trecându-şi palmele pe trupul ei. Se opri în dreptul taliei şi o trase spre el, sărutând-o. într-o clipă, îi scoase rochia, aruncând-o pe podea cu un gest nerăbdător. Sutienul fin de dantelă cedă uşor sub degetele lui, iar Therese se arcui cu o graţie felină când simţi limba lui mângâindu-i sfârcurile sânilor.

Milo o culcă pe spate, iar ea îl privi dezbrăcându-se în grabă. în câteva clipe, el se întinse din nou alături de ea şi dorinţa din ochii lui o înfioră. Therese se lipi de el, strivindu-şi sânii goi de pieptul cald şi fremătând la atingerea masculinităţii lui. Degetele căutătoare ale lui Milo descoperiră feminitatea ei, iar Therese desfăcu picioarele primindu-i mângâierea cu un strigăt neajutorat. Orice urmă de raţiune dispăruse din mintea ei pe măsură ce degetele lui pătrundeau în ea. îşi îngropă faţa în părul lui, inhalând mirosul profund masculin. Când în sfârşit Milo îi scoase chiloţii, ea se lipi de el,

incapabilă să mai aştepte. I se părea că trecuse o veşnicie de când o atinsese prima oară şi fiecare părticică a trupului ei era înfiorată de dorinţă.

Tinând-o de talie, Milo o trase deasupra lui, desfăcându-i apoi cu o mână părul ce se revărsă senzual pe umerii Theresei.

Therese dorea ca el să simtă aceeaşi nerăbdare, aceeaşi nevoie arzătoare de a se uni cu ea. îi mângâie pieptul cu degetele, şi zâmbi atotputernică observând că el închisese ochii şi o strângea mai puternic de talie. Degetele ei alunecară mai jos pe trupul lui, explorându-i abdomenul şi coborând spre sex. Când mâna ei îl mângâie, Milo rămase nemişcat, de parcă fiecare fibră a corpului său se concentra cu mişcări lente şi înnebunitoare, simţind că Milo era asemeni unui vulcan înainte de erupţie.

La un moment dat, el o opri cu mâna.

- Trebuie să ne oprim o clipă.

- Nu, se împotrivi Therese.

- Ba da, monstrule, replică el, întinzându-se să ia un prezervativ dintr-un sertar.

Therese aştepta, urmărindu-l cu interes.

Câteva clipe el n-o atinsese, dar ea încă îl mângâia. Când degetele lui pătrunseră în feminitatea ei, Therese era pregătită să-l primească. Soldurile lor lipite se mişcau acum ritmic, ca într-un dans primitiv. Apoi, Milo se aşeză deasupra ei şi cu o mişcare blândă o pătrunse.

Therese strigă de plăcere, trupul ei primindu-l cu încântare. Se agăţă de umerii lui, arcuindu-se, dorind parcă să se apropie mai mult de el.

Ultimele lui rămăşiţe de control cedaseră. Milo devenise acum pură energie, mişcându-se deasupra ei într-un ritm senzual, pătrunzând-o adânc, până ce Therese simţi că inima îi va exploda în piept. Trupurile lor se contopiseră şi păreau că îndeplinesc un ritual ancestral, un dans menit să-i conducă pe culmile plăcerii şi extazului.

Milo continua să se mişte sălbatic în ea, până ce Therese simţi că întreg trupul i se relaxează şi o senzaţie de pur extaz o poartă printre stele.

Stia că şi el atinsese orgasmul pentru că se oprise şi o strângea cu putere în braţe, strivindu-i sânii de pieptul său, în timp ce ultimele valuri ale extazului se revărsau între ei. Apoi, cele două trupuri se despărţiră, relaxându-se şi bucurându-se de senzaţia minunată care-i inundase şi de intimitatea pe care o împărtăşiseră.

Capitolul 8

Therese stătea lângă Milo, încolăcită de braţul lui şi sprijinindu-şi capul pe pieptul lui gol. Se simţea uşoară şi relaxată. Zâmbi, întinzându-şi picioarele sub pătură.

Aruncă o privire curioasă prin dormitor, observând în lumina zilei detaliile pe care nu le remarcase în seara precedentă. Camera, frumos mobilată, avea o fereastră mare şi un balcon. Mobilierul era confortabil şi ales cu bun gust. Totuşi, spre dezamăgirea Theresei, decorul părea impersoanl. îşi dădea seama că Milo nu schimbase cu nimic dormitorul aşa cum făcuse cu biblioteca unde se afla colecţia de ceainice. Draperiile acelea trebuie să dispară, gândi ea, ima- ginându-şi cum ar fi arătat ferestrele cu nişte perdele subţiri, de un verde mai cald, mai deschis. Apoi, privirea i se opri asupra unui vas mic aflat pe noptieră. în el era o bucăţică de hârtie albă alături de câteva pietre şi o scoică. Privi peticul de hârtie şi brusc realiză că era probabil răvaşul din prăjitura ei. îl păstrase.

Zâmbi, plăcut impresionată de gestul lui. Privi figura adormită a lui Milo, încercând să-şi dea seama cât de adânc dormea. Se ridică încet, aşteptând, dar el nu se mişcă. întinzând mana peste pieptul lui, luă încet răvaşul din vasul aflat pe noptieră. îl apropie mai mult şi citi:

Călătoria care contează nu are hartă.

Oftă, întorcând răvaşul pe partea cealaltă, de parcă ar fi căutat acolo o explicaţie.

- Ce faci acolo? întrebă încet Milo.

Ea tresări şi puse la loc răvaşul, cu un aer vinovat. El o văzuse şi ridicase întrebător din sprâncene.

Ea zâmbi.

- Este răvaşul meu?
- Spune-mi tu, răspunse el.

Dar ea ştia.

- L-ai păstrat, spuse ea impresionată.
- Tu l-ai înghiţit pe al meu.
- La ce crezi că se referă? Călătoria vieţii?

- L-ai înghiţit şi apoi m-ai sărutat, continuă el de parcă n-ar fi auzit-o.

Ea se apropie mai mult.

- Cred că se referă la călătoria vieţii.

- Te-aş putea privi toată ziua cum mănânci răvaşe.

Ea chicoti şi-l sărută pe bărbie.

- înainte ca răvaşul să-mi distragă atenţia, mă gândeam la noua ta casă, spuse ea.

- Deci, acum îmi permiţi să mă mut în oraşul tău?

Ea îşi sprijini obrazul de umărul lui şi îl mângâie uşor pe piept. îi plăcea faptul că nu era prea păros. De fapt îi plăceau multe lucruri la el.

- Therese?

- Nu mă deranjează, spuse ea.

- Puteai să te arăţi mai entuziasmată.

- Mă bucur, şopti ea. Asta înseamnă că stai pe termen nelimitat?

El nu răspunse, iar ea îl privi direct. Bucuria, amuzamentul şi plăcerea din ochii lui erau acum înlocuite de un aer gânditor. Therese observă pe chipul lui o oarecare tensiune.

- Trebuie să-ţi vorbesc despre ceva, spuse el în sfârşit. Beatrice te-a invitat sâmbătă la prânz. Crezi că restaurarea va fi terminată până atunci?

- Aproape, răspunse ea, surprinsă de schimbarea subiectului. Cu siguranţă că până săptămâna viitoare va fi gata. De ce?

- Beatrice va dori să-l ia la Paris.

Deci acesta urma să fie sfârşitul proiectului, gândi ea. Stiuse că această clipă va sosi mai devreme sau mai târziu, dar nu-şi putea stăpâni dezamăgirea.

- Pleci şi tu o dată cu ea?

- Trebuie să plec, dar vreau să mă întorc, Therese. Depinde de tine, dacă mă voi întoarce sau nu.

- Ce vrei să spui?

Milo se ridică puţin şi o privi în ochi.

- Tu niciodată n-ai avut iniţiativa, spuse el încet. Chiar şi atunci când ne doream atât de mult încât mă durea să stau departe de tine, tu ai păstrat distanţa. Pare că pentru tine este doar un joc. Pentru mine nu este deloc un joc, Therese. Nu este un experiment. Nu pot menţine relaţia noastră de unul singur. Trebuie să mă doreşti şi tu tot la fel de mult ca şi mine. Altfel nu va merge.

- Dar te doresc, obiectă ea neînţelegându-i atitudinea. Noaptea trecută a fost cea mai impresionantă experienţă a vieţii mele. Doar ştii asta, Milo. El clătină din cap, strângându-i mâinile într-ale sale.

- Eu mă refer la un nivel mult mai profund. Te doresc în viaţa mea pentru totdeauna. Vreau să ştiu că dacă voi pleca săptămână viitoare la Paris, vei veni şi tu cu mine; sau dacă tu îţi vei vizita familia în Brazilia, te voi putea însoţi şi eu.

Ea^ simţi la el o uşoară ezitare, dar Milo continuă:

- îmi doresc o familie, Therese, spuse el cu glasul sugrumat de emoţie. Doresc să avem un copil al nostru care să alerge prin casă şi s-o umple cu râsul lui cristalin...

- Opreşte-te, spuse ea, imaginându-şi un copilaş cu părul negru urcându-se în braţele lui Milo. Ar fi trebuit să fie extrem de fericită de cuvintele lui, dar inima îi era cuprinsă de teamă şi suferinţă. îţi dai seama ce spui?

El continuă, ignorându-i întrebarea:

- Vreau toate acestea să le împart împreună cu tine, Therese.

Inima ei bătea cu putere şi respiraţia îi era îngreunată de emoţie şi teamă. îşi retrase mâna dintr-a lui, îndepărtându-se puţin.

- Nici nu-ţi dai seama ce-mi ceri, Milo, protestă ea. Este prea curând pentru aşa ceva. Pur şi simplu prea curând.

Milo părea să n-o audă. Ochii lui o priveau cu o intensitate ce aproape o hipnotiza.

- întinde-mi o mână, spuse el simplu, iar cuvintele aveau o rezonanţă ciudată.

- Nu pot!

- întinde-mi o mână! Fă un pas către mine, draga mea. Te rog!

Un sentiment brusc de panică o cuprinse pe Therese. Se îndepărtă mai mult de el, încercând să scape de privirea lui plină de iubire şi rugăminte. Milo îi părea asemeni unui tigru gata s-o devoreze şi s-o distrugă, alungând orice urmă de linişte şi independenţă din viaţa ei. El întinse braţele spre ea, dar ea se retrase, sprijinindu-se de marginea patului şi acoperindu-se cu pătura. Simţea aceeaşi frică pe care i-o provocase incidentul de la atelier, când bărbatul acela încercase să intre. Dar acum i se părea că nu mai avea scăpare.

Aproape că strigă, împotrivindu-se:

- Nu!

Pentru o clipă, privirea lui o fixă cu intensitate, apoi o umbră de suferinţă şi surprindere îi acoperi chipul şi întoarse capul în altă parte. Muşchii pieptului său gol se încordaseră, ochii îi erau întunecaţi, iar figura serioasă şi împietrită.

- Nu trebuie să fugi de mine, spuse el. Este suficient că nu mi-ai întins o mână. Strânge-ţi lucrurile. Te duc acasă.

*
* *

După cele întâmplate, Milo n-a mai sunat-o.

Ştia de ce, dar asta o înnebunea acum. Se gândise că o va suna la serviciu, dar nu se întâmplase asta. Ajunsă acasă, control' grăbită robotul telefonic, dar nu avea nici un mesaj.

Trecuseră trei zile. Se apropia sâmbăta în care trebuia să ia prânzul împreună cu Beatrice, dar Milo tot nu sunase.

Nu se putea duce la atelier, chiar dacă promisese că va finaliza restaurarea Louisei. Dacă se întâlnea acolo cu el? Dacă-i cerea un răspuns la ultimatumul lui? Dacă o săruta, sau mai rău, dacă n-o mai dorea?

Nu ştia ce să facă şi nici cui să ceară sfatul. Nu putea suporta senzaţia neplăcută ce o stăpânea şi nopţile nedormite şi pline de gânduri care o chinuiau. Dacă aceasta era iubirea, i

se părea groaznică. Nu semăna cu ceea ce simţise pentru Josh, nici pe departe. Asta n-o mai deranja însă. Acceptase că sentimentele sale pentru Milo erau diferite. Dar, oare, era suficient? Era oare iubire sau doar o nebunie provocată de cele întâmplate între ei? Ar fi preferat să se întoarcă în Brooklin, să trăiască în casa lui minunată, să facă dragoste şi să-şi acorde o şansă pentru a se cunoaşte mai bine. Abia apoi îşi va da seama dacă-l iubeşte cu adevărat.

Totuşi, în sinea ei ştia că nu acesta era răspunsul pe care-l aştepta Milo. El îşi asumase un risc atunci când îi povestise despre Orrin şi fiica sa. Avusese încredere în ea, iar cu o seară înainte îşi asumase un risc şi mai mare, aşteptându-se ca ea să-şi împartă viaţa cu el.

îi venea mereu în minte figura lui plină de suferinţă şi nedumerire din clipa când îl refuzase. Milo crezuse că ea îi împărtăşise dorinţele. Era foarte hotărât şi ştia ce voia. Nu lua niciodată o decizie fără să reflecteze îndelung asupra ei. Probabil că de aceea avusese atâta succes în viaţă.

Dar şi ea reuşise, se revoltă o voce în interiorul ei. Nu se putea lăsa forţată să facă ceva dacă nu era convinsă.

în mintea Theresei se dădea o luptă între două idei contrare. Nu-i rămânea decât să se gândească la clipa când îl va revedea pe Milo.

Sâmbătă dimineaţa, în loc să-şi urmeze planul de a evita portretul Louisei, Therese decise să lucreze câteva ore la tablou înainte de întâlnirea cu Beatrice. O emoţie ciudată o cuprinse în timp ce urca treptele spre atelier. Spera să-l găsească acolo pe Milo, dar în acelaşi timp o îngrozea această posibilitate. Petrecuseră atâtea clipe minunate în atelier. Poate că acolo va găsi o rezolvare la nesiguranţa pe care o simţea.

Se opri în faţa uşii, ciocăni şi apoi aşteptă ascultând. Bert sau alt paznic trebuia să fie acolo, chiar dacă Milo nu era. Auzi zgomot de paşi, văzu iala răsucindu-se şi simţi un nod în gât când uşa începu să se deschidă.

La uşă apăru o femeie înaltă, blondă, cu ochelari de soare. Therese rămase mută de uimire.

- Cine sunteţi dumneavoastră? întrebă ea. Aruncă o privire în spatele femeii, zărindu-l pe Bert.

- Sunt Veronique du Blanc, răspunse femeia. Beatrice este mama mea. Dumneavoastră trebuie să fiţi domnişoara Carrol. Veronique zâmbi politicoasă şi deschise uşa larg, lăsând-o pe Therese să intre.

Veronique era îmbrăcată într-o rochie ce-i amintea Theresei de Jackie Kennedy. Purta cercei de aur şi sandale aurii. Arăta ca o femeie cu adevărat bogată.

Uimirea Theresei se transformă în surprindere când observă că Milo nu se afla acolo.

- Unde este Milo? îl întrebă pe Bert.

- Acasă la el, presupun, răspunse Veronique înainte ca Bert să poată spune ceva.

- Atunci, dumneavoastră ce faceţi aici?

- Aş vrea să-i vorbesc lui Milo. Ce-ar fi să mergem împreună la
el?

Therese se apropie de portretul Louisei, devenind din ce în ce mai suspicioasă.

- Intenţionam să lucrez la tablou câteva ore, înainte să mă întâlnesc cu mama dumneavoastră. Cum aţi intrat aici?

Veronique râse, uitându-se spre Bert.

- Domnul Bert mi-a fost de mare ajutor. Iar fotografiile cu copilul său sunt adorabile.

- Mi-a spus că a trimis-o mama dânsei, explică el. A aruncat doar o privire. N-a făcut nici un rău.

Therese închise ochii, revoltându-se în sinea ei. Privind-o atent pe Veronique, cu chipul ei frumos şi cu comportamentul amabil şi studiat, Therese realiză imediat că ceva era în neregulă.

- Bert, spuse ea, sună-l pe Milo şi spune-i ce s-a întâmplat. Anunţă-l că voi veni la el personal. Acum.

Pe figura lui Bert se citea surprindere şi îngrijorare. Ultimul lucru pe care îl dorea Therese era să-l pună pe Bert într-o situaţie neplăcută faţă de Milo. Totuşi, instrucţiunile acestuia fuseseră foarte precise. Nimeni nu trebuia să intre în atelier în afară de ea şi Milo. Absolut nimeni, inclusiv această frumoasă franţuzoaică atât de convingătoare.

Bert se îndreptă spre telefon şi începu să formeze numărul. Therese se gândi puţin şi apoi ieşi din atelier.

- Aşteptaţi! strigă Veronique. O ajunse din urmă pe Therese, tocmai când aceasta oprea un taxi. Daţi-mi voie să vă însoţesc.

- I-aţi spus lui Milo că veniţi aici? întrebă Therese.

- Câtă ostilitate! exclamă Veronique. Nu cred că este cazul să vă alarmaţi atât.

Therese puse mâinile în şolduri, tocmai când un taxi opri în faţa
ei.

- Acest tablou a fost sub supraveghere permanentă încă din prima clipă când a sosit în ţară. Aproape că era să fiu ucisă din cauza lui. I-aţi spus lui Milo că veniţi aici, sau nu?

- O, dar sunteţi încântătoare, spuse Veronique. Absolut perfectă. Nu e de mirare că Milo a stat atâta timp departe de Paris.

Therese fierbea de furie şi frustrare. Era clar că nu va obţine un răspuns de la această femeie. Deschise uşa taxiului şi se aşeză pe scaun, revoltându-se când o văzu pe Veronique alăturându-i-se.

îi spuse şoferului adresa lui Milo, rugându-se ca acesta să fie acasă. Apoi,, intenţionat, privi pe fereastră, încercând s-o ignore pe Veronique. în sinea ei simţea faţă de această femeie antipatie si suspiciune.

Veronique făcu o mişcare, iar Therese auzi un clinchet de bijuterii. Mirosea a parfum fin, de parcă ar fi avut nevoie să demonstreze cât de feminină era. Cum de nu-i vorbise Milo mai mult despre Veronique? Era oare căsătorită? Probabil

avea cam patruzeci şi cinci de ani, cu zece ani mai în vârstă decât Milo. Oare acesta era motivul pentru care se purta cu el ca o soră? Therese se îndoia.

Când ajunseră, Milo le aştepta afară. Therese îi observă silueta zveltă în timp ce cobora treptele şi inima îi tresări văzând expresia serioasă de pe chipul lui. Era îmbrăcat cu un costum asemănător celui pe care-l purtase prima oară când îl cunoscuse. Simţi instinctiv că ultimele trei zile îşi lăsaseră amprenta asupra lui. El deschise uşa maşinii şi plăti şoferului în timp ce Therese şi Veronique coborau.

- Am cunoscut-o pe experta noastră în restaurări, spuse Veronique. Ce păcat că nu i-am întâlnit niciodată tatăl. Există vreo asemănare între ei?

Milo o privi pe Veronique cu o expresie de nepătruns şi apoi le conduse spre casă.

- M-a sunat Bert, i se adresă el Theresei. Nu m-a surprins deloc ceea ce mi-a spus.

Deschise uşa şi Therese o urmă pe Veronique înăuntru. Simţi brusc o oarecare ezitare amintindu-şi de ultima ei vizită acolo, când Milo făcuse dragoste cu ea şi o rugase să se apropie mai mult de el. Roşi, dar Veronique îi distrase atenţia, admirând casa. Când aruncă o privire spre Milo, Therese observă că acesta părea rezervat faţă de Veronique. îi răspundea reţinut şi politicos.

- O! Ceainice! exclamă Veronique când intră în bibliotecă. Ce colecţie! Nu există o poveste despre ceainice şi Boston Harbor?

Expresia împietrită a lui Milo păru să se mai îmblânzească atunci când o privi în treacăt pe Therese.

- Ba da, răspunse el.

Therese zâmbi.

Veronique se apropie de colecţie, apoi îşi puse ochelarii, examinând cu atenţie unul dintre ceainice. Realiză că se înşelase.

- O! exclamă el. Niciodată n-am la mine ochelarii care-mi

trebuie.

- Sper că la atelier i-ai avut, spuse Milo.

-A fost fascinant să ascult povestea acestui tablou. Ştiam că vom discuta despre asta la prânz şi nu m-am putut abţine să-i arunc o privire.

Therese începuse să se acomodeze cu stilul lui Veronique de a nu răspunde niciodată la întrebări.

- Sper că ai fost satisfăcută de ceea ce ai văzut, spuse Milo.

Veronique zâmbi, punându-şi o mână în şold, dorind parcă să
sublinieze subţirimea taliei sale.

- într-adevăr. Portretul Louisei a fost restaurat extraordinar. Măcar de am putea şi noi beneficia de asemenea retuşuri.

Milo clătină din cap amuzat. Therese se relaxase şi ea, renunţând la prudenţa adoptată faţă de Veronique.

- Am doar o singură întrebare, spuse Veronique. în legătură cu inelul. Când intenţionezi să-i spui mamei tale că i-ai găsit smaraldele?

O tăcere adâncă se lăsă între ei. Therese îl privi pe Milo, al cărui chip era din nou rece şi de nepătruns. Era imposibil să nu-i fi spus Beatricei despre smaralde. De fapt acesta fusese scopul restaurării.

- Milo? întrebă ea, împietrită de uimire.

Chipul lui se întunecă, dar nu răspunse. Observându-i cu atenţie pe cei doi, Veronique râse.

- O, dar este o neînţelegere la mijloc! Sunt atât de stângace.

- Nu eşti stângace, spuse Milo. Eşti la fel de surdă şi insensibilă ca-ntotdeauna. Ce mai ai de spus, Veronique? Să auzim.

Ea ridică braţele într-un gest exagerat de nevinovăţie.

- Doar că mama va fi foarte fericită să afle. E greu să ascunzi astfel de veşti unui om care-şi pierde vederea atât de

repede. Nu poţi amâna multă vreme, chiar dacă sunt sigură că ai motive întemeiate.

- Foarte întemeiate, spuse Milo, încrucişându-şi braţele la piept.

- Sunt sigură că mama va fi bucuroasă să le audă. întotdeauna reuşeşti s-o convingi. Are încredere mare în tine, în multe privinţe. Nici măcar dacă ai fi fost fiul ei nu s-ar fi încrezut atât de mult în tine.

Therese observă o uşoară roşeaţă pe chipul bronzat al lui Milo şi realiză că Veronique atinsese o coardă sensibilă. Era nedumerită şi în acelaşi timp uimită. Deci Milo nu-i spusese Beatricei despre tablou? Nu avea sens.

- Sunt sigur că ai şi alte lucruri de făcut înainte de întâlnirea de la prânz, spuse Milo.

- O, da! răspunse Veronique. Acum că ţi-am văzut încântătoarea casă, îi voi putea povesti mamei despre ea. îmi aminteşte puţin de casa pe care ai cumpărat-o la Nisa. Totuşi, ai păstrat-o doar şase luni, nu-i aşa? Spunând acestea, Veronique se îndreptă spre ieşire.

- Nu seamănă deloc cu acea casă din Nisa, spuse Milo. Aşteaptă aici, i se adresă apoi Theresei.

Therese îl auzi urmând-o pe Veronique şi vorbind cu ea. Simţea că podeaua îi fuge de sub picioare în timp ce încerca să înţeleagă ceva din conversaţia la care tocmai asistase. Milo părea
0 altă persoană când era cu Veronique. Părea cinic şi sec, defensiv şi circumspect. Cât despre Veronique, nu mai cunoscuse pe nimeni ca ea.

Când Milo se întoarse în bibliotecă şi se îndreptă încet spre birou, Therese îşi aminti prima lor întâlnire din biroul lui A.K.
1se părea că se întâmplase cu foarte multă vreme în urmă. Cu toate acestea, figura lui de acum semăna foarte mult cu cea a bărbatului autoritar, rece şi rezervat pe care-l cunoscuse atunci.

- Nu i-ai spus Beatricei despre inel, zise ea încet.

Chiar şi acum, spera că el o va contrazice. în schimb, Milo îşi trecu o mână prin păr.

- Voiam să-i spun astăzi la prânz, ca să fii şi tu de faţă.

- Dar întreg scopul restaurării a fost găsirea acestor smaralde, spuse Therese păstrându-şi tonul calm. De ce nu i-ai spus?

- Nu mi s-a părut momentul potrivit. După noaptea aceea în care a venit falsul paznic, Beatrice era foarte furioasă. Dacă i-aş fi spus atunci, ar fi luat primul avion spre Franţa ca să se confrunte cu vărul său, Thomas.

Therese nu credea nimic din cuvintele lui.

- Drept cine o iei? Crezi că este un copil în care nu poţi avea încredere?

- Ar fi fost o greşeală să-i spun.

- Era alegerea ei dacă pleca sau rămânea. Tu trebuia să-i spui oricum. M-ai lăsat să cred că i-ai vorbit despre inel.

încă o dată, el dovedea că era expert în a ascunde anumite amănunte. Milo nu avea nevoie să mintă. Putea înşela pe oricine, cu conştiinţă împăcată.

- N-am putut să-i spun. Ar fi luat portretul şi eu ar fi trebuit s-o însoţesc. Ce ai fi crezut dacă plecam a doua zi?

Therese îşi muşcă buzele şi lăsă capul în jos, încercând să-şi amintească. Făcuseră dragoste în noaptea aceea, în atelier. Relaţia lor luase o altă întorsătură şi dacă ar fi plecat atunci, ea ar fi fost într-adevăr nedumerită şi rănită.

Cu toate acestea, crezuse că poate avea încredere în el, iar acum nu mai era sigură. îl privi cu atenţie, studiindu-i chipul.

- încearcă să înţelegi, spuse el. Beatrice are încredere în mine că voi face totul cum trebuie. Nu va comenta faptul că nu i-am spus imediat ce am descoperit inelul. Totuşi, este ceva în legătură cu tabloul, ce nu reuşesc să înţeleg. E vorba despre un detaliu de care nu-mi dau seama. Nu ştiu de ce tatăl tău a refuzat să-i înapoieze tabloul şi asta mă nelinişteşte. Am impresia că aici se află cheia întregii

probleme.

- Asta s-a întâmplat acum cincisprezece ani! Acum e vorba de o femeie mult mai în vârstă, pe cale să orbească, şi care depinde de deciziile tale. Unde-ţi este loialitatea?

Milo rămase nemişcat, pălind.

- Vorbeşti la fel ca Veronique, spuse el încet. Doar că ea n-a fost atât de directă.

Therese simţi un cuţit în inimă.

- Se pare că te cunoaşte destul de bine.

El râse.

- Mă tolerează, dar nu-i sunt deloc simpatic. Crede că mama ei ţine la mine mai mult decât la ea. Este absurd.

Acum, Therese înţelegea mai bine comentariile lui Veronique. Probabil că era geloasă pe el. Totuşi ce însemna comentariul despre casa din Nisa? Oare cumpărase o proprietate pentru a încerca să impresioneze o femeie?

Milo o urmărea cu atenţie, iar Therese privi în altă parte, sperând că el nu-i va putea citi gândurile.

- Ce este? întrebă el. Ce problemă mai există?

- Cumperi des case pentru perioade atât de scurte?

Ochii lui se îngustară, apoi râse şi se îndreptă spre fereastră.

- Am cumpărat casa aceea pentru ca eu şi prietenii mei cu care jucam fotbal să petrecem o vacanţă de iarnă. Apoi unul dintre prietenii mei a cumpărat-o de la mine. N-a fost deloc aceeaşi situaţie cu cea de aici, din Brooklin, aşa cum a insinuat Veronique. Dacă vrei neapărat să găseşti motive pentru care să te îndoieşti de mine, există nenumărate.

Therese îşi împreună mâinile, încercând să-şi liniştească starea de agitaţie.

- Nu vreau să mă îndoiesc de tine, spuse ea, deşi era evident că se întâmpla exact contrariul.

El se întoarse spre ea şi Therese observă suferinţa sub masca lui rece şi dură. Pentru o clipă, crezu că va sparge un obiect, că va striga la ea, dar el râse amar.

- Este înţelept din partea ta să te îndoieşti de mine, spuse el. înţelepciunea se potriveşte cu integritatea de care ai dat mereu dovadă.

Ea tresări, parcă lovită. Milo fusese corect. Doar cu trei nopţi în urmă, în această cameră, împărtăşiseră intimitatea ce-i schimbase complet viaţa. Acum nu mai ştia care era realitatea şi cu siguranţă n-o va afla de la el.

Se îndreptă încet spre uşă, păşind mândră.

- Te rog să-i spui Beatricei că nu pot veni la prânz.

- Cum?

- Mă duc la atelier. îl privi în ochi. Trebuie să termin restaurarea Louisei cât mai curând posibil, ca să-mi îndeplinesc obligaţia.

- Asta nu va rezolva problemele dintre noi, o contrazise el.

- Am descoperit că ne putem răni reciproc. Chiar dacă tu practic nu minţi, faptul că ascunzi anumite lucruri este la fel de rău. Probabil că ar fi foarte potrivit să punem acum capăt acestei relaţii.

- Nu este atât de simplu, Therese. Nu pleca aşa, spuse el apropi- indu-se de ea.

Ea se încordă, conştientă că, dacă ar fi atins-o, n-ar mai fi ştiut ce să facă.

- Nu ajută la nimic dacă rămân, spuse ea. Voi deveni mai derutată decât sunt acum.

El se apropiase mai mult, aflându-se acum doar la câţiva centimetri de ea. Privirea lui o tulbura. Ochii lui păreau că-i citesc adânc în suflet, că înţeleg ce se află sub confuzia de la suprafaţă.

- Acum te mai simţi derutată? întrebă el.

Inima Theresei începu să bată cu putere. Milo întinse braţele spre ea şi o mângâie pe umeri, trăgând-o mai aproape.

- Dar acum? întrebă el din nou.

Therese se simţea într-adevăr mai derutată, dar în acelaşi timp, o căldură plăcută o străbătea, alungând orice urmă de

logică din mintea ei. Milo o trase şi mai aproape de el, până ce piepturile lor se atinseră. Therese se sprijini de el, privindu-l neajutorată.

- La naiba! murmură el şi o sărută.

Therese închise ochii, ştiind că tânjea să fie în braţele lui Milo, chiar dacă acesta urma să fie poate ultimul lor sărut. Braţele lui o strânseră cu putere, iar sărutul deveni din ce în ce mai intens. Therese îi răspunse cu aceeaşi pasiune, izvorâtă din adâncul sufletului său. Trupul ei îşi amintea momentele lor de intimitate şi se lipi de al lui, simţindu-i căldura ademenitoare.

La un moment dat, Milo o eliberă brusc şi se retrase un pas, vizibil şocat. în ochii lui se citea o urmă de iritare.

- Nu te poţi abţine să nu răspunzi mângâierilor mele, spuse el. Asta nu-ţi dovedeşte nimic?

- Ba da. Sigur că da.

Therese se simţea frustrată de faptul că fusese îndepărtată atât de brusc. întregul său trup tânjea să-l simtă pe al lui. îşi muşcă buzele, încercând să-şi stăpânească bătăile inimii. Acum, confuzia părea că-şi reluase locul în mintea sa şi asta nu-i plăcea deloc Theresei.

- Dacă n-ai mai încerca să insişti, poate mi-aş da seama ce se întâmplă, spuse ea iritată. Observă că acest răspuns îi provocase şi lui aceeaşi stare.

- Dar la ce te-ai gândit în ultimele trei zile? întrebă Milo.

„La tine", gândi ea, dar nu răspunse. Ridică o mână spre păr pentru a-l strânge mai bine şi observă că privirea lui Milo urmărea mişcarea cu mare atenţie, de parcă acest gest simplu îl fascina. Therese îşi dădea seama că el încă aştepta un răspuns.

- Ei bine?

- M-am gândit la realitate.

- Şi care este locul meu în această realitate? întrebă el.

Ea nu cunoştea încă răspunsul la această întrebare, dar Milo părea că se încăpăţâna să-l afle.

Therese realiză că nu el era cel care o speria, ci intensitatea propriilor sale sentimente o alarma şi o deruta. Oare îşi putea permite să ţină atât de mult la cineva? Cineva pe care abia îl cunoştea? Probabil era suficient să-şi urmeze propriile instincte în detrimentul logicii care-o îndemna să reacţioneze în sens opus.

îi studie cu atenţie chipul atrăgător, sprâncenele negre şi privirea întunecată. îşi întipări în minte conturul bărbiei lui, culoarea castanie a părului, de parcă aceste trăsături i-ar fi oferit răspunsul de care avea atâta nevoie. Totuşi, nu-l găsi şi nici nu putea pretinde contrariul.

- Spune-i Beatricei despre inel, zise ea în cele din urmă şi apoi se întoarse să iasă din cameră.

Capitolul 9

Therese luă un taxi până la atelier. O dată ajunsă acolo, urcă grăbită treptele, două câte două, încercând parcă să-şi mai consume din energia provocată de furie. Nu-i plăcea deloc să fie indusă în eroare sau să fie forţată. Ura faptul că dorise să-l sărute pe Milo, chiar dacă ştia că nu trebuia s-o facă. El se folosea de propriul ei corp împotriva ei. Pur şi simplu se juca cu ea cum dorea, şi Theresei nu-i convenea deloc acest lucru.

- Te-ai întors, o întâmpină Bert deschizându-i uşa. Totul este în regulă? Nu trebuia să iei prânzul cu Milo şi Beatrice?

- Totul este nemaipomenit, răspunse ea.

Bert se uita la ea de parcă ar fi avut în faţă o leoaică înfometată. Se aşeză încet pe scaun, dorind parcă să se ascundă.

Therese îşi scoase haina cu un gest brusc, apoi se îndreptă spre portretul Louisei. Privi chipul dulce al copilei, la fel de liniştit ca întotdeauna. Triumful pe care-l simţise atunci când descoperise inelul dispăruse şi în locul lui rămăseseră doar furie şi confuzie. Milo ar fi trebuit să-i spună imediat Beatricei despre inel, indiferent de consecinţe.

Probabil că ar fi fost nevoită să plece imediat la Paris, iar el nu dorea acest lucru. Asta însemna oare că Milo punea relaţia lor mai presus de obligaţiile faţă de Beatrice? Theresei nu i se părea posibil. Sau poate voia doar să se folosească într-un fel de amintirile ei pentru a afla de ce tatăl ei nu-i dăduse Beatricei tabloul înapoi?

Fiecare părticică a sufletului său se revolta la acest ultim gând. Deşi realiza că nu era nici pe departe adevărat, se simţea totuşi nesigură şi supărată.

Luă o pensulă şi încercă să se apuce de treaba abandonată cu cinci seri înainte, dar pentru prima dată în viaţă nu se putea concentra. Privi încruntată pictura şi aproape că strigă de frustrare.

„Ce se întâmplă cu mine?“ bombăni, aranjându-şi câteva şuviţe ce-i căzuseră pe frunte.

Doar nu se îndrăgostise de el! gândi ea. Dragostea nu trebuia să fie aşa. Trebuia să fie un sentiment frumos care să te facă fericit. Era nevoie de un bărbat devotat şi atent care să-ţi ofere flori, să se poartă frumos.

în schimb, ea îl avea pe Milo, un bărbat neliniştit, obsedat, care dorea s-o controleze. Când ea încerca să încetinească ritmul, el îl accelera. Când ea vorbea despre înţelepciune şi integritate, el transforma aceste cuvinte în acuzaţii dureroase. Când ea spusese că au nevoie de mai multă vreme pentru a se cunoaşte mai bine unul pe altul, Milo se simţise frustrat pentru că ea nu-i acorda încredere.

Dar cum putea să mai aibă încredere în el? se întreba Therese. Beatrice îi acordase încrederea sa, iar el nici măcar nu-i pomenise despre descoperirea inelului. în afară de asta, el se folosise de trupul său pentru a o intimida şi deruta.

Therese închise ochii şi încercă să-şi elibereze mintea, dar fără succes.

Dacă nu-l cunoştea suficient, nu avea încredere în el şi nici nu-l iubea, atunci de ce se gândea numai la Milo?

Therese nu-şi dădea seama cât timp lucrase, când auzi un zgomot la uşă. Ridică privirea şi chiar atunci Milo deschise.

Pentru o fracţiune de secundă, văzându-l, se simţi cuprinsă de bucurie. Apoi, când observă expresia sobră de pe chipul lui, neliniştea îi reveni în suflet.

Milo se retrase un pas pentru a lăsa o femeie în vârstă să intre. După aceea, se întoarse şi închise uşa. Therese reuşi să-şi ascundă surprinderea printr-un zâmbet.

- Ea este Therese Carrol, se adresă Milo bătrânei. Dânsa este Beatrice de Blanc.

Beatrice înaintă un pas, cu chipul luminat de un zâmbet. Era o femeie micuţă, îmbrăcată în verde.

Therese căuta o asemănare cu Veronique şi o descoperi în poziţia mândră a bărbiei. Se simţea atrasă mai ales de ochii albaştri ai Beatricei, care aveau pupilele dilatate în mod ciudat. Ramele ochelarilor săi erau tinereşti, dar lentilele

groase trădau o vedere foarte precară. Realiză că Beatrice distingea probabil mai mult contururile decât detaliile. Therese se simţi cuprinsă de compasiune pentru bătrână.

- *Bonjour, mademoiselle,* i se adresă Beatrice.

- Beatrice înţelege englezeşte, dar nu vorbeşte prea bine, explică Milo.

- Bună ziua, o salută Therese la rândul ei, pregătindu-se să meargă lângă ea şi să-i întindă mâna.

Beatrice o opri cu un gest, arătând spre locul unde lucra Therese.

- Ar vrea să-i arăţi la ce lucrezi, spuse Milo.

în sfârşit, gândi Therese. Se duse lângă tablou, aşezând-o pe Beatrice în aşa fel încât să vadă cât mai bine. îi explică apoi amănunţit ceea ce făcea, cum tratase pictura şi cum îndepărtase stratul pictat de pe mâna Louisei. Nu-şi putea stăpâni mândria din glas în timp ce-i arăta claritatea culorilor. Tabloul părea la fel ca atunci când fusese pictat prima dată, în urmă cu aproape două sute de ani.

- Uitaţi, spuse ea arătând o pată în colţul drept, lângă părul
Louisei. După ce am îndepărtat răşina, au mai rămas câteva mici suprafeţe ce trebuie retuşate. Nu va dura mai mult de câteva zile, după care voi aplica alt strat protector.

Cum Beatrice tăcea, Therese ridică privirea întrebătoare spre Milo, încercând să afle dacă bătrâna înţelesese ce-i spunea. Căuta un semn din partea lui care să-i amintească de ceea ce se întâmplase între ei. Chipul lui era însă de nepătruns.

Suferind în sinea ei, Therese îşi îndreptă din nou atenţia spre Beatrice. Bătrâna stătea în faţa tabloului, privindu-l cu atenţie. Therese îi dăduse lupa, dar bătrâna nu se uita prin ea. în sfârşit, dădu din cap, entuziasmată.

- Magnifique! exclamă ea. Elle devait être si pleine des ombres. Et maintenant - seulement la lumière.

Milo îi zâmbi Beatricei, iar apoi îi traduse Theresei.

- Ai dat la o parte toate umbrele şi i-ai redat lumina.

Spunând acestea, el ridică mâna şi atinse buzunarul de la piept
al cămăşii.

Se referă la inima lui, gândi Therese. Deci până la urmă nu era complet indiferent faţă de ea, în ciuda comportamentului afişat. Un sentiment fragil se năştea în sufletul ei, dar Therese se temea.

Beatrice începu să-i vorbească lui Milo în franceză. Milo îi acorda toată atenţia.

Therese observa că el îşi băgase mâinile în buzunare şi ofta grav. Aştepta neliniştită să i se traducă.

La un moment dat, Milo se întoarse spre ea cu o expresie neutră pe chip.

- Beatrice vrea să ştie dacă te-ai uitat sub perlă.

- Sub perla originală? întrebă ea nelămurită. Nu era nevoie. Suprafaţa aceea era în stare foarte bună. S-a curăţat foarte frumos după ce am îndepărtat răşina de deasupra. Uitaţi-vă aici, spuse ea, arătând cât de uniformă era pânza.

Beatrice clătină din cap, adresându-se apoi din nou lui Milo.

Therese nu-l mai văzuse niciodată cu o expresie atât de împietrită. Parcă îşi pusese o mască pe chip. Ceva din expresia lui îi amintea de vechiul Milo, dar restul părea o cu totul altă persoană.

- Beatrice vrea să testezi perla aşa cum ai făcut cu celelalte suprafeţe, spuse el în cele din urmă.

Theresei nu-i venea să creadă.

- Dar acolo era altceva, spuse ea. Suprafaţa apărea neagră la ultraviolete pentru că fusese pictată peste original. Perla este însă originală, sunt sigură.

Milo începuse să-i traducă Beatricei, dar bătrâna îl întrerupse.

- Am înţeles ce a spus, vorbi ea şi apoi continuă în

franceză, adresându-se direct lui Milo.

Figura lui rămase la fel de imobilă, iar Therese simţea o nelinişte crescândă.

- Scuză-ne un moment, îi spuse el Theresei şi o conduse pe Beatrice lângă fereastră.

Cei doi continuară discuţia în şoaptă, vorbind într-o franceză fluentă. Bătrâna nu mai era deloc amabilă şi zâmbitoare acum. Adoptase o atitudine impunătoare, iar tonul îi era de neclintit. Milo răspundea respectuos, dar insistent, iar Beatrice replica din ce în ce mai tăios.

Therese aruncă o privire spre Bert, care se uita cu ochii mari de uimire. Acesta îi făcu un semn cu ochiul şi se strâmbă, dorind parcă să-i spună că erau în încurcătură.

Therese nu putea face altceva decât să aştepte îngrijorată.

După un scurt moment de tăcere, bătrâna i se adresă din nou lui Milo în franceză.

- Prietena ta este încântătoare. La fel ca tatăl ei, Harry. Totuşi, aici este vorba despre smaralde, înţelegi?

Beatrice îl apucă pe Milo de braţ şi Therese nu avea nevoie de translator pentru a observa condescendenţa gestului ei.

Therese nu înţelesese ce-i spusese Beatrice lui Milo, dar remarcase uşoara roşeaţă de pe chipul bronzat al acestuia.

Pentru o clipă, ochii lui se fixaseră asupra Beatricei, dar apoi întoarse privirea spre fereastră.

Therese simţi un junghi în inimă. Milo pierduse, gândi ea. Oare ce însemna acest lucru pentru ei doi?

Beatrice se întoarse din nou spre Therese, zâmbind la fel de graţios ca şi până acum. Pe Therese o cuprinse un tremur uşor când observă că zâmbetul Beatricei era fals.

- Mulţumesc, draga mea, i se adresă Beatrice.

- Cu plăcere.

- O voi conduce jos la taxi, spuse Milo cu o voce stranie.

într-o clipă, ei părăsiseră deja atelierul, îndreptându-se

spre
scări. Bert închise repede uşa în urma lor.

- Oh! exclamă el, întorcându-se spre Therese.

Şi ea era la fel de uimită. Se sprijini de spătarul scaunului, ştergându-şi fruntea.

- Este un adevărat monstru, remarcă Bert.

- Cred că va fi de rău, prevăzu Therese.

- Pentru Milo? El nu este atât de slab din fire. Probabil va trata ordinele ei ca atare.

- Nu ştiu ce să spun în legătură cu acest lucru.

Therese nu-şi putea reveni din uimire amintindu-şi cum roşise Milo în faţa Beatricei.

Câteva minute mai târziu, Milo reveni în atelier. Văzându-i chipul, Therese realiză imediat că erau în încurcătură. Expresia lui era la fel de dură ca granitul, iar ochii îi străluceau de furie. Bert îl privi şi apoi, luându-şi haina în tăcere, plecă.

Milo îşi scoase încet fularul alb de la gât, cu privirea aţintită în podea. Therese avea impresia că o evita, încercând să tragă de timp. Simţea tensiunea ce-l stăpânea.

- Sper că Beatrice n-a fost prea supărată pentru că am lipsit la prânz, spuse ea.

El nu schiţă nici un gest.

- Foarte bine, nu-mi răspunde. Mi-am dat seama că s-a întâmplat ceva rău. Hai să trecem peste asta. Nu le rămâne decât să ducă pictura neterminată înapoi în Franţa.

- Va trebui să te uiţi sub perlă, spuse în sfârşit Milo.

Această idee i se păru Theresei atât de neaşteptată şi mai ales
ridicolă încât izbucni în râs.

- Dar, Milo, asta-i culmea! îţi aminteşti prima oară când ne-am uitat amândoi la tablou cu ultraviolete?

- Cum aş putea uita?

- Suprafaţa despre care vorbeşti apărea verde, îţi aminteşti? Era una dintre părţile care nu suferise deloc deteriorări. Doar se decolorase puţin. Cu siguranţă că nu s-a

mai pictat pe acea suprafaţă. îţi voi arăta din nou, spuse ea dorind să-l ducă lângă tablou.

Milo rămase însă nemişcat lângă birou.

- Nu înţelegi. Trebuie să te uiţi sub perlă oricum. Beatrice vrea să fie sigure că celelalte smaralde ale lui Thomas nu sunt ascunse acolo.

- Care celelalte smaralde?

- Cele din setul pe care Thomas le-a dăruit soţiei sale. îţi aminteşti?

Therese simţi o strângere de inimă amintindu-şi din nou poezioara tatălui său. Cu siguranţă aceasta era lăcomia despre care vorbise el, doar că acum urma să distrugă perla pictată.

- Nu putem face asta, Milo! se împotrivi ea neliniştită. Ar distruge portretul Louisei! De aceea se temea tatăl meu cu ani în urmă. Sunt sigură de asta.

Milo nu părea însă că o ascultă.

- L-ai putea reface după aceea, dacă doreşti, spuse el.

- Dacă doresc! Să-l refac! repetă ea înmărmurită. Pentru câteva clipe rămase fără replică. Este vorba de munca mea, Milo. Te asigur că nu se află nimic sub perlă. Mi-aş putea pune reputaţia chezăşie pentru asta. Hm, să mă uit sub perlă! De ce nu mă pui să mă uit sub fond, ca să descopăr dacă nu se ascunde şi altceva?

Milo privi exasperat spre tavan.

- Să nu-i spui Beatricei aşa ceva.

- Zău, Milo, râse Therese. Explică-i tu ce am spus. Va înţelege. Dacă nu ar vedea atât de prost, aş convinge-o chiar eu.

Milo clătină din cap.

- Faptul că nu vede prea bine nu are nici o legătură.

Therese îşi încrucişă braţele la piept, într-un gest de exasperare.

- Ba mie mi se pare că acest amănunt înrăutăţeşte situaţia.

- Nu-i adevărat. Mă obligă pe mine mai mult faţă de ea. Am făcut o greşeală atunci când nu i-am spus că ai decoperit inelul. Ai avut dreptate. Acum, indiferent că sunt sau nu de acord cu ea, sunt dator să-i îndeplinesc dorinţele. Tabloul îi aparţine, deci are dreptul să facă ce doreşte cu el.

Therese adoptă o atitudine mândră şi neînduplecată.

- Nu voi face acest lucru. Nu voi strica tabloul!

- Atunci va trebui să găsesc pe altcineva!

Cuvintele lui o împietriră de uimire. Apoi, un val de suferinţă îi inundă inima. Se întoarse cu spatele la Milo şi se îndreptă spre fereastră. Niciodată nu se simţise atât de rănită. Această insultă era mai profundă decât îşi imaginase. Nu era vorba doar de planul profesional, ci de faptul că Milo părea că nu avea încredere în ea. Avea impresia că-i punea integritatea la îndoială.

Nu înţelegea cum putea permite Milo distrugerea tabloului doar pentru a satisface curiozitatea lacomă a Beatricei.

Recăpătându-şi oarecum stăpânirea de sine, Therese se întoarse să-l înfrunte.

- Gândeşte-te mai bine, spuse ea, străduindu-se să-şi păstreze calmul. Aminteşte-ţi când am admirat portretul prima oară. Atunci arăta de parcă ai fi văzut raiul, Milo. Portretul are o putere a lui, unică, magică. Cine poate afirma că smaraldele Beatricei, indiferent cât de nepreţuite sunt, se dovedesc mai valoroase decât această pictură deosebită? Chiar dacă am şti că sub perlă se află smaraldele, crezi că ar merita să stricăm frumuseţea tabloului pentru ele?

Therese se îndreptă spre masă şi dezveli tabloul, ridicându-l pentru ca Milo să-l poată vedea mai bine. Dorea ca el s-o privească pe Louise aşa cum fusese prima oară, cu aceeaşi expresie plină de speranţă şi melancolie. Atunci înţelesese cu adevărat inocenţa ei. Frumuseţea şi puritatea copilei atinsese o coardă sensibilă a sufletului, îi furase inima şi i-o înapoiase mai generoasă decât înainte. Dacă Milo ar fi observat din nou acea magie, nu i-ar mai fi putut cere să

distrugă portretul.

Milo, însă, abia aruncă o privire spre tablou. în schimb, ochii lui zăboviră asupra chipului Theresei, până ce aceasta se simţi învăluită de o uşoară căldură.

El se apropie şi întinse mâinile spre tablou, eliberând-o de greutatea lui. Apoi, îl aşeză cu grijă pe masă.

- îmi îngreunezi foarte mult situaţia, spuse el în sfârşit.

Therese se retrase un pas.

- Nu face figura asta de persoană trădată, o imploră el. Măcar pentru câteva clipe, încearcă să priveşti lucrurile dintr-o altă perspectivă. Nu cumva sentimentele tale legate de acest tablou te împiedică să vezi că perla poate să nu fie originală? Nu cumva eşti influenţată de părerile tatălui tău?

- Nu, cu siguranţă că nu.

El încercă s-o convingă folosind alte argumente.

- Nu ţi s-a întâmplat niciodată să te contrazici cu un alt restaurator în privinţa unui obiect de artă?

Therese ezită o clipă, sprijinindu-se de un dulap şi încrucişându-şi braţele la piept.

- M-am contrazis de câteva ori, recunoscu ea. Aproape întotdeauna s-a dovedit că am avut dreptate.

- Asta înseamnă că până şi experţii se pot înşela uneori.

- Da, dar cu cât sunt mai experimentaţi, cu atât există şanse mai mari să se pună de acord asupra restaurării unui obiect de artă. Si apropo de experienţă, Milo. Să ştii că sunt foarte pricepută în meseria mea. întreabă-l pe Mickey. Nu mă înşel în privinţa perlei.

- Să-l întreb pe Mickey, repetă Milo, agăţându-se de ultimele ei cuvinte. Deci crezi că a doua opinie n-ar face decât să-ţi întărească presupunerea?

Therese oftă, neînţelegând unde voia să ajungă Milo. Totuşi, era convinsă că avea dreptate. Toţi colegii săi care ar fi examinat tabloul, i-ar fi susţinut opinia.

- într-adevăr, mi-ar confirma presupunerea, răspunse ea.

Milo răsuflă uşurat şi zâmbi.

- Atunci nu avem motive de îngrijorare.

Therese rămase nemişcată.

- Ce vrei să spui?

- Vreau să spun că voi duce tabloul înapoi la Paris, la Beatrice. Acolo vom găsi un alt restaurator care să se ocupe de el.

Therese realiză că intuise corect. Milo intenţiona să ia tabloul. Nici măcar nu putea să-şi termine munca începută, ce să mai vorbească de a salva tabloul de la distrugere. Milo îl va încredinţa altui restaurator care nici măcar nu avea probabil experienţa necesară.

- Dacă ţi-a mai rămas vreo urmă de integritate, o vei convinge pe Beatrice să nu facă aşa ceva.

Milo se îndreptă spre ea, ocolind masa, dar Therese se retrase. El se opri, oftând.

- Aici nu se pune problema de integritate, spuse el încet. înţeleg că îţi aperi munca, dar există şi alte valori mai presus de artă. Tabloul aparţine Beatricei. Chiar dacă ea nu procedează bine, se bazează pe mine să-i susţin drepturile. Este vorba de o altă formă de integritate, care vine atunci când faci ceea ce crezi că este corect, chiar dacă trebuie să sacrifici arta pentru acest lucru.

Therese refuza totuşi să creadă că tabloul trebuia distrus.

- Atunci fă ceea ce este mai bine, Milo. Convinge-o pe Beatrice să nu strice portretul.

Milo îşi trecu o mână prin păr, exasperat de faptul că nu reuşea s-o convingă.

- Te rog, înţelege. Nu pot face asta. Beatrice nu ştie nimic despre munca ta. Când este vorba de ceva atât de preţios ca aceste smaralde, i se pare corect să ceară părerea unui al doilea restaurator.

- Şi cum rămâne cu marele secret? întrebă Therese, agăţându-se de orice urmă de speranţă.

- Ai descoperit deja inelul. Beatrice şi Veronique l-au văzut amândouă. Thomas nu va îndrăzni să strice sau să fure portre-

tul acum. N-ar face decât să atragă şi mai multe bănuieli asupra sa.

- Fii atent, spuse Therese pe un ton rece, dar furios, încercând să-şi ascundă suferinţa. Există o mare diferenţă între un restaurator profesionist şi unul amator. Dacă găseşti o persoană gata să facă treaba repede, atunci să ştii că ai de-a face cu cineva care poate fi cumpărat. Va fi gata să strice tabloul pentru o sumă derizorie.

Milo clătină din cap, urmărind-o cu atenţie.

- Lucru care nu-ţi stă în fire.

Vocea lui era blândă, dar Therese avea impresia că remarcase o uşoară notă de sarcasm. Râse amar.

- Nu m-ai cumpărat niciodată, Milo. M-ai fermecat şi sedus, dar nu m-ai cumpărat. Am făcut această restaurare pentru tata.

- M-ai înţeles greşit.

Ea se întoarse în altă parte, privind absentă pe fereastră. Simţea lacrimi în ochi şi clipi des pentru a le stăpâni.

- M-ai folosit, Milo, spuse ea. M-ai lăsat să muncesc enorm la tablou, dar tu nu doreai decât să descopăr smaraldele. Nu ţi-a păsat nici un pic de portretul în sine. Acum nici măcar nu ai bunul simţ să mă laşi să-mi termin munca începută. în cazul în care nu ştiai, aceasta este una dintre cele mai grave insulte pe plan profesional. Ca să nu mai vorbim de felul în care... Se opri, incapabilă să descrie ce-i făcuse pe plan personal.

Milo traversă camera, oprindu-se chiar în faţa ei.

- Nu te-am înşelat niciodată în privinţa asta, Therese. Priveşte-mă în ochi.

Therese clipi des, apoi ridică privirea. Era impresionată de remuşcarea şi sinceritatea pe care le citi în ochii lui, dar nu-şi putea permite să se lase din nou înşelată. Deşi trupul ei tânjea să micşoreze distanţa dintre ei, Therese rămase nemişcată, mândră, aşteptând să vadă cât de departe va merge Milo cu încercările de a o convinge.

- Nu-ţi mai cer să te uiţi sub perlă pentru că îţi înţeleg

poziţia, spuse el. Vreau doar să priveşti dincolo de tablou şi de situaţia creată de Beatrice. Vocea lui era cu adevărat sinceră. Trebuie să vezi dincolo de munca pe care ai depus-o în acest proiect şi dincolo de eventuala părere a tatălui tău în legătură cu această problemă. Vreau să priveşti în inima ta, Therese, să afli dacă ai încredere în mine.

Therese simţi o strângere de inimă şi parcă toată putere şi hotărârea îi piereau atunci când avea cea mai mare nevoie de ele. Avea impresia că era manipulată. Voia să aibă încredere în Milo, dar asta însemna să distrugă tabloul şi, o dată cu el, o parte din sufletul ei.

Clătină din cap, incapabilă să vorbească.

Milo se apropie un pas, aşteptând apoi până ce ea ridică privirea spre el.

- Nu putem fi întotdeauna de acord, spuse el. Totuşi, trebuie să avem încredere unul în celălalt, Therese. Te iubesc mai mult decât am crezut că pot iubi vreodată pe cineva.

Pentru câteva clipe ce părură o eternitate, ultimele lui cuvinte plutiră în aer. Theresei nu-i venea să creadă cât de mult o răneau. Era sigură că o minţea. Chiar dacă el credea că spune adevărul, faptele sale dovedeau că n-o iubise niciodată.

- Nu înţeleg de ce insişti cu această farsă, spuse ea încet. Cred că până şi cel mai egoist om ar fi renunţat până la urmă.

Therese observă că Milo tresărise, dar nu simţi nici o satisfacţie pentru că-l rănise la rândul ei.

Tăcută, se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Aruncă o ultimă privire la obiectele din încăpere. Realiză că întotdeauna va dori să-şi amintească acest spaţiu şi ultimele clipe alături de Milo, indiferent cât de dureroase fuseseră. Nu se întoarse totuşi să vadă chipul chinuit al bărbatului care spusese că o iubeşte şi care acum o privea neputincios cum pleacă.

Capitolul 10

Timp de trei zile, Therese se trezise foarte greu în fiecare dimineaţă. îşi îngropa capul în pernă, iar ceasul trebuia să sune de nenumărate ori până o convingea să se dea jos din pat. Se plimba apoi de colo-colo fără rost, simţindu-se pierdută în propriul apartament, dorindu-şi să nu fie nevoită să facă ordine şi să plece la serviciu.

Mickey îi mărise salariul, concediul, şi îi oferise şi mai mult spaţiu în laborator, dar ei nu-i păsa. Nu se putea gândi decât la Milo Dansforth. Zdrobitorul de inimi. îi bântuia gândurile în timpul zilei, iar noaptea, când încerca să adoarmă, inima o trăda, dovedindu-i că-i era dor de el.

îi răsuna şi acum în urechi vocea lui atunci când îi spusese că o iubeşte. Dacă aceste cuvinte ar fi fost măcar parţial adevărate, ar fi sunat-o până acum, dar zilele treceau una câte una şi nu primea nici o veste din partea lui. Nici măcar nu-i trimisese un cec prin care s-o plătească. El dispăruse, lăsând relaţia lor la fel de incompletă ca şi restaurarea Louisei.

într-o seară, Therese se îndrepta spre casă. Cumpărase o sacoşă plină cu mâncare deşi nu-i era deloc foame. Era aprilie şi natura începuse să revină la viaţă. în loc să se bucure de frumuseţea primăverii, Therese mergea cu capul plecat, absorbită de gânduri.

Ajungând acasă, ea deschise cutia de scrisori şi găsi o vedere de la o mătuşă din Sao Paulo. Intră apoi în apartament şi puse vederea pe masă.

Totuşi, câştigase ceva din toată întâmplarea cu Milo, gândi ea. îşi cunoscuse tatăl într-o lumină nouă.

Probabil el ştiuse că Beatrice dorea să-şi recupereze smaraldele şi că din această cauză va strica tabloul când va intra în posesia lui. Văzând puritatea şi frumuseţea surprinse în portretul copilei, tatăl ei preferase să lase tabloul în România pentru a-l scăpa de lăcomia Beatricei. într-un fel, Therese ar fi făcut acelaşi lucru, dar asta o făcea să se simtă mai degrabă stânjenită decât mândră.

Despachetă cumpărăturile, gândind că tatăl ei, în ciuda eforturilor sale, nu reuşise decât să amâne inevitabilul. Chiar în acest moment, Louisa zâmbea, probabil cu o gaură în piept.

- O, Milo! şopti Therese, alergând spre sufragerie şi trântindu-se în balansoar. Se legăna, încercând să găsească o consolare înconjurată de obiectele sale familiare, dar sentimentul de singurătate era mult prea profund. Se gândi la prima ei întâlnire cu Milo la atelier. Fusese atât de surprinsă de aerul lui somnoros atunci când îi deschisese uşa. îşi aminti apoi noaptea în care lucraseră împreună, când îi privise imaginea reflectată în geam şi se simţise ca un spion fascinat. Tot atunci ea se speriase din cauza falsului paznic, iar Milo dăduse buzna în atelier, gata să cheme poliţia. Zâmbi cu tristeţe. Mai târziu, în aceeaşi noapte, făcuseră dragoste. Simţea şi acum mângâierile lui ce-i topiseră orice urmă de rezistenţă în faţa dorinţei de a fi a lui.

- Nu are rost, murmură Therese.

Cu toată împotrivirea sa, amintirile continuau să curgă ca şi cum ar fi avut o voinţă proprie. îi reveniră pe rând în minte cina la care mâncaseră ca desert prăjitura ei preferată cu brânză, plimbarea prin parcul din faţa muzeului şi ceaiul pe care-l băuseră în biblioteca lui Milo. Oare el mai dorea încă să cumpere casa aceea? Deşi era curioasă, nu îndrăznise să treacă pe acolo să vadă.

Se ridică brusc şi se îndreptă spre tabloul ce reprezenta o fetiţă în mijlocul unei grădini multicolore. îl ridică cu grijă, îl întoarse şi citi inscripţia de pe spate, scrisă de tatăl său: „O iubesc pe draga mea Therese mai mult decât orice pe lume. La mulţi ani.“

Dar tatăl său nu mai era lângă ea. Acum îl pierduse şi pe Milo. Se aşeză din nou în balansoar, privind absentă pe fereastră. Dacă până la urmă Milo avusese dreptate în legătură cu tatăl ei? Dacă pasiunea acestuia pentru artă fusese într-adevăr exagerată? Therese îl admirase întotdeauna pentru asta, dar oare era posibil ca această

pasiune să-l fi determinat să ia decizii greşite?

Se gândi din nou la povestirea lui Milo despre noaptea petrecută în beciul din România, când tatăl ei fusese prins între dorinţa de a salva tabloul şi aceea de a scăpa. Poate dacă ar fi abandonat picturile atunci când Milo realizase că sunt căutaţi de poliţie, ar fi scăpat amândoi, iar Milo n-ar mai fi fost nevoit să petreacă trei ani în închisoare. Totuşi, probabil că nu va şti niciodată cu certitudine ce s-ar fi întâmplat în această eventualitate.

Dar în legătură cu Beatrice? Tatăl ei pierduse intenţionat tabloul acesteia, chiar dacă-i aparţinea pe bună dreptate. Probabil ştia că ea va distruge portretul de dragul smaraldelor. O dată căzut sub vraja Louisei, el se răzgândise şi nu-l mai înapoiase. Procedase greşit sau se înşelase? Până în acest moment, Therese nu se îndoise de decizia lui, dar acum nu mai ştia ce să creadă.

Dar ce se întâmplase cu ea însăşi? Se lăsase atât de prinsă de restaurarea Louisei încât pictura contase pentru ea mai mult decât relaţia cu Milo. Oare semăna atât de mult cu tatăl ei? Oare punea o operă de artă înaintea oricărui lucru, chiar şi înaintea iubirii?

Therese privi din nou tabloul cu fetiţa în grădină, amintindu-şi de câte ori dorise în copilărie să se afle acolo, în locul ei. Acum, însă, nu mai era copil, iar viaţa nu semăna cu o pictură frumoasă.

Milo avusese dreptate în legătură cu un lucru. Trebuia să aibă încredere unul în celălalt. Nu conta că fusese insultată pe plan profesional, nu conta cât de trădată se simţise. Ar fi trebuit să-l ierte şi să plece cu el dacă-l iubea cu adevărat. Asta încercase el să-i spună, dar ea fusese mult prea furioasă pentru a înţelege.

Aproape că-i auzea vocea, contrazicându-se cu ea, rugând-o. Şi totuşi, de atunci nu mai dăduse nici un semn de viaţă.

Realiză uimită că probabil Milo aştepta să facă ea primul

pas. Era ca un fel de ultimatum nebunesc. Până şi acum, mai ales acum, mândria sa nu era satisfăcută decât dacă îl căuta ea prima. Aproape că-i veni să râdă.

Aceasta trebuia să fi explicaţia tăcerii lui. Dar cum putea să-l găsească dacă nu se mai afla în Brooklin? Brusc, un gând neaşteptat o făcu să rămână nemişcată. Şi dacă s-ar fi dus ea la Paris? închise ochii, încercând să-şi dea seama dacă ar avea acest curaj. Ştia unde se afla galeria Alvina şi îl putea găsi acolo. Şi dacă se ducea acolo ca să descopere că el n-o mai iubea?

Deschise ochii, privind în zare cum apune soarele. Probabil că era o nebunie, gândi ea. Totuşi, trebuia să afle dacă mai exista vreo şansă pentru ei. Se hotărî să sune la aeroport şi rezervă un loc pentru sâmbătă dimineaţa, patru zile mai târziu.

*
* *

în ziua următoare, Therese lucra în laboratorul muzeului, concen- trându-se asupra unui triptic pe care voia să-l termine până la plecare. La un moment dat, asistenta sa o anunţă că este căutată la telefon.

- Este o femeie, spuse Kate compătimitoare, de parcă ar fi ştiut că nu era vocea pe care Therese ar fi dorit s-o audă.

-Alo! răspunse Therese, iar un fâşâit slab o anunţă că vorbea cu cineva la mare distanţă.

- Alo? Domnişoara Caroll?

- Da.

- Beatrice du Blanc la telefon. Spre că nu deranjez.

- Nicidecum, răspunse Therese simţind că i se accelerează bătăile inimii.

Se întoarse cu spatele pentru a-şi ascunde tulburarea de colegii săi. „Fii calmă“, îşi spuse în sinea ei. „Probabil este vorba doar despre restaurare. Nu are nici o legătură cu Milo.“

- Este ciudat, spuse Beatrice într-o engleză stricată. Stiţi, perla aceea... cum se spune? Era o greşeală.

-Adică v-aţi uitat sub ea şi n-aţi găsit nimic?

- Exact, răspunse Beatrice, bucuroasă că a fost înţeleasă.

Therese zâmbi cu tristeţe.

- Vă mulţumesc pentru că m-aţi anunţat. Oricum, mă bucur că v-aţi recuperat inelul. Thomas vi l-a dat, nu-i aşa?

- Thomas? A, da. Păstrează el inelul. I l-a dat soţiei lui. Eu nu-l mai vreau înapoi.

Therese râse, pentru prima oară în ultima vreme.

- Voiaţi doar să fiţi sigură, nu-i aşa? Probabil că acum vă simţiţi uşurată. Sper că v-aţi împăcat cu vărul dumneavoastră.

- După atâţia ani de resentimente, acest lucru pare ciudat. Dar nu de asta v-am sunat. E vorba despre Louisa.

- Da? întrebă Therese, aşteptând neliniştită o explicaţie.

- Trebuie s-o reparaţi.

- Vreţi să repar eu portretul? Vreţi să refac perla distrusă?

- Milo a spus că vă pricepeţi. Aceasta este dorinţa mea.

Therese îngheţă auzind numele lui Milo.

- A fost ideea lui Milo? întrebă ea.

- Nu, în nici un caz! M-ar omorî dacă ar şti că v-am sunat. E atât de mândru. Dar eu vă implor să restauraţi pictura. Vă plătesc oricât de mult. Puteţi veni să lucraţi la Paris?

Therese simţi o strângere de inimă când o auzi pe Beatrice pomenind de mândria lui Milo. El ar fi reacţionat exact aşa cum spusese aceasta. I se părea o ironie că Beatrice o ruga să meargă la Paris chiar atunci când se hotărâse ea însăşi să facă acest lucru. Totuşi, nu putea lucra acolo.

- O să vă fac o propunere, spuse ea. Trimiteţi portretul aici, la muzeu, iar eu voi face tot ce pot. Mă interesează în mod special acest tablou şi voi fi bucuroasă să-l restaurez.

- Ce bine! exclamă Beatrice bucuroasă. Sunt foarte mulţumită de propunere.

Cel puţin există şi o persoană mulţumită, gândi Therese. Deşi ideea de a avea din nou portretul Louisei alături o neliniştea, nu putea refuza rugămintea Beatricei. Ar fi dorit atât de mult s-o întrebe de Milo.

- Dumneavoastră sunteţi bine? întrebă Beatrice.

Therese zâmbi.

- Foarte bine, mlţumesc. Sper că boala dumneavoastră nu avansează prea rapid.

- E aşa cum mă aşteptam. Am început să învăţ Braille pentru mai târziu.

Therese oftă. Bănuia că trebuia să fie o experienţă foarte tristă pentru Beatrice. Cuprinsă de milă, se bucura că acceptase să restaureze portretul Louisei. Poate că va reuşi să-l termine înainte ca Beatrice să-şi piardă complet vederea.

- Atunci, vorbim curând, nu-i aşa? spuse Beatrice.

Therese închise telefonul şi o nouă speranţă îi încolţi în suflet. Oare Beatrice îi va spune lui Milo despre restaurare? Oare lui îi va păsa? Va suna? Va aduce chiar el tabloul?

* *

Tabloul sosi incredibil de repede. Therese privi cutia în care se afla, fără s-o deschidă. La un moment dat, asistenta sa o privi nedumerită şi întrebă:

- Acesta este tabloul la care ai lucrat? în horoscopul tău scrie că astăzi ţi se va întâmpla ceva important.

- Nu cred... nu cred că mă voi uita la el acum. Te rog să-l despachetezi tu, ca să verifici dacă a ajuns nevătămat. Mă voi ocupa de el mai târziu.

Kate îi îndeplini rugămintea, iar Therese îşi reluă locul la birou, incapabilă să se concentreze asupra tripticului la care lucra.

- O, vino să vezi! strigă Kate, iar Therese se grăbi să se ducă lângă ea.

în faţa ochilor ei stătea Louisa, la fel de frumoasă şi liniştită ca întotdeauna. Privi chipul încântător ca pe o veche cunoştinţă şi atinse uşor marginile tabloului. Se uită apoi la perlă şi clătină din cap. Cel care o dăduse la o parte fusese totuşi atent şi încercase să strice cât mai puţin pictura. Cu toate acestea, perla fusese distrusă. O acoperi cu mâna, iar ochii i se umplură de lacrimi când privi din nou chipul frumos şi pur.

„Este exact ca şi când ţi-ar fi smuls inima din piept, nu-i aşa?" întrebă în sinea ei. Totul arăta la fel, dar inima Louisei dispăruse.

- Te simţi bine? o întrebă Kate, observându-i tulburarea.

Therese se întoarse, ştergându-şi lacrimile în grabă.

- Simt nevoia de puţin aer curat, răspunse ea.

Nu-şi putea stăpâni dezamăgirea. Sperase că Milo va aduce el însuşi tabloul. Crezuse că va veni, în ciuda celor întâmplate între ei.

Traversă grăbită holul, ieşind apoi afară, la aer.

Soarele strălucea pe cer anunţând parcă sosirea primăverii. Un autobuz plin cu copii se opri nu departe de Therese şi râsetele lor răsunau în jur. Therese se îndreptă grăbită spre parc, căutând solitudinea între copacii înmuguriţi, urmând acelaşi drum pe care-l parcursese cu Milo.

Inima îi bătea cu putere. Lacrimile o năpădeau, dar le stăpâni, hotărâtă să nu plângă. Ca o consolare, simţea căldura plăcută a soarelui mângâindu-i obrajii. Brusc, se întoarse spre grădina cu trandafiri, o zonă liniştită cu alei înguste ce-i conduceau paşii printre şirurile de trandafiri abia înmuguriţi. Chiar şi acest loc îi amintea de Milo. Părea că trecuse o veşnicie de la ultima lor plimbare prin parc.

Tocmai se aplecase să atingă un boboc de trandafir, când auzi un zgomot de paşi în spatele său. Privi peste umăr şi rămase nemişcată, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Milo Dansforth mergea încet pe alee, cu o figură serioasă şi puţin încruntată. Un val de bucurie amestecată cu teamă inundă inima Theresei.

- Mi s-a părut mie că tu erai, spuse el când se apropie. Tocmai voiam să intru în muzeu, dar te-am văzut...

Vocea i se stinse brusc.

Therese observă că slăbise foarte mult, iar părul îi era tuns parcă prea scurt. Haina sa de piele fusese înlocuită cu un pulovăr alb de lână. Purta pantaloni kaki şi pantofi negri de piele. Uitându-se la el,

Therese încerca să calculeze câţi paşi îi trebuiau ca să ajungă în braţele lui. Doi. Dacă el o mai dorea încă.

Chipul lui era însă de nepătruns, iar ea nu-şi putea da seama ce gândea. Nu ştia cum să reacţioneze, cu ce să înceapă.

- Beatrice mi-a trimis tabloul din nou, spuse ea în cele din urmă.

- Stiu. Mi-a spus că a vorbit cu tine.

- Ai venit să rezolvi problema cu casa? întrebă ea.

- într-un fel.

Lumina soarelui se reflecta în părul lui castaniu şi-i dădea o strălucire aparte. De fapt, întreaga lui fiinţă o atrăgea ca un magnet. Ar fi dorit să-l atingă, dar se stăpâni, aşteptând o explicaţie.

Privirea lui era calmă, dar nedefinită.

- Cât va mai dura această tăcere? întrebă el simplu.

- O, Milo! A fost îngrozitor. De ce nu m-ai sunat?

- Cum aş fi putut? Ai uitat că sunt cel mai egoist dintre bărbaţi?

Ea tresări.

- îmi pare rău.

- Adevărat?

- Bineînţeles. N-ar fi trebuit să-ţi spun aşa ceva, indiferent dacă era adevărat sau nu. Si acum eu...

Therese se opri pentru că Milo izbucnise în râs.

- Monstrule! exclamă el entuziasmat.

Speranţa licări din nou în sufletul Theresei.

- Ai avut atâta dreptate în legătură cu multe lucruri, spuse ea. Mi-au trebuit zile întregi ca să-mi dau seama. M-am simţit groaznic pentru că am putut să pun munca mea mai presus de orice. Ce-aş putea să-ţi spun mai mult?

El zâmbi.

- Nu ştiu. Poate ceva mai umil.

- Probabil că ai şi o sugestie.

- S-ar putea.

Ea îl privi aşteptând. Milo oftă şi coborî privirea. O pereche de prihori trecu chiar pe deasupra lor, iar Therese auzi ciripit într-un cuib din apropiere.

- Ce părere ai despre Louisa? întrebă Milo.

- Louisa arată groznic. Parcă cineva i-ar fi smuls inima din piept.

- Totuşi, a meritat. Faptul că a căutat sub perlă a schimbat-o pe Beatrice. Nu ştiu de ce, dar şi-a dedicat întreaga viaţă recuperării acelor bijuterii. Acum este o altă persoană - mult mai liniştită şi mai generoasă. Nici măcar nu mai vrea înapoi inelul de la Thomas.

- Ştiu. Mi-a spus.

El o studie câteva clipe cu atenţie.

- Nu crezi că a meritat să sacrificăm pictura pentru liniştea Beatricei? întrebă el.

- Ba da, răspunse ea încet, observând că Milo se mai relaxase.

- Deci până la urmă am procedat bine. Şi acum, tu poţi repara portretul. Astfel, în afară de tine, nimeni nu va şti că a fost parţial distrus.

- Exact cum ai prevăzut.

- Da.

Ce bine ar fi dacă ar putea să-şi repare propria inimă cu atâta uşurinţă, gândi Therese.

O adiere uşoară îi deranjă câteva şuviţe de păr, dar ea le netezi cu mâna, conştientă de faptul că el o urmărea. Aproape că simţea cum privirea lui îi mângâia obrajii, părul. îi lipsise atât de mult prezenţa lui încât acum, când îl avea lângă ea, îi era greu să suporte distanţa dintre ei. Se mulţumea el oare cu o simplă reconciliere, când ea dorea mult mai mult decât atât? Tăcerea ce domnea între ei şi aşteptarea i se păreau de nesuportat.

- Doar pentru asta ai venit? întrebă ea.

- De fapt, mai există un motiv.

Ea observă în ochii lui că era emoţionat.

- Therese, niciodată n-a fost o farsă.

Inima ei îşi acceleră ritmul.

- Ce vrei să spui?

-Ai avut destul timp să te gândeşti la noi. Dacă nici acum nu ştii la ce mă refer, atunci nu vei şti niciodată.

Emoţionată, Therese privi chipul lui şi citi pe el în acelaşi timp iubire, speranţă şi teamă. Dintr-un pas, ajunse lângă el. El rămase o clipă nemişcat pentru a se asigura că ea va ajunge şi apoi o strânse în braţe.

- Doamne, Therese, murmură el îngropându-şi faţa în părul ei. Prin ce chinuri m-ai făcut să trec!

- Voiam să vin mâine la Paris. Mi-am luat deja bilet.

El o privi, iar ea zâmbi, observând surprinderea zugrăvită pe chipul lui.

- Chiar voiai să vii să mă cauţi?

- Mă hotărâsem încă înainte de a vorbi cu Beatrice. Nu ştiam însă dacă vrei să mă mai vezi.

El o strânse în braţe cu putere şi o sărută atât de intens încât Therese simţi că-şi pierde suflarea.

- Vreau să-mi povesteşti despre această hotărâre a ta, spuse el. Credeam că eşti furioasă pe mine, sau chiar indiferentă.

- Ha! râse ea. Indiferentă. Asta chiar că e o glumă bună.

încercă apoi să-i explice gândurile sale din ultima vreme. îi vorbi despre faptul că îşi înţelesese prea târziu greşeala de a pune munca mai presus de încredere şi iubire.

- Nu mi-am dat seama ce făceam, spuse ea.

- Stiam ce crezi despre munca ta. De aceea am vrut să te ocupi de restaurare. Stiam că preţuiai arta mai presus de orice şi că n-ai fi săpat niciodată după smaralde cu o lopată.

- Ai o memorie foarte bună.

El râse.

- îmi place cum roşeşti când eşti cuprinsă de remuşcări.

- Dar nu sunt eu singura vinovată. A fost ideea ta să cerem şi părerea altcuiva. Asta dacă vrei să vorbim despre

insulte. Imitându-i vocea, Therese spuse apoi: „Retrageţi imediat cuvintele, domnişoară!“

- Atunci nu prea m-am purtat cu tact, recunoscu el.

Ea izbucni în râs.

- Te vei căsători cu mine, spuse el pe un ton autoritar. Chiar acum.

Ea îl apucă de mâini râzând. îi plăcea să-l simtă aproape, să ştie că-l poate îmbrăţişa în orice clipă. Era ca un joc fericit în care amândoi aşteptau să vadă cât pot rezista departe unul de altul. îşi imagina întreaga lor viaţă derulându-se ca un joc frumos.

- Scuză-mă, spuse el. Am auzit cumva „da“?

- Nu mi-am dat seama că m-ai cerut cu adevărat în căsătorie. Am crezut că doar îţi exersai tonul acela autoritar.

El îngenunche în faţa ei, privind-o cu o figurtă inocentă şi sinceră, total diferită de obişnuita lui expresie dură. Era atât de înalt încât chiar şi îngenuncheat, faţa lui se afla puţin mai jos decât a ei.

Therese simţi degetele lui Milo strângându-le pe ale ei în timp ce o privea cu o intensitate crescândă.

Oare acesta era bărbatul cu care dorea să-şi petreacă restul vieţii? Mai bine s-ar fi întrebat dacă ar fi îndurat să trăiască fără el.

- Nu trebuia să-ţi faci probleme dacă te mai doresc, spuse el. Te-am dorit întotdeauna din tot sufletul. Ai devenit o parte din mine, asemeni secretelor pe care le port în inima mea. Vrei să te măriţi cu mine, Therese? Vrei să mă iubeşti, să facem copii împreună şi să îmbătrâneşti alături de mine?

Milo îi oferea dintr-o dată ceea ce-şi dorise cel mai mult pe lume, iar Therese se simţea mai fericită ca niciodată.

- Putem începe chiar acum? întrebă ea.

El se ridică şi o îmbrăţişă puternic. Trupul ei se lipi instinctiv de al lui. Era fericită şi protejată în braţele lui. Apoi, buzele lui le atinseră pe ale ei, trezind în ea o dorinţă arzândă de a face dragoste cu el acum, când descoperise că-l iubea cu

adevărat.

Sfâr[it

*

* *

*

* *